

Mezbahada Dans
Lawrence Block

İngilizce aslından çeviren
Şen Süer Kaya

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Mezbahada Dans - A Dance at the Slaughterhouse / Lawrence Block
İngilizce aslından çeviren: Şen Süer Kaya

© Lawrence Block, 1992
© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 1999
Baror International, Inc., Armonk, New York, U.S.A. aracılığıyla
yazar sözleşmesi yapılmıştır.

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli
Kapak tasarımı: Işıl Şeker
Dizgi düzeni: Goudy 10 / 12 pt
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 612 73 05

Birinci baskı: Temmuz, 1999
ISBN 975 - 329 - 188 - 4

"Maceraperest Kitaplar" bir Oğlak Yayıncılık ve
Reklamcılık Ltd. Şti. ürünüdür.

Oğlak Yayınları
Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu
Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş
Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
e-posta: oglak@oglak.com
www.oglak.com

Phillip Friedman için

Yazar, bu kitabın yazılmaya başlandığı Virginia Yaratıcı Sanatlar Merkezi'nin ve bittiği Ragdale Vakfı'nın büyük katkılarına teşekkürü bir borç bilir.

Allah insanları yaptıklarına
göre cezalandırırsaydı, yeryüzünde
bir canlı bile kalmazdı.

KURAN-I KERİM

Fâtır suresi, 45. ayet

1

Beşinci rauntun ortalarına doğru mavi şortlu genç, rakibinin çenesine sağlam bir sol indirdi. Bunu başa vurulan iyi bir sağ izledi.

Mick Ballou, "Birazdan düşecek" dedi.

Öyle görünüyordu ama mavi şortlu boksör bir daha şiddetle giriştiğinde diğeri darbeyi savuşturarak rakibine sarıldı. Hakem iki boksörün arasına girmeden önce gözlerindeki bakışını yakaladım. Boş boş bakıyordu.

"Ne kadar zaman var?"

"Bir dakikadan fazla."

Mick, "Çok" dedi. "Adamının çocuğa sağ vurmasına bak. Ufak tefek birisi için boğa kadar güçlü."

O kadar ufak tefek değildiler. Gençler orta sıklet, sanırım yetmiş kilo civarıydı. Eskiden bütün sıkletlerdeki kilo sınırlarını bilirdim ama o zamanlar kolaydı. Şimdi eskisinin iki katı sınıflama var, gençler şu, süper bu, ayrıca her biri farklı bir şampiyonluk için üç ayrı yönetim organı var. Bence birileri unvan müsabakaları düzenlemenin daha kolay olacağını düşünmüş olmalı. Şimdilerde neredeyse yalnızca bu tip müsabakalar oluyor.

Ama izlediğimiz maç kesinlikle unvan maçı değildi ve Vegas ile Atlantic City kumarhanelerinde yapılan şampiyonluk maçlarının görkem ve şovmenliğinden çok uzaktı. Şu anda içinde bulunduğumuz beton bina, Queens'in Maspeth bölgesinde karanlık bir sokaktaydı. Maspeth, Queens'in geri kalanından yarım daire biçiminde bir mezarlıkla ayrılan, bir sanayi atık bölgesiydi. New York'ta bir ömür boyu yaşayıp da Maspeth'e hiç gitmeyebilirdiniz ya da neresi olduğunu bilmeden otomobille yanından geçebilirdiniz. Maspeth depoları, fabrikaları ve kasvetli konutların olduğu sokaklarıyla kimsenin kısa vadeli potansiyel yenileme listesinde yer almıyor gibiydi ama bilinmez ki. Er ya da geç konut sıkıntısı çekilecek, dökülen depolar sanatçı stüdyoları olarak yeniden doğacak, genç kentliler evlerin yan kısımlarındaki çürümüş asfaltları kazıyacak, iç mekânları dekore edeceklerdi. Grand Caddesi'nin kaldırımalarında ginkgo ağaçları ve her köşede Koreli bir bakkal olacaktı.

Şimdilik New Maspeth Arena, çevrenin görkemli geleceğinin gördüğüm tek işaretiydi. Birkaç ay önce Madison Square Garden, Felt Forum'u restorasyon nedeniyle kapatmış, Aralık başında da New Maspeth Arena her Perşembe akşamı yapılan boks maçlarıyla açılmıştı. İlk maç yedi civarında başlıyordu.

Bina, Felt Forum'dan daha küçüktü ve beton duvarları, saç metal çatısı ve dökme beton zeminiyle gösterişsiz bir havası vardı. Dikdörtgen şekliydi, boks ringi, giriş kapısının karşısındaki uzun duvarlardan birinin ortasındaydı. Ringin üç açık tarafında sıralar halinde metal katlanır iskemleler vardı. İskemleler ilk iki sıra hariç griydi. Ring kenarındaki kırmızı iskemleler rezerveydi. Arenanın geri kalan kısmında her yer yalnızca beş dolardı, yani Manhattan'da ilk kez oynatılan bir filmin fiyatından iki dolar ucuzdu. Bu durumda bile gri iskemlelerin ancak yarısı dolmuştu.

Olabilirdi çok yer doldurmak için fiyat düşük tutulmuştu, böylece maçları kablolu televizyondan izleyen fanatikler maçların yalnızca kendileri için yapıldığını anlamayacaklardı. New Maspeth Arena, Five Borough Kablolu Spor Kanalı (FBCS-New York metro alanında tutunmaya çalışan en yeni spor kanalı) için program hazırlamak üzere yapılmış bir kablolu TV fenomeni idi. Mick ile ben yediyi birkaç dakika geçe oraya vardığımızda FBCS araçları dışarıya park etmişti ve saat sekizde program başladı.

Şimdi final maçının beşinci rauntı beyaz şortlu oğlanın hâlâ ayakta durmasıyla sona erdi. Her iki boksör de siyahtı, her ikisi de Brooklyn bölgesinin çocuğuydu, birinin Bedford-Stuyvesant'dan, diğeri Crown Heights'dan olduğu açıklanmıştı. Her ikisinin de saçları kısaydı, aynı ağırlıktaydılar ama mavi şortlu oğlan başını eğerek dövüştüğü için daha kısa boyluymuş gibi görünüyordu. Şortlarının ayrı renklerde olması iyi olmuştu, yoksa onları birbirinden ayırmak zor olacaktı.

Mick, "İşini orada bitirmeliydi" dedi. "Diğeri gitmeye hazır ve bizimki onun işini bitiremedi."

"Beyazlı oğlan yürekli" dedim.

"Gözleri cam gibiydi. Adı neydi, mavili olanın?" Mavili bir kâğıda maçların sıralandığı programa baktı.

"McCann" dedi, "McCann onu başışladı."

"Hep üzerindeydi."

"Öyleydi, yumruk yağdırdı ama son darbeyi indiremedi. Birçoğu böyledir, rakiplerini bezdirirler ama yere deviremezler. Bunun nedenini bilmiyorum."

"Üç raunt kaldı."

Mick başını salladı. "Şansını kullandı" dedi.

Haklıydı. McCann geri kalan üç rauntu da rahat kazandı ama maç beşinci raunttaki kadar nakavta yaklaşmadı. Final ziliyle birlikte ter içinde kısa bir süre birbirlerine sarıldılar, sonra McCann eldivenlerini zaferle havaya kaldırarak köşesine gitti. Hakemler de onunla aynı fikirdeydi.

Mick, "Bir bira alacağım" dedi. "Bir şey ister misin?"

"Şimdi değil."

Girişte, ringin sağ tarafındaki gri iskemlelerin ilk sırasındaydık. Oturduğumuz yerden girişi görebiliyorduk, gerçi ring dışında bir yere bakmamıştım. Mick, salonun uzak köşesindeki büfeden birasını almaya gidince ben de çevreme baktım ve şans eseri tanıdığım birini gördüm: İyi kesimli, havacı mavisini renkli, çizgili bir takım elbise giymiş uzun boylu bir siyah. Yanına gittim. Tokalaştık.

Adam, "Sen olduğunu düşünmüştüm" dedi. "Burdette ile McCann'ı arkadan birkaç dakika izledim, ucuz koltuklarda arkadaşım Matthew'u gördüğümü sandım."

"Maspeth'teki bütün koltuklar ucuz."

"Öyle, değil mi?" Elini omzuma koydu. "Seni ilk kez bir maçta görmüştüm, değil mi? Fek Forum mu?"

"Doğru."

"Danny Boy Bell ile birlikteydin."

"Senin yanında da Sunny vardı. Soyadını hatırlamıyorum."

"Sunny Hendryx. Sonya, adı buydu ama kimse ona böyle demezdi."

"Neden bize katılmıyorsun?" dedim. "Arkadaşım bira almaya gitti ama oturduğumuz sıra boş ya da neredeyse boş. Ucuz koltuğa oturmaya aldırmasan."

Adam sırttı. "Yerim var" dedi. "Mavi köşede. Gidip adamımı kutlamam gerek. Kid Bascomb'u hatırlıyorsun, değil mi?"

"Elbette hatırlıyorum. Karşılaştığımız gece maça çıkmıştı, hiç hatırlamadığım bir İtalyan oğlanı dövdü."

"Kimse hatırlamıyor."

"Bir yumrukla işini bitirmişti, bunu hatırlıyorum. Kid bu akşam dövüşmüyor, değil mi? Programda adı yok."

"Hayır, emekli oldu. Birkaç yıl önce bıraktı."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Eliyle göstererek, "Şurada oturuyor" dedi. "Hayır, asıl adamım Eldon Raşid. Kazanması gerekiyor ama dövüştüğü oğlanın on bir galibiyeti, iki mağlubiyeti var ve bir galibiyeti de ondan çaldılar. Yani sıkı bir rakip." Mick iki büyük kâğıt bardakla yanımıza geldiğinde arkadaşım dövüş stratejisinden söz ediyordu. Mick'in bir elinde bira, diğerinde Cola vardı. "Susarsan diye aldım" dedi. "O uzun sırada tek bir bira için durmak istemedim."

"Mickey Ballou, Chance..."

"Chance Coulter."

Mick, "Memnun oldum" dedi. Her iki bardağı da hâlâ elinde tuttuğu için adamla tokalaşamadı.

Chance, "İşte Dominguez geliyor" dedi. Boksör yanında refakatçileriyle geliyordu. Havacı mavisini şeritleri olan kraliyet mavisini bir bornoz giymişti. Uzun, kare çeneli yüzü ve düzgün siyah bıyığıyla yakışıklı bir adamdı. Hayranlarına gülümseyerek el salladı, sonra ringe tırmandı.

Chance, "İyi görünüyor" dedi. "Eldon'un işi zor."

Mick, "Diğerini mi destekliyorsun?" diye sordu.

"Evet, Eldon Raşid. İşte şimdi geliyor. Belki daha sonra bir içki içebiliriz."

"İyi olur" dedim. Chance mavi köşeye yakın koltuğuna gitti. Mick iskemlesine otururken iki bardağı da bana verdi. "Eldon Raşid, Peter Dominguez'e karşı" dedi. "Bu adları nereden alıyorlar?"

"Peter Dominguez çok sıradan bir ad" dedim.

Mick bana şöyle bir baktı. Raşid ringin iplerinden içeriye girerken "Eldon Raşid" dedi. "Eh, bu bir güzellik yarışması olsaydı, Pedro'ya oy vermek zorunda kalırdık. Raşid, Allah yüzüne kürekle vurmuş gibi duruyor."

"Neden Allah böyle bir şey yapsın?"

"Neden Allah yaptıklarının yarısını yapıyor ki? Arkadaşın Chance iyi bir adama benziyor. Onunla nasıl tanıştın?"

"Birkaç yıl önce onun için çalışmıştım."

"Detektiflik işi mi?"

"Evet."

"Avukata benzediğini düşünmüştüm. Giyimi avukata benziyor."

"Aslında Afrika sanatı eserleri satar."

"Oymalar falan mı?"

"O tür şeyler."

Sunucu ringe çıktı, yapılacak maçı açıkladı, gelecek haftaki maçlara ilgi çekebilmek için elinden geleni yaptı. Bir sonraki haftanın ana maçında dövüleceklerin sıkletini açıkladı, sonra Arthur "Kid" Bascomb da dahil olmak üzere ring kenarında oturan birkaç ünlüyü çağırdı. Kid de diğerleri kadar alkışlandı.

Ring hakemi ve diğer üç hakem, saat tutan kişi ve işi nakavt durumunda ona kadar saymak olan kişi tanıtıldı. Sonuncu adam bu gece işini yapacağını düşünüyordu: Boksörler ağır sıkletti ve her ikisi de daha önceki rakiplerinin çoğunu nakavt etmişti. Dominquez'in on bir galibiyetinden sekizi nakavttı, on profesyonel maçta yenilmeyen Raşid'in ise nakavtla kazanmadığı yalnızca tek bir maçı vardı.

Dominquez'in arenanın diğer tarafında İspanyol kökenli bir seyirci kitlesi vardı. Raşid'in seyircileri ise çok daha azdı. Hakem boksörlere zaten bildikleri şeyleri tekrarlarlarken ringin ortasında kucaklaştılar, sonra eldivenlerini birbirlerine dokundurarak köşelerine döndüler. Gong çaldı, maç başladı.

Birinci raunt daha çok birbirini yoklamayla geçti ama her iki boksör de birkaç yumruk salladı. Raşid güçlü sol koluyla çalışıyor ve etkili darbeler vuruyordu. Onun kilosunda bir adam için hayli kıvraktı. Dominquez ise beceriksizdi, hantaldı ama çok ani savurduğu güçlü bir sağı vardı ve rauntun ilk otuz saniyesi içinde Raşid'in sol gözüne sıkı bir yumruk indirdi. Raşid bunu atlattı ama yumruğu hissettiği görülebiliyordu.

Rauntlar arasında Mick, "Adam güçlü, şu Pedro. O yumrukla rauntu alabilirdi" dedi.

"Nasıl puan vereceklerini bilemeyiz."

"Bu sonuncu gibi birkaç darbe daha atarsa puan vermeye gerek kalmaz."

Raşid ikinci rauntta üstündü. Sağlardan uzak durdu ve rakibinin vücuduna birkaç sağlam yumruk attı. Raunt sırasında ring kenarının orta taraflarında oturan bir adamı fark ettim rastlantıyla. Onu daha önce de fark etmiştim ve nedense bir daha bakma ihtiyacı duydum.

Adam kırk beş yaşlarında, dazlakça, koyu kahverengi saçlı ve kalın kaşlıydı. Tıraş olmuştu. Yüzü biraz etliydi, kendisi de bir zamanlar boksörmüş gibi ama öyle olsa onu tanıyacıklarını düşündüm. Etraf ünlülerle kaynıyor değildi ve Altın Eldivenler'de üç raunt dövülmüş herkes FBKS kameralarının önünde selam verme şansına sahip olurdu. Adam ring kenarıydı ayrıca; yapması gereken tek şey ringe tırmanıp alkışlanmaktı.

Yanında bir oğlan vardı. Adam bir kolunu oğlanın omzuna dolamış, diğer koluyla oğlana ringte olanları gösteriyordu. Onların babayla oğul olduklarını düşündüm, gerçi birbirlerine hiç benzemiyorlardı. On üç on dört yaşlarındaki oğlanın açık kahverengi saçları ve belirgin bir saç başlangıcı vardı. Babadaki saç başlangıcı ise uzun zaman önce yok olmuştu. Baba mavi bir blazer ve gri flanel pantolon giymişti. Siyah ve havacı mavisi büyük puantiyeleri olan açık mavi bir kravat takmıştı, puantiyelerin çapı neredeyse üç santimdi. Oğlan kırmızı flanel gömlek ve mavi fitilli kadife pantolon giymişti.

Onu nereden tanıdığımı çıkartamadım.

Üçüncü raunt bana eşitmiş gibi geldi. Yumrukları saymadım ama Raşid'in daha fazla yumruk attığım düşünüyordum. Dominquez de ona birkaç sıkı yumruk atmıştı ve bunlar Raşid'in attıklarından daha etkiliydi. Raunt Sona erdiğinde puantiye kravatlı adama bakmadım çünkü başka birine bakıyordum.

Bu adam daha gençti, tam olarak söylemek gerekirse otuz iki yaşındaydı. Uzun boyluydu ve hafif sıklet bir boksör sanılabiliirdi. Takımının, ceketini ve kravatını çıkarmıştı, mavi şeritli, beyaz düğmeli bir gömlek giyiyordu. Erkek giyim kataloglarında görebileceğiniz türden bir yakışıklıydı: Keskin hatlı bir yüzü vardı, alt dudağı dolgun, burnu hafif kalın ve kemerliydi. Biçim verilmiş koyu renk saçları gürdü. Güneş yanığı teni Antigua'da geçirilen bir haftanın yadigarıydı.

Adı Richard Thurman'dı ve Five Borough Kablolu Spor Kanalı için program yapıyordu. Şimdi ringin kenarında durmuş, bir kameramanla konuşuyordu. Elinde levha olan kız dördüncü rauntun başladığını ilan etti. Evdeki izleyiciler gösterinin bu kısmını kaçıracaktı. Kız uzun boylu, güzel bacaklıydı, vücudunu cömertçe sergiliyordu. Bize sahip olduğu güzellikleri gösterirken, evdekiler bir bira reklamı izliyor olacaktı.

Kameranın önüne gelerek Thurman'a bir şeyler söyledi, Thurman da elini uzatıp poposuna bir şaplak attı. Kız bunu fark etmemiş göründü. Belki Thurman kadınlara dokunmaya, bu kız da dokunulmaya alışıkta. Belki eski arkadaşta. Ama kız bembeyazdı, yani Thurman'ın onu Antigua'ya götürmüş olması pek mümkün değildi. Kız ringten indi, Thurman da indi, gong çaldı. Boksörler köşelerinden kalktılar, dördüncü raunt başladı.

Rauntun ilk dakikasında Dominquez bir sağ kroşe atarak Raşid'in sol gözünün üzerinde bir yara açtı. Raşid, Dominquez'in vücuduna birçok yumruk indirdi ve rauntun sonuna doğru iyi bir aparkat attı. Dominquez gong çalınca sıkı bir sağ daha indirdi. Rauntun skorunu hiç tahmin edemiyordum.

Mick, "Önemli değil" dedi. "Asla nakavt olmayacak."

"Hangisini beğendin?"

"Siyah olanı beğendim" dedi, "ama kazanacağını düşünmüyorum. Pedro boğa gibi güçlü."

Adamla oğluna baktım. "Şurada oturan adam" dedim. "Birinci sıra, yanında bir çocuk var. Mavi ceket, puantiyeli kravat."

"Ona ne olmuş."

"Galiba onu tanıyorum" dedim, "ama çıkaramıyorum. Onu tanıyor musun?"

"Daha önce hiç görmedim."
"Onu nereden tanıdığımı çıkaramıyorum."
"Bir polise benziyor."
"Hayır" dedim. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"
"Polistir demiyorum, benziyor diyorum. Kime benzediğini biliyor musun? Polis rolü oynayan bir aktöre, adını hatırlayamıyorum. Birazdan aklınla gelir."
"Polis rolü oynayan bir aktör. Hepsi polis rolü oynuyor."
"Gene Hackman" dedi.
Tekrar baktım. "Hackman daha yaşlı" dedim. "Ve daha zayıf. Hackman'nın sıyrımlığına karşın bu adam iri yapılı. Hem Hackman'nın daha çok saç var, değil mi?"
"Allah yardımcımız olsun" dedi. "Hackman olduğunu söylemedim ki. Ona benzediğini söyledim."
"Hackman olsaydı onu ringe çıkartıp tanıtırlandı."
"Hackman'nın boktan bir kuzeni olsaydı gene de tanıtırlandı."
"Ama haklısın" dedim. "Kesin bir benzerlik var."
"Tıpkısının aynısı değil tabii ama..."
"Ama benzerlik var. Tanıdık gelmesinin nedeni bu değil. Kim bilir onu nereden tanıyorumdur."
"Toplantılarınızdan belki."
"Olabilir."
"İçtiği bira değilse tabii. Sizden biriye bira içemez, değil mi?"
"Herhalde hayır."
"Gerçi hepiniz başarılı olmuyorsunuz, değil mi?"
"Hayır, hepimiz olmuyoruz."
"Peki öyleyse, umalım ki bardağındaki Cola olsun" dedi. "Ya da biraysa dua edelim de bardağı oğlana versin."

Dominquez beşinci rauntta daha iyiydi. Sıkı yumruklarından çoğu yerini bulmadı ama birkaç tanesi Raşid'in canını acıttı, Raşid sonuna doğru iyi dövüştü ama raunt gene de Latin boksöründü.
Altıncı rauntta Raşid çenesine bir kroşe yiyerek yere düştü.
Tam bir nakavttı, herkes ayağa fırladı. Raşid beş denmeden kalktı ve zorunlu sekiz rakamını bekledi, hakem maça devam etmelerini işaret edince Dominquez saldırdı. Raşid sarsaklaşmıştı ama eğilerek, yumruk atarak, oyalanarak klasını gösterdi. Yumruğu rauntun başlarında yemişti ama üç dakikanın sonunda Raşid hâlâ ayakta idi.
Mick Ballou, "Bir raunt sonra bitirir işini" dedi.
"Hayır."
"Ya?"
"Şansını kullandı" dedim. "Son maçtaki o çocuk gibi, adı neydi? İrlandalı olanın?"
"İrlandalı mı? Hangi İrlandalı?"
"McCann."
"Ah. Siyah İrlandalı, olabilir. Dominquez'in işi nasıl bitireceğini bilmeyen biri olduğunu mu düşünüyorsun?"
"Nasıl bitireceğini biliyor, yalnızca ihtiyacı olan şeye sahip değildi. Çok fazla yumruk attı. Yumruk atmak adamı yorar, özellikle bir şeye vurmuyorsan. Bu rauntun onu, Raşid'den daha fazla yorduğunu sanıyorum."
"Hakemler mi karar verecek sence? Öyleyse Pedro'ya verirler, elbette senin adam Chance bir yolunu bulmazsa."
Böyle bir maçta bir yolu bulunamazdı. Bahis yoktu. "Onların karar vermesine gerek kalmayacak. Raşid nakavt edecek" dedim.
"Matt, sen hayal görüyorsun."
"Görürsün."
"Bahse girmek ister misin? Parasına girmek istemiyorum, seninle değil. Nesine bahse girebiliriz?"
"Bilmiyorum."
Babayla oğula baktım. Bir düşünce oluşacak gibiydi, beni rahatsız ediyordu.
"Ben kazanırsam" dedi, "uzun bir gece geçirecek ve St. Bernard'da sekiz ayinine gideceğiz. Kasap ayinine."
"Ya ben kazanırsam?"
"O zaman gitmeyeceğiz."
Güldüm. "Harika bir bahis" dedim. "Zaten gitmiyoruz, o halde ben ne kazanmış oluyorum?"
"Peki öyleyse" dedi. "Sen kazanırsan ben bir toplantıya katılacağım."
"Bir toplantıya mı?"
"Kahrolası bir AA toplantısına."
"Bunu yapmayı neden istiyorsun?"

"İstemiyorum" dedi. "İşin can alıcı noktası bu değil mi? Bahsi kaybettiğim için gideceğim."

"Ama neden seni bir toplantıya götürmek isteyeyim?"

"Bilmiyorum."

"Bir gün gitmeyi istersen" dedim, "seni götürmekten memnun olurum. Ama sırf benim için gitmeni kesinlikle istemiyorum."

Baba elini oğlanın alınına koyarak saçlarını geriye sıvazladı. Bu harekette beni tam kalbimden vuran bir şey vardı. Mick bir şey söyledi ama bir an için sağır olmuştum sanki. Ona tekrarlamasını söylemek zorunda kaldım.

"Öyleyse sanırım bahis yok" dedi.

"Sanırım yok."

Gong çaldı. Boksörler köşelerinden kalktılar.

"Böylesi daha iyi" dedi. "Galiba haklısın. Şu boktan Pedro kendini devirtecek galiba."

Öyle de oldu. Bu, yedinci rauntta o kadar açık seçik belli değildi, çünkü Dominquez izleyicileri neşeye bağırta bir kaç yumruk atacak kadar güçlüydü hâlâ. Ama kalabalığı ayağa kaldırmak Raşid'in ayağını kaydırmaktan daha kolaydı ve Raşid de her zamanki gibi güçlü ve güvenli görünüyordu. Rauntun sonunda rakibinin karnına kısa ve sert bir sağ attı, Mick ile ben birbirimize bakıp başımızı salladık. Kimse bağırmadı, kimse alkışlamadı ama sonuç belli olmuştu; bunu biz biliyorduk, Eldon Raşid de biliyordu. Sanırım Dominquez de biliyordu.

Rauntlar arasında Mick, "Seni tebrik etmem gerek" dedi. "Ben daha görmeden gördün. Vücuda vurulan o yumruklar, onlar bankada para, değil mi? Hiç öyleye benzemiyorlardı ama birden senin adamın bacakları oynamaya başladı. Bacaklardan söz etmişken."

Levhali kız Sekizinci Raunt'un başlayacağını gösteriyordu.

"Kız da bana tanıdık geliyor" dedim.

"Onunla bir toplantıda tanıştın."

"Nedense öyle olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, onu hatırlardın, değil mi? Öyleyse bir rüya. Rüyanda onunla beraberdin."

"Bu daha büyük bir ihtimal." Bakışlarımı kızdan puantiye kravatlı adama kaydırdım, sonra tekrar kıza baktım.

"Orta yaşlı olduğunu işte böyle durumlarda hissedersin derler" dedim. "Karşılaştığın herkes sana birini hatırlattığı zaman."

"Öyle mi derler?"

"Eh, söylediklerinden biri de bu" dedim, sekizinci rauntun gongu çaldı. İki dakika sonra Eldon Raşid, Peter Dominquez'in karaciğerine sert bir sol indirdi. Dominquez'in kolları iki yana düştü, Raşid çenesine sağ kroşe indirerek onu yere düşürdü.

Sekizde ayakta idi ama ayağa kalkması yalnızca erkekliğin şanını düşürmemek için olmalı. Raşid her taraftan yumruk yağdırdı, sonunda orta kısma üç yumruk Dominquez'i tekrar yere düşürdü. Bu kez hakem saymaya gerek bile görmedi. Boksörlerin arasına girerek Raşid'in kollarını kaldırdı.

Dominquez'in rakibini nakavt etmesi için bağırınların çoğu bu kez gene ayağa kalkmışlar, Raşid'i alkışlıyordu.

Chance ve Kid Bascomb'un yanında, mavi köşenin kenarında dururken sunucu kalabalığı susturarak bize zaten bildiğimiz bir şeyi söyledi: Hakemin maçı sekizinci rauntun iki dakika otuz sekizinci saniyesinde durdurduğunu ve teknik nakavtla Eldon "Buldog" Raşid'in kazandığını söyledi. Dört rauntluk iki maç daha var diye ekledi, New Maspeth Arena'daki duraklamasız boks maçlarını kaçırmak istemezdik.

Dört rauntluk iki maça çıkan boksörlerin önünde zor bir iş vardı, çünkü neredeyse boş bir salonda oynayacaklardı. Maçlar FBCS için yedek maç niteliğindedi. İlk tur maçlar erken biterse, asıl maçı önce onlardan birinin dövüşmesi gerekiyordu; Raşid, Dominquez'i ikinci rauntta devirmiş olsa ya da kendisi nakavt olsa, televizyonda maçlara ayrılan zamanı doldurmak için bir ya da iki maç daha yapılacaktı.

Ama artık saat neredeyse on bir olmuştu, bu yüzden geriye kalan maçların hiçbiri televizyonda gösterilmeyecekti. Ve hemen herkes ayrılmaktaydı.

Şimdi Richard Thurman ringe çıkmış kameramanın eşyalarını toplamasına yardım ediyordu. Levhali kıızı hiçbir yerde göremedim. Chance'e gösterip tanıyıp tanımadığını öğrenmek için aradığım halde babayla oğulu da göremedim.

Boş ver gitsin. Oğluyla ilgili bir babanın neden tanıdık geldiğini bulmam için kimse bana para ödemi yordu.

İşim Richard Thurman'la ilgili bir şeyler bulmak ve karısını öldürüp öldürmediğini keşfetmekti.

2

Kasım ayında Richard ile Amanda Thurman, Central Park West'de küçük bir partiye katıldılar. Partiden geceyarısını biraz geçe ayrıldılar. Güzel bir geceydi; hafta boyunca hava mevsim normallerinin üstündeydi, bu yüzden eve yürümeyi tercih ettiler.

Sekizinci ve Dokuzuncu Cadde'lerin arasında, Batı Elli İkinci Sokak'ta beş katlı bir apartmanın çatı katında oturuyorlardı. Giriş katında bir İtalyan lokantası vardı, ikinci katı ise bir seyahat acentesi ile bir ajans paylaşıyordu. Üçüncü ve dördüncü katlar konuttu. Üçüncü katta iki daire vardı; birinde emekli bir sahne sanatçısı, diğesinde genç bir borsacı ve mankenlik yapan bir erkek oturuyordu. Dördüncü katta tek bir daire vardı, orada oturan emekli bir avukat, eşyle birlikte ayın birinde Florida'ya gitmişti ve Mayıs'ın ilk haftasına kadar dönmeyecekti.

Thurmanlar on ikiyle yarım arası evlerine döndüklerinde, iki hırsız, avukatın boş dairesinden çıkarken dördüncü kattaydılar. Yirmi dokuz otuz yaşlarında, iri yarı iki beyaz erkek silahlarını çekerek Thurman'ları, az önce yağmadıkları eve soktular. Orada Richard'ın saatini ve cüzdanını, Amanda'nın mücevherlerini aldılar, onların değersiz yuppiler olduklarını, ölmeyi hak ettiklerini söylediler.

Richard Thurman'a vurdular, bağladılar ve ağzına bant taktılar. Sonra karısına gözünün önünde tecavüz ettiler. Sonunda bir tanesi Richard'ın kafasına bir kol demiri ya da kaldıraç olduğuna inandığı bir şeyle vurdu, Richard bayıldı. Kendine geldiğinde hırsızlar gitmişti ve karısı odanın ortasında çıplak ve baygın olarak yatıyordu.

Kendini yataktan yere yuvarladı, yere tekme atmaya çalıştı ama yerde kalın bir halt vardı ve alt kattaki kiracıların dikkatini çekecek kadar çok gürültü çıkaramadı. Bir lambayı yere yuvarladı ama lambanın çıkardığı sese kimse tepki göstermedi. Onu ayıltmayı umarak karısının yattığı yere doğru süründü ama karısı tepki göstermedi ve nefes alıyormuş gibi görünmüyordu. Cildi soğuktu, Richard onun öldüğünden korktu. Ellerini kurtaramıyordu, ağzı da hâlâ bantlıydı. Bandı gevşetmek epey zaman aldı. Bağırma çalıştı ama kimse cevap , vermedi. Pencereler kapalıydı elbette ve bina, kalın duvarları ve zeminiyle eski bir binaydı. Sonunda küçük bir masayı tepetaklak edip bir telefonu yere devirmeyi başardı. Masanın üstünde avukatın, pipo tütününü bastırmak için kullandığı metal bir kaşık vardı. Thurman, dişlerinin arasına aldığı pipo kaşığıyla 911'i aradı. Santrale adını, adresini söyledi ve karısının öldüğünden ya da can çektiğinden korktuğunu anlattı. Sonra bayıldı; polisler onu bu halde buldular.

Bu olay Kasım ayının ikinci haftasında, Cumartesi gecesiyle Pazar sabahı arasında oldu. Ocak ayının son Salı'sı öğleden sonra saat ikide Jimmy Armstrong'un Yeri'nde bir fincan kahve içiyordum. Masamın karşı tarafında yaklaşık kırk yaşlarında bir adam oturuyordu. Kısa koyu renk saçları, biraz grileşmiş düzgün bir sakalı vardı. Bej boyunlu kazağının üstüne kahverengi tüvit ceket giymişti. Teni açık renkti, bir New York kışının ortasında az görülen bir şey değildi bu. Metal çerçeveli gözlükleriyle düşünceli görünüyordu. "Bence o orospu çocuğu kızkardeşimi öldürdü" dedi. Sözcükler öfke taşıyordu ama ses sakin ve tarafsızdı. "Onu öldürdüğünü ve bundan sıyrılaçağım düşünüyorum. Paçayı kurtarmasını istemiyorum."

Armstrong, Onuncu Cadde ile Elli Yedinci Sokak'ın köşesindeydi. Birkaç yıl önce oraya taşınmıştı, daha önce Onuncu Cadde'de, Elli Yedinci ile Elli Sekizinci sokaklar arasında, şimdi bir Çin lokantasının bulunduğu yerdedi. O günlerde neredeyse orada yaşırdım. Otelim tam köşedeydi, orada en az bir öğün yemek yer, müşterilerimle orada buluşur ve akşamlarımın çoğunu arka tarafta bulunan her zamanki masamda geçirerek insanlarla konuşur ya da kendi kendime düşünür, ya sek burbon içer ya da ayık kalmama yardımcı olsun diye kahveyle karıştırıp içerdim. İçkiyi bırakınca Armstrong kaçınmam gereken yerler, insanlar ve eşyalardan oluşan yazılmamış listemin en üstünde yer aldı. Jimmy'nin kira kontratının süresi bitince bir blok batıya, yani günlük yolumun dışına taşındı, benim için uzak durmak da daha kolay oldu. Uzun zamandır oraya gitmedim, sonra içkiyi bırakan bir arkadaşım geç saatte orada bir şeyler yemeyi önerdi ve o zamandan beri orada üç beş kez yemek yedim herhalde. İçki içmemeye çalışırken barlara takılmanın kötü bir fikir olduğunu söylerler ama Armstrong bir bardan çok bir lokantaya benzer; özellikle de şimdiki dekorasyonu, tuğla duvarları ve tepeden sarkan eğrelti otlarıyla. Klasik müzik çalar ve hafta sonları öğleden sonra oda müziği yapan triolar olur. Tipik Cehennem Mutfağı tarzı bir yer değildi.

Lyman Warriner, Boston'dan geldiğini söyleyince otelinde buluşmayı önermişim ama bir arkadaşının evinde kalıyordu. Benim oteldeki odam ise küçük, otelin girişi güven vermeyecek kadar salaştı. Bu nedenle bir müşteri adayıyla buluşmak için bir kez daha Jimmy'nin yerini seçmişim. Müzik setinde barok bir parça çalarken ben kahve içtim, Warriner ise Earl Grey çayını yudumlarken Richard Thurman'ı cinayetle suçladı. Polisin ne dediğini sordum.

"Dosya açık." Kaşlarını çattı. "Üzerinde çalışılıyor anlamına gelebilir bu ama ben tam tersini anlıyorum, yani çözme umutlarını büyük oranda bir kenara bıraktıklarını."

"O kadar kesin değil" dedim. "Genellikle araştırmanın aktif bir biçimde sürdürülmediğini gösterir."

Warriner başını salladı. "Detektif Joe Durkin ile konuştum. Sanırım ikiniz arkadaşsınız."

"Arkadaş sayılırız."

Bir kaşını kaldırdı. "Detektif Durkin, Amanda'nın ölümünden Richard'ın sorumlu olduğunu düşündüğünü söylemedi ama bunu düşündüğünü anladım, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Ona olayı çözmek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını sordum. Resmi kanallardan yapılabilecek her şeyin yapıldığını söyledi. Açık açık özel detektif tutmamı öneremeyeceğini ama bunu ima ettiğini anlamam bir dakika aldı. 'Belki resmi olmayan biri, diyelim ki bir özel detektif...' dedim, Bay Durkin anladığımı, oyuna katıldığımı söylemek istemişçesine sırttı."

"Açık açık bunu söyleyemezdi."

"Hayır. Anladığım kadarıyla açık açık hizmetlerinizi de tavsiye edemezdi. 'Tavsiye açısından size Sarı Sayfalar'a bakmanızı öneririm' dedi. 'Gerçi bu yakınlarda çalışan biri var, ruhsatlı olmadığı için rehberde adını bulamazsınız, bu da onu hayli gayri resmi kılıyor.' Gülümsüyorsunuz."

"Joe Durkin'in taklidini güzel yaptınız."

"Teşekkür ederim. Sigara içebilir miyim?"

"Elbette."

"Emin misiniz? Neredeyse herkes bırakıyor. Ben de bıraktım ama sonra tekrar başladım." Bu konuyu uzatacakmış gibi görünüyordu, sonra bir Marlboro çıkararak yaktı. Yaşamı ona bağılıymış gibi bir nefes çekti..

"Detektif Durkin sizin alışılmadık, hatta egzantrik olduğunuzu söyledi."

"Bunlar onun sözcükleri mi?"

"Bu anlama gelen şeyler. Keyfi ücret aldığınızı söyledi ve hayır, bunlar da onun sözcükleri değildi. Ayrıntılı rapor vermeyeceğinizi ya da harcama kaydı tutmadığınızı söyledi." Öne doğru eğildi. "Buna tahammül edebilirim. Aklınızı bir şeye taktığınızda asla peşini bırakmadığınızı da söyledi, benim istediğim de bu. O orospu çocuğu Amanda'yı öldürdüyse bunu bilmek istiyorum."

"Böyle düşünmenizin nedeni ne?"

"Bir duygu. Bunun çok bilimsel olduğunu sanmam."

"Yanlış olduğu anlamına da gelmez."

"Hayır." Sigarasına baktı. "Ondan hiç bir zaman hoşlanmadım" dedi. "Bunu denedim, çünkü Amanda onu seviyordu ya da ona âşıkta, hangisini tercih ederseniz. Ama sizden kesinlikle hoşlanmayan birinden hoşlanmak zordur ya da hiç değilse benim için zordu."

"Thurman sizden hoşlanmıyor muydu?"

"Görür görmez ve otomatik olarak hoşlanmadı. Ben eşcinselim."

"Sizden hoşlanmamasının nedeni bu mu?"

"Başka nedenleri de olabilir ama cinsel tercihim beni potansiyel arkadaş çevresinin dışına atmaya yeterliydi. Thurman'ı hiç gördünüz mü?"

"Yalnızca gazetede fotoğraflarından."

"Eşcinsel olduğumu söylediğimde şaşırılmış görünmediniz. Hemen anlamıştınız, değil mi?"

"Anladığımı söyleyemem. İhtimal olarak gördüm."

"Görünüşümden dolayı. Sana tuzak kurmaya çalışmıyorum, Matthew. Sana Matthew dememde bir sakınca var mı?"

"Elbette diyebilirsiniz."

"Yoksa Matt'i mi tercih edersin?"

"Hangisi olursa."

"Sen de bana Lyman de. Şunu demek istiyorum, ben gay gibi görünüyorum, bu ne demekse. Belki eşcinsel çevrelerde fazla bulunmamış insanlar gay olduğumu hemen anlamayabilir. Peki. Richard Thurman hakkında ise, onun dış görünüşüne bakarak diyebilirim ki, dolabın o kadar dibine girmiş ki paltoların üzerinden göremiyor."

"Yani?"

"Yani hiç denedi mi bilmiyorum. Bunun çok farkında olmayabilir ama erkekleri tercih ettiğini sanıyorum. Cinsel olarak. Açık seçik eşcinsel olanlardan hoşlanmıyorum, çünkü aslında hemcins olmamızdan korkuyor."

Garson kadın bana biraz daha kahve getirdi. Warriner'a çayı için biraz daha sıcak su isteyip istemediğini sordu. Warriner ona gerçekten de sıcak su ve içinde yeni bir çay poşeti istediğini söyledi.

"Ne saçmalık" dedi. "Kahve içenlerin bardağı parasız doluyor. Çay içenler de parasız sıcak su alıyorlar ama yeni bir çay poşeti istersen ikinci fincan parası alıyorlar. Gerçi çayı kahveden daha ucuz." İçini çekti. "Avukat olsaydım" dedi, "bir dava açabilirdim. Şaka yapıyorum tabii ama yaşadığımız kavgacı toplumda belki de biri bunu yapar."

"Şaşırmazdım."

"Hamileydi, biliyorsun. Neredeyse iki aylık. Doktora gitmişti."

"Gazetede yazıyordu."

"Tek kardeşimdi. Yani ben de ölünce soyumuz sona erecek. Bunun beni rahatsız etmesi gerektiğini düşünüyorum ama ediyor mu bilmiyorum. Beni rahatsız eden Amanda'nın kocasının eliyle ölmesi ve adamın bundan sıyırması. Ve tan olarak bilmemek. Tam olarak bilseydim..."

"Ne?"

"Beni daha az rahatsız ederdi."

Garson çayını getirdi. Warriner poşeti fincanın içine attı. Thurman'ın Amanda'yı öldürme nedeninin ne olabileceğini sordum.

"Para" dedi. "Amanda'nın parası vardı."

"Ne kadar?"

"Babamız çok para kazanmıştı. Gayrimenkulden. Annem çoğunu tüketmenin yolunu buldu ama öldüğünde gene de geride biraz para kalmıştı."

"Anneniz ne zaman öldü?"

"Sekiz yıl önce. Vasiyetname açıldığında Amanda ile ben altı yüz bin dolardan biraz daha fazla para aldık. Amanda'nın hepsini harcadığını hiç sanmıyorum."

Biz konuşurken saat beşe yaklaştı ve bar ilk Happy Hour ekibi gelince hareketlendi. Cep defterimin birkaç sayfasını doldurmuş ve kahve önerilerini geri çevirmeye başlamıştı. Lyman Warriner çaydan biraya geçmişti ve büyük bir siyah Prior içmekteydi.

Ücreti belirleme zamanı gelmişti ve her zamanki gibi ne kadar isteyeceğimi bilmiyordum. Ne istersem isteyeyim verebileceğini anlamıştım ama hesaplarıma bunu dahil etmedim bile. 2500 dolarda karar kıldım. Warriner bu rakama nasıl vardığını sormadı. Çek defterini çıkarıp bir dolmakalemin kapağını açtı. En son ne zaman dolmakalem gördüğümü hatırlayamadım.

"Matthew Scudder mı?" diye sordu. "İki t, iki d'le mi?" Başımınla onaylayınca Warriner çeki yazarak mürekkebi kurutmak için salladı. İşler sandığımdan hızlı giderse paranın bir kısmını geri verebileceğimi ya da gerekli olursa biraz daha para isteyebileceğimi söyledim. Başıyla onayladı. Para konusunu önemsiyormuş gibi görünmüyordu.

Çeki aldım. Warriner, "Yalnızca bilmek istiyorum, hepsi bu" dedi.

"Umut edebileceğin en fazla şey bu olabilir. Öldürüp öldürmediğini öğrenmekle mahkemeye çıkarabileceğin bir şeyler bulmak aynı şey değildir. Şüphelerini doğrulatabilirsin; ama enişten hâlâ bu işten paçayı sıyrabilir."

"Jüriye hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin, Matthew. Yalnızca bana kanıtla yeter."

Konuyu burada kesemedim. "Bana öyle geliyor ki kendin halletmeyi düşünüyorsun" dedim.

"Bunu zaten yaptım, değil mi? Bir özel detektif tutarak. İşleri olurlarına bırakmayarak, Allah'ın değirmen taşlarını geleneksel yavaş haliyle döndürmesine izin vermeyerek."

"Richard Thurman'ın öldürülmesinden dolayı mahkemeye çıkmama neden olacak bir şeyin parçası olmak istemem.?"

Bir an sustu. Sonra, "Hiç aklıma gelmemiş gibi rol kesemem" dedi. "Ama dürüstçe söyleyeyim, bunu yapabileceğimi düşünmüyorum. Benim tarzım değil."

"Öyleyse iyi."

"Öyle mi? Emin değilim." Garsonu çağırdı, yirmi dolar verdi ve paranın üstünü almadı. Hesap bunun dörtte birinden fazla değildi ama üç saat bir masayı işgal etmiştik. Warriner, "Onu öldürdüyse çok aptalmış" dedi.

"Cinayet her zaman aptallıktır."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Aynı fikirde olduğum dan emin değilim ama sen bu konuda benden daha uzmansın! Hayır, demek istiyorum ki erken davrandı. Biraz daha beklemeliydi."

"Neden?"

"Daha çok para için. Unutma, Amanda'yla aynı miktarda ben de aldım ve fazla bir şeyler harcamadığımdan emin olabilirsiniz. Amanda benim mirasçım ve sigorta lehtarım olacaktı."

Bir sigara çıkardı, tekrar pakete koydu. "Parayı bırakacak kimsem olmayacaktı" dedi. "Sevgilim bir buçuk yıl önce dört harfli hastalıktan öldü." Gülümser gibi yaptı.

Bir şey söylemedim.

"Ben HIV pozitifim" dedi. "Yıllardır bunu biliyorum. Amanda'ya yalan söyledim. Ona test yaptırdığımı ve negatif çıktığımı söyledim, yani endişe etmesi gereken bir şey yoktu." Gözlerimin içine baktı. "Bu beyaz bir yalan gibi göründü, Öyle değil mi? Çünkü onunla sevişmeyecektim, neden gerçeği söyleyerek canını sıkayım?" Bir sigara çıkardı ama yakmadı. "Kaldı ki" dedi, "hastalığa yakalanmama ihtimalim de vardı. Pozitif olmak ille de virüsü taşımak anlamına gelmiyor. Eh, bu ihtimal listeden silindi. Geçtiğimiz Ağustos'ta ilk pembe leke ortaya çıktı. KS. Yani Kaposi tümörü."

"Biliyorum."

"Bir iki yıl önceki kadar kısa vadede ölüm değil. Uzun bir süre yaşayabilirim. On yıl yaşayabilirim, belki daha da fazla." Bir sigara yaktı. "Ama" dedi, "nedense bu kadar sürmeyeceğini hissediyorum."

Ayağa kalktı, askıdan paltosunu aldı. Ben de benimkini aldım ve birlikte sokağa çıktık. Tam o anda bir taksi geliyordu, Warriner taksiye el etti. Arka kapıyı açtıktan sonra bir kez daha bana döndü.

"Bunu Amanda'ya söylememiştim" dedi. "Şükran Günü'nde söylemeyi düşünüyordum ama artık çok geç elbette. Yani Amanda bilmiyordu ve tabii ki Richard da bilmiyordu, dolayısıyla onu öldürmeyi erteleyerek daha çok para elde etmeyi düşünemezdi." Sigarasını fırlatıp attı. "Çok ironik" dedi, "değil mi? Amanda'ya öleceğimi söyleseydim bugün yaşıyor olabilirdi."

3

Ertesi sabah Warriner'in çekini bankaya yatırdım ve hazır yanımdayken ve hazır ordayken biraz para çektim. Haftasonu kar yağmıştı ama artık çoğu erimişti, yalnızca kaldırımlarda biraz gri kalıntılar kalmıştı. Hava soğuktu ama fazla rüzgâr yoktu ve kış ortası için fena bir hava değildi.

Batı Elli Dördüncü Sokak'taki Midtown North'a kadar yürüdüm, Joe Durkin'i yakalamayı umuyordum ama orada değildi. Beni araması için mesaj bıraktıktan sonra Kırk ikinci ve Beşinci'deki büyük kütüphaneye kadar yürüdüm. Birkaç saat Amanda Warriner Thurman'ın öldürülmesiyle ilgili bulabildiğim her şeyi okudum. Kütüphanedeyken New York Times Index'de son on yılda onunla ve kocasıyla ilgili bilgilere baktım. Dört yıl önce Eylül ayında yapılan düğün ilanlarını okudum. Amanda o sırada mirasını almış olmalıydı.

Warriner'dan ne zaman evlendiklerini zaten öğrenmiştim ama müşterinin söylediklerini teyid etmek göz çıkarmaz. İlan bana Warriner'in vermediği bazı bilgiler de verdi -Thurman'ın annesiyle babasının adlarını, düğüne katılanların adlarını, gittiği okulu, Five Borough Kanalı'na geçmeden önce yaptığı işleri.

Bulduğum hiçbir şey onun karısını öldürüp öldürmediğini söylemedi ama iki saat kütüphanede kalarak olayı çözmeyi düşünmemiştim zaten.

Köşedeki telefonda Midtown North'u aradım. Joe henüz dönmemişti. Öğle yemeği için sosisli bir sandviç ve knish alarak Kırk Sekizinci Sokak'taki İsveç kilisesine kadar yürüdüm. Orada hafta içi saat yarımında toplantı vardı. Konuşmacı ailesiyle birlikte Long Island'da oturan ve en büyük altı muhasebe firmasından birinde çalışan bir muhasebeciydi. On aydır içki içmiyordu ve bunun ne kadar harika olduğunu anlata anlata bitiremedi.

Durkin, "Mesajını aldım" dedi. "Otelden seni bulmaya çalıştım ama dışarıda olduğunu söylediler."

"O sırada yoldaydım" dedim. "İşi şansa bırakıp seni yakalar mıyım diye bir bakayım dedim."

"İyi, bugün şanslı günündesin, Matt. Otursana."

"Dün bana biri geldi" dedim. "Lyman Warriner."

"Erkek kardeş. Seni arayacağını düşünmüştüm. Onun için bir şeyler yapacak mısın?"

"Yapabilirsem" dedim. Avcuma bir yüz dolarlık koyarak parmaklarının arasına sıkıştırdım. "Bana referans olduğun için teşekkürler."

Büroda yalnızdık, bu nedenle parayı açıp rahatça bakabildi. "Sahte değil" dedim, "basıldığı sırada oradaydım."

"Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum" dedi. "Hayır, bunu senden almamam gerektiğini düşünüyordum.

Nedenini bilmek ister misin? Çünkü hem vatandaş mutlu olsun hem de sen birkaç kuruş kazan diye verdiğim bir referans değil bu. Adamla anlaştığına memnun oldum. Ona bir yararın olursa memnun olurum."

"Thurman'ın karısını öldürdüğünü düşünüyor musun?"

"Düşünüyor muyum? Bok gibi biliyorum."

"Nasıl?"

Soruyu biraz düşündü. "Bilmiyorum" dedi. "Polis içgüdücü. Bu nasıl?"

"Bana iyi geldi. Senin polis içgüdüncüyle Lyman'ın kadını içgüdüncüleri arasında Thurman zor serbest dolaşır."

"Onunla karşılaştın mı, Matt?"

"Hayır."

"Bak bakalım, aynı biçimde görmeyecek misin. Adam tam bir orospu çocuğu, yemin ederim. Olay bana verildi, 911 ihbarına giden maviyelerden sonra oraya giren ilk kişi ben oldum. Adamı o zaman gördüm; hâlâ şoktaydı ve başından kan akıyordu, ağzından bantı çıkardığı yerler kızarmış ve derisi sıyrılmıştı. Sonraki haftalar boyunca kim bilir kaç kez gördüm onu. Matt, hiçbir zaman doğruyu söylüyor gibi gelmedi. Kadının ölümünden dolayı üzgün olduğunu yutmadım."

"Bu karısını öldürdüğü anlamına gelmez."

"Bu iyi bir nokta. Kurbanları öldüğü için üzülen katiller tanırım, sanırım tersi de olabilir. Kendimi İnsan Sarrafi Joseph Durkin olarak da satmıyorum. Birinin yalan söylediğini her zaman bilmem mümkün değil. Ama onunla kolay. Dudakları hareket ediyorsa, sana boktan bir yalan uyduruyor demektir."

"Her şeyi kendi başına mı yapmış?"

Durkin başını salladı. "Nasıl bilmiyorum. Kadına önden ve arkadan zor kullanılarak tecavüz edilmiş. Vajinada birikmiş sperm kesinlikle kocasının değil. Farklı kan grubundan."

"Ya arkadan?"

"Arkada sperm yok. Belki arkadaki adam prezervatif kullanıyordu."

"Modern çağın tecavüzü" dedim.

"Eh, her şey Başhekim'in, kamuoyunun bilinç seviyesini yükseltmek için dağıttığı bültenlerde var. Her neyse, görüldüğü kadarıyla iki hırsız kocanın anlattığı gibi görebiliriz."

"Spermin dışında başka fiziksel kanıt var mı?"

"Kısa ve kıvrıkcık tüyler. İki tip gibi görünüyor, biri kesinlikle kocanın değil, diğeri olabilir. Ancak kıllardan fazla şey söylenemez. Her iki örneğin de beyaz erkek tipine ait olduğunu söyleyebilirsin ama hepsi bu kadar. Ayrıca Thurman'ın kılı olsa bile bu hiçbir şey kanıtlamaz, çünkü Allah aşkına, onlar evli ve kocanın kılının kadında bir iki gün kalması duyulmamış şey değil."

Bunu biraz düşündüm. "Thurman'ın tek başına yapabilmesi için..."

"Olamaz."

"Tabii ki olabilir. İhtiyacı olan tek şey biraz yabancı sperm ve kıl."

"Bunları nasıl alabilirdi. Bir denizciyi ağzına alıp bir sandviç torbasına tükürerek mi?"

Lyman Warriner'in Thurman'ı gizli bir eşcinsel olarak görmesini bir an düşündüm. "Sanırım bu diğerleri kadar iyi bir yol" dedim. "Uzak bir ihtimal de olsa neyin mümkün olup neyin mümkün olmadığını kafamdan geçiriyorum yalnızca. Öyle ya da böyle başka birinin sperminden ve kılından örnekler aldı. Karısıyla birlikte partiye gitti, eve döndü..."

"Üç kat merdiven çıktı, karısına bir dakika bekle deyip Gottschalk'ların evine zorla girdi. 'Bak tatlım, anahtarsız kapıları açmanın yolunu öğrendim.'"

"Kapı zorlanmış mı?"

"Kurcalanmış."

"Bu daha sonra da yapılabilir."

"Neden sonra?"

"Kadını öldürüp 911'i aradıktan sonra. Diyelim ki Gottschalk'ların evinin anahtarı vardı."

"Gottschalk öyle demiyor."

"Onlardan habersiz anahtarı yaptırmış olabilir."

"Kapıda birden çok kilit var."

"Birkaç anahtarı olabilirdi. 'Bir dakika canım, Roy ve Irma'ya çiçekleri sulamaya söz verdim.'"

"Adları böyle değil. Alfred Gottschalk, bu avukatın adı. Karısının adını unuttum."

"Alfred ve adı-her-neyseye çiçekleri sulamaya söz verdim."

"Gecenin o saatinde mi?"

"Ne fark eder ki? Belki Gottschalk'lardan bir kitap alacağını söyledi, okumak istediği bir kitap. Belki her ikisi de partide kızıymıştı ve adam karısına Gottschalk'ların evine gizlice girerek yataklarında düzüşmeyi söyledi."

"Heyecan verici olacak tatlım, evlenmeden önceki gibi."

"Mesela. Kadını oraya sokar, onu öldürür, tecavüz görüntüsü verir, fiziksel kanıtlar bırakır, sperm ve kıl. Kadının tırnaklarının altında birini tırmalamış olduğunu düşündürecek bir şey buldular mı?"

"Hayır ama Thurman kadının onlarla mücadele ettiği yolunda bir şey söylemedi. İki kişiydiler, dolayısıyla biri kadının ellerini tutarken diğeri tecavüz etti."

"Thurman'ın her şeyi tek başına yaptığı düşüncesine geri dönelim. Karısını öldürür ve tecavüz süsü verir."

Gottschalk'ların evinde sahneyi hazırlar, soyulmuş bir ev görüntüsü verir. Gottschalk'ların eve gelmesini ve kayıp neleri olduğunu söylemelerini sağladınız mı?"

Durkin başıyla onayladı. "Adam geldi, Alfred. Karısının hasta olduğunu, gereksiz seyahatlerden kaçınması gerektiğini söyledi. Acil durumlar için soğutucuda birkaç yüz dolar tutuyorlardı ve bu paralar gitmişti. Birkaç mücevher yoktu, aile yadigârları, kendisine miras kalan ama takmadığı kol düğmeleri, yüzükler. Mücevherler karısının ama adam bunları tanımlayamıyordu çünkü karısının Florida'ya neleri götürdüğünü, hangilerinin kasada olduğunu bilmiyordu. En iyi parçalar ya bankada ya da Florida'daydı, bu yüzden adam zararın çok büyük olduğunu sanmıyordu ama kayıpların ayrıntılı bir listesini çıkarmak için Ruth'un orada olması gerekirdi. Karısının adı bu, Ruth. Aklıma geleceğini biliyordum."

"Ya kürkler?"

"Hiç kürkü yokmuş. Kadın bir hayvan hakları eylemcisi. Her yıl altı ay ve bir gününü Florida'da geçirdiği için bir kürke ihtiyacı da yok zaten."

"Altı ay bir gün mü?"

"En az, yani vergi nedeniyle Florida'yı ikametgâh olarak gösterebilirler diye. Florida'da eyaletin gelir vergisi yok."

"Adamın emekli olduğunu sanıyordum."

"Eee, hâlâ geliri var. Yatırımlardan falan."

"Her neyse, kürk yok" dedim.

"Ya büyük parça eşyalar? Müzik seti, televizyon?"

"Hiçbir şey. İki televizyon vardı, oturma odasında büyük ekranlı, arka yatak odasında küçük bir tane. Adamlar yatak odasındaki TV'nin fişini çekip oturma odasına getirmişler ama orada bırakmışlar. Öyle görünüyor ki televizyonu almayı planlıyordu ama ya heyecan içinde unuttular ya da evde ölü bir kadın varken şüpheli görünme riskine atılmamaya karar verdiler."

"Kadının ölü olduğunu bildiklerini varsayarsak."

"Onun yüzüne vurdular ve çorabıyla boynunu sıktılar. Onlarla burun buruna gelmeden önceki halinden çok daha kötü durumda olduğunu bal gibi biliyorlardı."

"Demek biraz nakit ve biraz da mücevher almışlar."

"Öyle görünüyor. Gottschalkların evinde hepsi buydu. Olay şu, Matt, evin altını üstüne getirmişler."

"Laboratuvar ekibi mi?"

"Hayır, hırsızlar. Her tarafı dağıtmışlar. Her çekmece açılmış, raflardaki kitaplar indirilmiş, bu tür şeyler. Yataklar parçalanmamış, yastıklar kesilip açılmamış ama gene de çok ayrıntılı bir araştırma. Para aradıklarını tahmin ediyorum, buzdolabının tereyağı bölmesinde bulunan birkaç yüz doları değil."

"Gottschalk ne dedi?"

"Ne diyebilirdi ki? 'Kayıtlı olmayan yüz bin dolarım vardı ve orospu çocukları onu buldu' mu diyecekti? Evde gerçekten değerli bir şey olmadığını söyledi, bazı sanat eserleri hariç ama adamlar onlara dokunmamışlar. Çerçevesi, imzalı ve numaralı baskılar var, Matisse ve Chagall, diğerlerini unuttum. Gottshalk'lar bunları sigorta ettirmiş. Sanat eserlerinin hepsi sanırım seksen bin papel değerinde. Hırsızlar duvardaki bazı resimleri indirmişler, muhtemelen duvar kasası arıyorlardı ama resimlerin hiçbirini çalmamışlar."

"Diyelim ki Thurman kendi başına yaptı" dedim. "Gene buna geri döndük, ha? Devam et."

"Ev tam anlamıyla dağıtılmış, yani tam bir hırsızlığa benziyor ve saklaması gereken tek şey biraz para ve bir avuç mücevher. Onu aradınız mı?"

"Thurman'ı mı?" Durkin başını hayır anlamında salladı. "Adam fena dövülmüş, elleri arkasından bağlı, karısı yerde ölü yatıyor, onu nasıl arayacak, bir platin kol düğmesi için kışına mı bakacaktık? Her neyse, senin senaryona göre her şeyi kendi evine koymuş da olabilir."

"Tam da bunu söylemek üzereydim."

"Gene senin senaryoya göre Gottschalk'ların evine bir anahtar, iki anahtar, kaç tane gerekiyorsa o kadar anahtarla giriyor, karısını hallediyor, tecavüz süsü veriyor, paraları ve mücevherleri alıyor, üst kata götürüyor, bir çift çorap içine sokup çorap gözüne saklıyor. Sonra alt kata geri dönüp kapıda bir kol demiriyle çalışıyor, zorla girilmiş görüntüsü veriyor. Sonra sanırım tekrar üst kata gidip kol demirini saklıyor, çünkü Gottshalk'ların evinde bulamadık."

"Thurman'ın evini aradınız mı?"

"Bunu yaptık" dedi. "Onun izniyle. Hırsızların onun evinden başlayarak aşağıya inmesinin büyük bir ihtimal olduğunu söyledim ona ama Thurman'ların evine zorla girildiğinin hiçbir işareti olmadığı için bunu sanmıyordum. Yangın merdiveninden de girmiş olabilirlerdi elbette ama ne yapabileceklerinin bir önemi yok, çünkü oraya kimse girmemişti. Ama gene de aradım, alt kattan getirilmiş olabilecek her şeyi aradım."

"Ve hiçbir şey bulamadın."

"Tek bir şey bile ama bu neyi kanıtlar bilmiyorum. Orada ayrıntılı bir araştırma yapma fırsatım yoktu. Adam Gottschalk'ların mücevherlerini karısının mücevher kutusuna koymuş olabilir, ben de farkı anlayamazdım çünkü ne aradığımı bilmiyordum. Ve para, birkaç yüz dolar nakit parayı boktan . cüzdanına tıkmış olabilirdi."

"Hırsızların cüzdanını aldıklarını sanıyordum."

"Evet, doğru. Saatini ve cüzdanını. Binadan çıkarken birinci katta bırakmışlar, merdivenin dibine atmışlar. Paraları almışlar ama kredi kartlarını bırakmışlar."

"Kendisi de koşarak inip oraya bırakmış olabilir."

"Ya da merdivenin başında durup aşağıya atmış olabilir. Koşma zahmetine katlanmadan."

"Ve karısından aldıkları ileri sürülen mücevherler..."

"Mücevher kutusuna geri koymuş olabilir. Ve Rolex saat, şey, kim bilir? Belki hiç saat takmam işti, belki çorabının içine sokmuştu."

"Sonra?" dedim. "Kendisini dövüyor, ellerini arkasından bağlıyor, ağızına bant takıyor..."

"Ben olsam herhalde ellerimi arkadan bağlamadan önceden bantı takardım."

"Benden daha iyi bir planlayıcısın, Joe. Nasıl bağlanmıştı? Onu bağlıyken gördün mü?"

"Hayır, Allah kahretsin" dedi, "beni durmadan rahatsız eden bir şey bu. Onu serbest bırakan iki üniformalıyı çiğ çiğ yiyebilirim ama başka ne yapmalarını bekleyebilirdik ki? Adam saygın görünüşlü, iyi giyimli, eli ayağı bağlı, yerde isterik bir biçimde yatıyor, karısı ölmüş, bir detektif gelene kadar beklemek zorunda olduğunu nasıl söyleyebilirler? Elbette onu çözdüler. Onların yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım, sen de."

"Kesinlikle."

"Ama keşke çözmeseleerdi. Keşke önce ben görseydim. Gene de senin senaryoya göre düşünürsek, yani her şeyi tek başına yaptığını, kendini nasıl bağladı diye sormamız gerekir. Değil mi?"

"Öyle."

"Bacakları bağlanmıştı. Bunu yapmak zor değil. Elleri arkadan bağlıydı, bu sana imkânsız gelebilir ama değil, tamamen imkânsız değil." Bir çekmece açarak bir şeyler arandı, bir kelepçe çıkardı. "Ellerini uzat, Matt." Kelepçeyi bileklerime taktı. "Şimdi" dedi, "öne doğru eğil ve bacaklarını teker teker kollarının arasından geçir. Masanın kenarına otur. Devam et, yapabilirsin."

"Ah, Allahım!"

"Bunu televizyonda hep görürüz, adamın elleri kelepçeli, elleri arkasından bağlı ve kollarının arasından atlıyor ve hâlâ kelepçeli olmasına rağmen elleri öne geliyor. Tamam, şimdi ayağa kalk ve arkadaki ellerini yukarı kaldır."

"İşe yarayacağını sanmam."

"Biraz daha zayıf olsan olabilirdi. Thurman'ın beli incecik ve poposu büyük değil."

"Kollar uzun mu? Kollarım birkaç santim daha uzun olsa işler kolaylaşırdı."

"Kol uzunluğunu ölçmedim. Araştırmanı kol uzunluğundan başlatabilirsin, şimdi düşünüyorum da. Çevredeki bütün Çin çamaşırhanelerine git ve gömlek ölçüsünü öğrenip öğrenemeyeceğine bak."

"Kelepçeleri açar mısın artık?"

"Eh, bilmiyorum" dedi. "Görüntünü sevdim, dara düştün değil mi, dik duramıyorsun, oturamıyorsun."

Müdahale etmekten nefret ediyorum."

"Haydi."

"Bir yerlerde bir anahtar olduğundan emindim. Hey, dert etme, aşağıya ineriz, orda, birinde mutlaka bir anahtar vardır. Ah, tamam tamam." Bir anahtar çıkarıp kelepçeyi çözdü. Doğrudum. Omzum ağrıyordu ve baldırımda bir kas hafifçe incinmişti- "Bilmiyorum" dedi. "Televizyonda çok kolay yapıyorlardı."

"Dalga geçme."

"Olay şu" dedi, "nasıl bağlı olduğumu görmediğim için onu nasıl hareketsiz hale getirdiklerini ya da kendi başına yapabileceği bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Senaryondan vazgeçip hırsızların gerçekten var olduğunu ve Thurman'ı bağladıklarını varsayacağım. Beni rahatsız eden nedir biliyor musun?"

"Nedir?"

"Polisler oraya geldiğinde hâlâ bağlıymış. Yataktan yuvarlanmış, masayı devirmiş, telefon etmiş..."

"Dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir pipo kaşığıyla."

"Evet, doğru. Bunların hepsini yaptı, hatta ağızındaki bantı bile çıkardı, sanırım bunu yapabilirsin."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Ağızına bant takayım ister misin, bakalım çıkarabilecek misin? Küçük bir şaka yaptım yalnızca Matt. Sorunun ne biliyor musun? Hiç mizah duygun yok."

"Ben de sorunun ne olduğunu merak ediyordum."

"Peki, artık biliyorsun. Ciddi olursak, adam her tür şeyi yapıyor ama ellerini kurtarmak için uğraşmıyor. Şimdi, eğer Houdini değilsen bazen bunu yapamazsın. Hareket olanağın yoksa, ipler çok sıkıysa, yapabileceğin fazla bir şey yok. Ama hareket edebiliyordu, hırsızlık açısından çok amatör olduklarına bakılırsa ne kadar iyi bir iş çıkarmış olabilirler ki? Keşke nasıl bağlı olduğumu görseydim çünkü muhtemelen ellerini kurtarmaya çalışabileceğini ama bununla uğraşmamayı tercih ettiğini sanıyorum. Ve bu seçimi yapmasının nedeni nedir?"

"Çünkü polisler oraya geldiğinde bağlı durumda olmak istiyordu."

"Kesinlikle, çünkü bu onu cinayet suçundan kurtaracaktı, Bağlardan kurtulmuş olsa Thurman'ın karısını öldürdüğünü, gerçekten bağlı olmadığını söyleyebilirdik. Ama şimdi, görünüşe bakılırsa bu biçimde bulunmak istiyordu. Bu bir şeyi kanıtlamaz tabii, ama nedeni açısından..."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Yani serbest kalmadan önce onu görmüş olmak isterdim."

"Ben de. Nasıl bağlanmıştı?"

"Biraz önce dedim ki..."

"Ne kullanmışlar demek istiyorum. Kordon, kumaş, ne?"

"Ah, tamam. Bir tür sicim kullanmışlar, çok sağlam bir şey, paket yapmak için kullanılanlardan. Ya da bu tür şeylerden hoşlanıyorsan, kız arkadaşını bağlamak için. Yanlarında mı getirmişlerdi? Bilmiyorum."

Gottschalk'ların mutfağındaki bir; çekmecede tornavidalar, kerpetenler, evde bulunması gereken her zamanki aletlerden var. Yaşlı adam sicim olup olmadığını hatırlayamıyor. Bu tür şeyleri kim hatırlar ki, özellikle yetmiş: sekiz yaşındaysan ve yılın yansını bir yerde, diğer yarısını başka bir yerde geçiriyorsan. Hırsızlar çekmecenin altını üstüne getirmişler, dolayısıyla çekmecede sicim vardıysa görürlerdi."

"Ya bant?"

"Sıradan yapıştırıcı bant, beyaz, ecza dolabında bulunan türden."

"Benimkinde yok" dedim. "Benimkinde bir şişe Rexall aspirin ve diş ipi var."

"Eh, bir insan gibi yaşıyor olsaydın ecza dolabında bulunacak türden. Gottschalk evde yapıştırıcı bant olduğunu sandığını söyledi ama banyoda, bant yoktu. Ruloyu artlarında bırakmamışlar, sicimi de bırakmamışlar."

"Nedenini merak ediyorum."

"Bilmiyorum. Belki de tasarruflu davranıyorlardı. Kol demirini de almışlar. Bir evden çıkarken arkada ölü bir kadın bırakıyorsan hırsızlık aletlerini taşıyarak sokakta yürümek istemezsin herhalde ama adamlar dahiye..."

"Başka bir iş dalında çalışıyorlardı."

"Doğru. Neden malzemeleri alıyorlar? Thurman için içindeyse ve malzemeleri satın alan oysa, belki izlerinin bulunabileceğinden korktular. Evde bulduklarını kullandırsa... Bilmiyorum, Matt, her şey yalnızca boktan varsayımlara dayanıyor, görüyorsun ya."

"Biliyorum. Nedenlerle, eğerlerle uğraşıp dururken bir şey bulabilirsin ama."

"Bu nedenle bunlarla uğraşıp duruyoruz." "Thurman hırsızları tarif etti mi?"

"Ah, elbette. Ayrıntılarda biraz bulanık ama bütün sorgulamalarda tutarlıydı. Önemli bir çelişki ele vermedi. Tarifler dosyalarda var, kendin görebilirsin. Neye mi benziyorlar? Thurman ve karısıyla hemen hemen aynı yaşta iki iri yarı beyaz erkekti. Her ikisinde de bıyık vardı, daha iyi yarı olanının arkada saçı uzundu, bazı insanlar saçlarını uzatıyor, arkadan küçük bir at kuyruğu bırakıyorlar."

"Bunu biliyorum."

"Evet, klas bir saç stili, üst tabakaya ait olduğunu hemen gösteriyor. Bir de şu üst kısmını dümdüz ve yüksek kesenler var, başlarında sanki bir fes taşıyorlarmış gibi. Tam klas anlayacağın. Ne eliyordum?"

"İki hırsız."

"Evet, doğru. Thurman sabıkalıların resimlerine baktı, işbirliğine yatkındı, istekliydi ama onları teşhis edemedi. Bir ressam polisle çalıştı. Herhalde onu tanıyordur, Ray Galindez."

"Elbette tanıyorum."

"İyi iş yapar ama çizimleri bana hep İspanyol tipler gibi görünür. Dosyada resimlerin kopyaları var. Galiba gazetelerden biri bastı."

"Kaçtırdım herhalde."

"Sanırım Newsday'di. Birkaç telefon aldık ve kontrol etmek için zaman harcadık. Hiçbir şey yok. Ne düşünüyorsun, biliyor musun?"

"Ne?"

"Her şeyi tek başına yaptığını sanmıyorum."

"Hayır, ben de sanmıyorum."

"Yani bunu tam olarak bir kenara bırakamayız, çünkü kendisini bağlamanın bir yolunu bulmuş olabilir, kol demiri, bant ve sicimi saklamış olabilir. Ama böyle olduğunu sanmam. Yardımcısı vardı diye düşünüyorum."

"Herhalde haklısın."

"Bir çift herifle anlaştı diyelim, işte ön kapının anahtarı, size kolay gelsin, içeriye girin, üç kat merdiven çıkın, dördüncü kattaki daireye girin. Merak etmeyin, evde kimse yok, üst katta; da kimse yok. Rahatınıza bakın, çekmeceleri boşaltın, kitapları! yere atın ve bulabileceğiniz bütün para ve mücevheri alın. Saat yarımında ya da birde, partiden ne zaman dönüyorsak o saatte çıkmaya hazır olun."

"Adam oraya çok erken gitmek istemediği için eve kadarı yürüdüler."

"Belki, belki de güzel bir hava olduğu için yürüdüler. Kimbilir? Gottschalk'ların katına gelince kadın, 'Ah bak, Ruth ile Alfred'in kapısı açık' dedi. Thurman karısını içeriye itti, adamlar kadına vurdular, tecavüz ettiler ve öldürdüler. Sonra Thurman, 'Hey, pislik herifler, gecenin bir yarısında elinizde televizyonla sokakta yürümek istemezsiniz değil mi, size verdiğim parayla on televizyon alabilirsiniz' dedi. Bu yüzden televizyonu bıraktılar ama sicimi, bantı ve kol demirini aldılar çünkü belki bunlar yüzünden izleri bulunabilirdi. Hayır, bu çok saçma, eczanenin, ya da nalburun izini nasıl bulabilirdik ki?"

"Thurman'ın kendi başına yapmadığını düşünmemiz için malzemeleri aldılar; sicimle bant kendi iradeleriyle yürüyüp gitmiş olamaz ya."

"Tamam, doğru. Ama oradan çekip gitmeden önce adamı biraz dövdüler, etkili yüzeysel zararlar verdiler, dosyaya koyduğumuz fotoğraflarda görebilirsin. Sonra onu bağlayıp ağzına bant taktılar ve belki zamanı geldiğinde telefon edebilsin diye yarısını yırttılar."

"Ya da belki bir elini kurtarıp yapması gerekenleri yaptıktan sonra tekrar elini sicimin içine soksun diye onu gevşekçe bağladılar."

"Ben de buna geliyordum. Allahım, keşke mavililer onu serbest bırakma işinde biraz yavaş davransalardı."

"Her neyse, adamlar çıktı, Thurman gerektiği kadar bekledi, sonra 911'i aradı."

"Doğru. Burada hiçbir boşluk yok bence."

"Yok."

"Yani ölmemiş olmasını açıklayacak başka bir yol yok. Adamlar kadını öldürdüler, yerde ölü olarak yatıyor, adamı öldürmek bu kadar kolayken onu neden bağladılar öyleyse?"

"Onu kadına saldırmadan önce bağladılar ve ağzını bantladılar."

"Ah, doğru, bu onun anlattıkları. Öyle olsa bile neden onu canlı bıraksınlar. Her ikisini de teşhis edebilir ve adamlar kadını öldürdükleri için asılacaklar."

"Bu eyalette değil."

"Bunu bana hatırlatma, olur mu? Demek istediğim şu kadını öldürmekle zaten cinayetten yargılanırlardı, adamı da öldürmek durumlarını daha kötüleştirmezdi. Kol demiri ellerindeydi, yapmaları gereken tek şey başının üstüne şöyle biri indirmek olurdu, küçük kahverengi kardeşlerimizin dediği, gibi."

"Belki yaptılar."

"Ne yaptılar?"

"Ölü olduğunu düşünecek kadar hızlı vurdular. Unutma, kadını öldürmüşlerdi ve belki planlarında bu yoktu, yani..."

"Yani adam doğruyu söylüyorsa demek istiyorsun."

"Evet, bir an için şeytanın avukatı olursak. Kadın istemeden öldürdüler."

"Çorabını kazayla boynuna doladılar..."

"...ve panik içinde değillerdi belki ama aceleleri vardı Adama vurdular, adam bayıldı, hırsızlar onun öldüğünü düşündüler, demirle o kadar sert bir darbe bir insanı öldürebilir ve yapmak istedikleri tek şey oradan kışı kırmaktı, nabzını yoklamak, ayna tutarak soluk alıp almadığını görmek istemediler."

"Allah kahretsin."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Durkin içini çekti. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Bu nedenle dosya açık. Kanıtlar bir sonuca götürmüyor elimizdeki bulgular istediğin her tür teoriye uyuyor." Ayağa kalktı. "Kahve içeceğim" dedi. "Sen de ister misin?"

"Elbette" dedim, "neden olmasın?"

"Kahvenin neden bu kadar kötü olduğunu bilmiyorum" dedi. "Gerçekten bilmiyorum. Eskiden parayla çalışan şu makinelerden kullanırdık, biliyorsun, bir tane bile doğru dürüst kahve içemedik. Ama sonra onu satıp şu elektrikli kahve makinelerinden aldık, iyi kahve kullanıyoruz, gene de tadı böyle. Bir doğa kanunu olmalı diye düşünüyorum, karakoldaysan kahvenin tadı bok gibi oluyor."

Bana o kadar kötü gelmemişti. Durkin, "Bu iş çözülecekse nasıl çözüleceğini biliyorsun" dedi.

"Bir muhbir."

"Bir muhbir bir şeyler duyar ve bize iletir ya da dahilerden biri başını derde sokar ve ciddi bir suçla karşı karşıya kalır, kendini kurtarmak için ortağını ele verir. Ve Thurman'ı da, bunun, onun planı olduğunu düşünmekte haklıysak tabii."

"Onun olanı olmasa bile."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biz oradan çıkarken karısı yaşıyordu, adamım. Onu düzdük ama garanti veririm bundan hoşlandı ve kesinlikle boğazını çorapla sıkmadık. Kocasını yapmış olmalı, oracıkta boşanmaya karar vermiş olmalı."

"Allahım, aynen böyle derlerdi."

"Biliyorum. Thurman yüzde yüz suçsuz olsa bile böyle derlerdi. 'Ben onu öldürmedim, ben çıkarken kadın yaşıyordu.' Üstelik doğru da olabilir."

"Ha?"

"Diyelim ki yalnızca rastlantıydı. Thurman'lar eve dönüyor ve bir soygunun üstüne geliyorlar. Adamlar onları soyuyor, adamı dövüyor, kadına tecavüz ediyor çünkü hayvanın teki onlar, neden böyle davranmasınlar ki? Sonra çıkıyorlar ve Thurman bir elini kurtarıyor, karısı baygın, onun öldüğünü sanıyor..."

"Ama kadın ölü değil ve bu ona bir fikir veriyor..."

"...ve kadının çorabı yatağın yanında. Çorabı hemen boynuna doluyor ve bu kez kadın gerçekten ölüyor."

Durkin bunu biraz düşündü. "Elbette" dedi. "Olabilir. Adli tıp doktoru ölüm saatini bir civarı olarak saptadı, bu da Thurman'ın hikâyesine uyuyor ama hırsızlar çıktıktan hemen sonra kadını halletse, sonra biraz oyalansa, baygın olması gerektiği süre kadar, sonra kendisini kurtarmaya çalışsa, ah, her şey tutarlı."

"Doğru."

"Ve kimse de onu suçlayamazdı. Hırsızlar çıktıkları sırada kadının yaşadığını söyleyebilirler ama her durumda bunu söylerler zaten." Kahvesini bitirerek plastik bardağı çöp sepetine fırlattı. "İçine edeyim böyle işin" dedi.

"Dönüp duruyoruz. Sanırım o yaptı. Planlamış olsun ya da fırsattan yararlınsın, hiç farketmez, o yaptı sanırım. O kadar parayla."

"Kardeşine göre kadın yarım milyondan fazla mirasa konmuştu."

Durkin başıyla onayladı. "Artı sigorta."

"Sigorta hakkında hiçbir şey söylemedi."

"Kimsenin ona bu konuda bir şey söylememiş olması mümkün. Evlendikten kısa süre sonra birbirleri için sigorta poliçesi imzaladılar. Doğal ölüm durumunda yüz bin dolar, kazayla ölüm durumunda iki katı."

"Eh, bu işi biraz tatlılaştırıyor" dedim. "İki yüz papele kadar çıkıyor."

Durkin başını hayır anlamında salladı. "Yanlış mı hesap ettim."

"Hı-hı. Kadın Eylül ayında hamile kaldı. Bunu öğreniri öğrenmez, adam sigorta acentesini arayarak miktarı artırdı. Biri bebek geliyordu, sorumluluklar artacaktı. Mantıklı değil mi?"

"Ne kadar artırdı?"

"Kendi ölümünde bir milyon. Evi geçindiren oydu, gelirin yerine konması zor olurdu. Gene de kadının rolü önemliydi, bu yüzden onunkini yarım milyona çıkardı."

"Yani kadının ölümü..."

"Sigortada bir milyon dolar demekti, çünkü kazayla ölüm vardı, artı adama miras kalacak o kadar mal mülk. Hepsini toplarsan bir buçuk milyon dolar ediyor."

"Allahım."

"Ya."

"Aman Allahım."

"Evet, öyle. Araçlar, neden ve fırsat elindeydi ve gördüğüm en kalpsiz orospu çocuğu o, üstelik tek bir boktan şeyden suçlu olduğunu gösterecek küçücük bir kanıt bile yok." Bir an gözlerini kapadıktan sonra bana baktı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Diş ipi kullanıyor musun?"

"Ha?"

"Aspirin ve diş ipi, ecza dolabında bunların olduğunu söyledin. Hiç kullandın mı?"

"Ah" dedim. "Hatırladığım kadarıyla dişçim satın almam konusunda ısrar etmişti."

"Benim için de aynı şey geçerli ama hiç kullanmadım."

"Ben de, gerçekten. İyi tarafı şu ki hiç bitmeyecek."

"Öyle" dedi. "Ömür boyu yetecek kadar diş ipimiz var."

4

O akşam Elaine Mardell ile Dokuzuncu Cadde'nin batısında, Kırk İkinci Sokak'ta bulunan bir tiyatronun önünde buluştum. Elaine dar biri jean, kare burunlu botlar ve fermuarlı cepleri olan siyah deri, motosiklet ceketi giymişti. Ona harika görüldüğünü söyledim.

"Bilmiyorum" dedi. "Off-Broadway'e uygun giyinmeye çalıştım ama sonunda off off-Broadway'e vardım galiba."

Koltuklarımız önde iyi bir yerdeydi ama tiyatro, kötü koltukları olamayacak kadar küçüktü zaten. Oyunun adını hatırlamıyorum ama evsizlerle ilgili bir oyundu ve oyun yazar evsizlik sorununa karşıydı. Oyunculardan biri olan Harley Zeigler, otelimden birkaç blok ötedeki St. Paul Kilisesi'nde akşamları toplanan Basitleştir adlı AA grubuna düzenli olarak katılıyordu. Oyunda Harley karton bir kutuda yaşayan bir şarapçı oynuyordu. İnandırıcı bir performans sergiledi, nede olmasın ki? Birkaç yıl önce aynı rolü gerçek yaşamında da oynuyordu.

Oyundan sonra Harley'i kutlamak için kulise gittik ve toplantılardan tanıdığım yarım düzine insanla karşılaştık. Bizi birlikte kahve içmeye davet ettiler. Kabul etmeyip Dokuzuncu'nun on blok yukarısındaki Paris Yeşili'ne gittik. Burası ikimizin de sevdiği bir lokantaydı. Ben biftek söyledim, Elaine de linguini al pesto istedi.

"Seni bilmem ama" dedim. "Bana öyle geliyor ki heteroseksüel bir vejetaryen için çok fazla deri giyiyorsun."

"Çekiciliğimin gizi bu küçük tutarsızlıklarda yatıyor."

"Bunu merak ediyordum."

"Artık biliyorsun."

"Artık biliyorum. Birkaç ay önce buradan yarım blok ötede bir kadın öldürüldü. Kocasıyla birlikte alt kattaki komşularının evinde hırsızlara rastladılar, kadın tecavüze uğrayıp öldürüldü."

"Olayı hatırlıyorum."

"Eh, artık benim olayım. Kardeşi dün beni tuttu, eniştesinin yaptığını sanıyor. Evde oturan çift yani alt kattaki komşular, adam Yahudi bir avukat, emekli, para bol ve kadının çalınacak kürkü yok. Nedenini biliyor musun?"

"Hepsini aynı anda giymiş."

"Hayır. Hayvan hakları eylemcisiymiş."

"Ya! Aferin ona."

"Evet. Deri ayakkabı giyip giymediğini merak ediyordum."

"Olasılıkla giyiyordur. Kime ne?" Öne doğru eğildi. "Bak" dedi, "ekmek yemeyi reddedebilirsin çünkü bunun için bitkileri öldürürler. Antibiyotik almayabilirsin, mikropları öldürmeye hakkın var mı? Yani kadın deri giyer ama kürk giymez. Ne olmuş ki?"

"Şey..."

"Kaldı ki" dedi, "deri şıktır, kürk ise pejmürde görünür."

"Eh, bu her şeyi açıklıyor."

"İyi. Kocasını mı yapmış?"

"Bilmiyorum. Bugün binanın yanından geçtim, daha sonra sana gösteririm, eve yürürsek yolumuzun üstünde. Belki biraz titreşim alır, yalnızca cinayet yerinden geçerek olayı çözebilirsin."

"Ama sen çözemedin."

"Hayır. Adamın onu öldürmek için bir buçuk milyon gibi bir nedeni var."

"Bir buçuk milyon..."

"Dolar" dedim. "Sigorta ve miras toplamı." Ona Thurmanları ve Joe Durkin ile Lyman Warriner'dan öğrendiklerimi anlattım. "Polisin yapmadığı bir şeyi yapabileceğimden emin değilim" dedim. "Biraz araştıracağım herhalde. Kapıları çalıp insanlarla konuşacağım. Adamın bir ilişkisi; olduğunu keşfetmek iyi olur ama Durkin ilk iş olarak bunu araştırdı ve hiçbir şey bulamadı elbette."

"Belki bir erkek arkadaşı vardır."

"Müşterimin anlattıklarına uyuyor bu ama eşcinsellerin herkesi gay görme gibi bir eğilimi vardır."

"Oysa senle ben bütün dünyanın hastalıklı olduğunu düşünüyoruz."

"Hı-hı. Yarın gece Maspeth'a gitmek ister misin?"

"Maspeth'da ne var?" Ona anlatınca Elaine, "Boksu fazla sevmem" dedi. "Ahlaki bir konu değil, iki yetişkin erkek birbirlerine vurmak istiyorsa bu onların bileceği bir şey ama hemen kanal değiştiririm. Her neyse, yarın akşam dersim var zaten."

"Bu sömestr ne okuyorsunuz?"

"Çağdaş Latin Amerika Romanı. Kendime durmadan okumam gerektiğini söylediğim bütün o kitaplar ve artık okumak zorundayım."

Elaine Şubat ayında kent mimarisi okumuş ve ben de birkaç kez onunla gidip binalara bakmıştım.

"Maspeth mimarisini kaçıracaksın" dedim. "Gerçi doğruyu söylemek gerekirse benim de gitmek için çok iyi bir nedenim yok aslında. Onu görmek için o kadar uzağa gitmeme gerek yok. Buralarda oturuyor, bürosu da Altıncı Cadde, Kırk İkinci Sokak'ta. Galiba maça gitmek için kendime bir bahane arıyorum. New Maspeth Arena'da boks yerine squash maçları olsa herhalde evde kalırdım."

"Squash'ı sevmiyor musun?"

"Aslında hiç squash izlemedim, dolayısıyla bilemem ki. Belki de severim."

"Belki de seversin. Bir keresinde ulusal çapta ünlü bir squash oyuncusuyla tanışmıştım. Schenectady'den bir klinik psikolog, New York Atletizm Kulübü'nde bir turnuva için kente gelmişti. Ama onu hiç oynarken görmedim."

"Maspeth'da ona rastlarsam sana bilgi veririm."

"Eh, bilinmez ki. Dünya küçük. Thurman'ların buradan bir blok ötede mi oturduğunu söylemiştin?"

"Yarım blok."

"Belki buraya gelirlerdi. Belki Gary onları tanıyor." Kaşlarını çattı. "Onları tanıyordu. Adamı tanıyor, kadını tanıyordu."

"Belki. Haydi gidip soralım."

"Sen sor" dedi. "Fiilleri doğru çekemiyorum galiba."

Hesabı ödedikten sonra bara geçtik. Gary barın arkasındaydı; uzun boylu, soytarı havalı bir adamdı, çenesinden sarıkcık yuvası gibi sarkan bir sakalı vardı. Bizi gördüğüne sevindiğini söyledi ve ona ne zaman bir iş verebileceğimi sordu. Bir şey söylemek zor, dedim.

Elaine'e, "Bir keresinde bu beyefendi çok önemli bir konuda bana güvendi" dedi. "Gizli bir işti ve alnımın akıyla başardım."

Elaine, "Şaşırmadım" dedi.

Richard ve Amanda Thurman'ı sordum. Gary, zaman zaman gelirlerdi dedi, bazen başka çiftlerle birlikte, bazen yalnız ikisi. "Thurman yemekten önce votka içerdi" dedi. "Karşıysa bir bardak şarap. Bazen adam tek başına gelir ve barda bir bira içerdi. Markasını hatırlamıyorum. Bud Light, Coors Light. Hafif bir bira."

"Cinayetten sonra hiç geldi mi?"

"Yalnızca bir kez gördüm. Bir hafta, iki hafta önce, Thurman ve başka bir adam bir gece gelip yemek yediler. Olaydan sonra onu yalnızca o gece gördük. Biliyorsun buraya çok yakın oturuyor."

"Biliyorum."

"Yarım blok aşağıda." Bara doğru eğilip alçak sesle konuştu. "Olay nedir? Bir pislikten mi şüpheleniyorsunuz?"

"Sen pis bir iş olduğunu düşünmüyor musun? Kadına tecavüz edilmiş ve boğulmuş."

"Ne demek istediğimi anladın. Adam mı yapmış?"

"Sen ne düşünüyorsun? Sence katil tipi var mı?"

"Çok uzun zamandır New York'tayım" dedi. "Bence herkes katile benziyor."

Dışarıya çıktığımızda Elaine, "Yarın boks maçına kimin senle gelmek isteyeceğini biliyor musun?" dedi. "Mick Ballou."

"İsteyebilir. Grogan'a bir uğrayalım mı?"

"Elbette" dedi. "Mick'ten hoşlanıyorum."

Mick oradaydı, bizi gördüğüne memnun oldu ve yetişkinlerin birbirlerine vurmasını izlemek için otomobille Maspeth'a gitme fikrinden hoşlandı. Grogan'da fazla kalmadık, çıkınca bir taksi çevirdiğimden Amanda Thurman'ın kocasını dehşete düşürerek ya da onun işbirliğiyle öldürüldüğü binanın önünden geçmedik. Gece Elaine'in evinde kaldım, ertesi gün de Richard Thurman'ın yaşamıyla ilgili bilgiler edinmeye başladım. CNN'de beş haberlerini izlemek için zamanında otele döndüm. Sonra bir duş yapıp giyindim. Aşağıya indiğimde Mick'in gümüş rengi Cadillac'ı bir yangın musluğunun önüne park etmiş duruyordu.

"Maspeth" dedi. Ona oraya nasıl gidileceğini bilip bilmediğini sordum. "Biliyorum" dedi. "Orada fabrikası olan bir adam vardı, Romanyalı bir Yahudi. Yanında bir düzine kadın çalışıyor, metal ve plastik parçalarla zimba teli sökücüleri yapıyorlardı."

"O da nedir?"

"Diyelim ki kâğıtları tutturmak için zımbaladın ve şimdi ayırmak istiyorsun. Bu şeylerden birini alıp zimba teline sokuyorsun ve teli çıkarıyorsun. Adam birkaç kadına montajı yaptırıyor, diğerleri de bir düzine sökücüyü bir kutuya koyup ülkenin dört bir yanına gönderiyor." İcini çekti. "Ama kumar oynuyordu ve borç para alıp geri ödeyemedi."

"Ne oldu?"

"Ah, bu uzun bir hikâye" dedi. "Bir gün anlatırım."

Beş saat sonra Queensboro Köprüsü'nden Manhattan'a geri dönüyorduk. Mick, Maspeth'daki fabrika sahibi hakkında başka bir şey söylememişti. Tam tersine ben ona kablolu televizyon yöneticisi olan adamı anlatıyordum.

Mick, "İnsanlar birbirlerine neler yapıyorlar, neler" dedi.

O da payına düşeni yapmıştı. Çevrede dolaşan efsaneye göre, yaptığı şeylerden biri de, Farrelly adında bir adamı öldürüp kafasını bir bowling torbasına koymak ve bir düzine Cehennem Mutfağı tarzı barlarda göstermekti. Bazıları onun torbayı hiç açmadığını, yalnızca herkese içinde ne olduğunu anlattığını söylüyor ama Mick'in başı saçından tutup gösterdiğine yemin edenler de var. Onlara göre Mick adamın başını gösterirken, "Zavallı Paddy Farrelly'ye bakar mısın? Gördüğün en çirkin orospu çocuğu bu değil mi?" diyormuş.

Gazetelerde onun "Kasap Oğlu" diye tanındığını yazdılar ama ona böyle diyen yalnızca gazetecilerdi, tıpkı Eldon Raşid'e sunucunun dışında kimsenin Buldog dememesi gibi. Farrelly hikâyesinin belki de bu lakapla bir ilgisi vardı ama Mick'in giymekten hoşlandığı kan lekeli kasap önlüğüyle de ilgiliydi.

Önlük babasına aitti. Baba Ballou Fransa'dan gelmiş Batı On Dördüncü Sokak'taki toptancı et marketlerinde çalışmıştı. Mick'in annesi İrlandalıydı, Mick konuşmasını ondan görünüşünü babasından almıştı.

Mick iri yarı bir adamdı, uzun boylu ve güçlüydü; iriliği nedeniyle tarih öncesi bir anıtı, Easter Island'daki taştan bir kafa heykelini andırıyordu. Mick'in başı ise yerinden kopmuş iri bir kaya parçası gibiydi; cildi sivilceler ve darbeler nedeniyle-: çiçek bozuğu gibiydi, yanaklarında yıllarca içki içmenin yarattığı kırık kılcal damarlar görünmeye başlamıştı. Gözlerinin tuhaf bir yeşili vardı.

Sıkı bir içkici, mafya babası, önlüğünde olduğu kadarı ellerinde de kan olan bir adamdı. Bizim ilişkimize hayret eden insanlar çoktu ve bunların arasında Mick'le ben de vardık. Bunu açıklamak zor ama Elaine ile ilişki de kolaylıkla açıklayamazdım. Belki bütün arkadaşlıkları açıklamak zordur ama bazılarını açıklamak daha da zordur.

Mick beni kahve ya da kola içmek için Grogan'a davet etti ama kabul etmedim. Mick kendisinin de yorulduğunu itiraf etti. "Ama önümüzdeki hafta bir gece oturalım" dedi. "Kapanma saatinde kapıları kilitleyip karanlıkta birbirimize eski hikâyeler anlatalım."

"Kulağa güzel geliyor."

"Ve sabah da ayine gideriz."

"İşin bu kısmını bilmem" dedim. "Ama gerisi kulağa güzel geliyor."

Mick beni Northwestern'in önünde bıraktı, üst kati çıkmadan önce resepsiyona uğradım. Hiç mesaj gelmemişti. Yukarıya çıkıp yatağa yattım.

Uyumaya çalışırken kendimi Maspeth'da gördüğüm adamı düşünürken buldum: Orta kısmın ön sırasında oğluya oturan adamı. Onu bir yerlerde gördüğümü biliyor ama nerede olduğunu gene de çıkaramıyordum. Çocuk tanıdık gelmiyordu, yalnızca babayı tanıyordum.

Karanlıkta yatarken önemli olanın adamın tanıdık görünmesi olmadığı aklıma geldi. Her gün daha önce gördüğümü sezdiğim insanlar görüyorum ve buna da şaşmamak gerek; New York çok kalabalık bir yer ve her gün gözlerimin önünden sokakta, metroda, parkta ya da tiyatrodaki spor kompleksinde binlerce insan geçiyor. Hayır, onu tanıdığımı sezmem değildi tuhaf olan, zorlayıcılığıydı. Nedense bu adamın kim olduğunu çıkarmamın, kim olduğunu ve onu nasıl tanıdığımı bulmamın çok önemli olduğunu hissediyordum.

Orada oturmuş, kolu oğlanın omzunda, eli omzunu tutmuş, diğer eliyle ringteki maçı göstererek açıklıyor. Sonra bir görüntü daha, el oğlanın alınına kayarak kahverengi saçlarını geriye sıvazlıyor.

Bu kadar önemli ne olabilir diye merak ederek bu görüntüye yoğunlaştım, zihnim takıldı kaldı, sonra başka koridorlarda dolaştım ve ardından uyudum.

Birkaç saat sonra çöpçüler yandaki restoranın çöplerini gürültüyle toplarken uyandım. Tuvalete gittikten sonra tekrar yattım. Gözlerimin önünde görüntüler uçuşuyordu. Başını sallayan, omuzlarını dikleştiren levhalı kız. Yüzü coşkulu baba. Oğlanın alındaki el. Kız. Baba. Kız. Hareket eden, saç okşayan el.

Allahım!

Kalktım. Kalbim hızla atıyordu, ağzım kurumuştum. Soluk alıp vermekte güçlük çekiyordum.

Uzanıp başucumdaki lambayı yaktım. Saate baktım. Dörde çeyrek vardı ama bende artık uyuyacak hal kalmamıştı.

5

Altı ay önce, Temmuz'un ortasındaki çok sıcak bir Perşembe günü St. Paul Kilisesi'nin bodrum katındaki düzenli akşam toplantısında idim.; Perşembe günü olduğunu biliyorum çünkü altı ay boyunca Perşembe toplantılarından sonra iskemleleri düzenleme işini üstlenmişim. Teoriye göre bu tür işler insanın içkiden uzak durmasına yardımcı olur. Bundan emin değilim. Bana göre ayık durmayı sağlayan şey içki içmemektir ama! herhalde iskemle düzenlemenin de bir zararı olmaz. İnsanın her iki elinde birer iskemle varken içki şişesini tutmak zordur.

Toplantının kendisinde özel bir şey hatırlamıyorum ama verilen arada Will adında bir arkadaş yanıma gelerek toplantıdan sonra benimle konuşmak istediğini söyledi, iyi olurdu dedim ama toplantıdan hemen çıkamazdım çünkü iskemleleri yerleştirmek biraz zaman alıyordu.

Toplantı saat onda duayla bitti. Temizlik de her zamankinden erken bitti çünkü Will iskemleleri toparlamama yardım etmişti. İşimiz bitince kahve içmeye gitmeyi önerdim.

"Hayır, eve gitmem gerek" dedi. "Fazla uzun sürmez zaten; Sen bir detektifsin, değil mi?"

"Öyle sayılır."

"Eskiden de polistin. Hatırlıyorum, ben yaklaşık bir aydır içki içmiyordum, senin o sıralar polislikten ayrıldığını duymuştum. Bak, bana bir iyilik yapar mısın? Şuna bir göz atar mısın?"

Paket biçiminde katlanmış bir kesekâğıdı verdi bana. Kesekâğıdını açınca, videocuların kullandığı yarı sert şeffaf plastik muhafaza içinde bir video kaset gördüm. Etiketinde The Dirty Dozen yazıyordu.

Önce kasete, sonra Will'e baktım. Kırk yaşlarındaydı ve bilgisayarlarla ilgili bir işte çalışıyordu. Altı aylık sürelerle içki içmiyordu, Noel tatilinden hemen sonra gelmişti ve bir kez konuşmasını dinlemiştim. Sarhoşluk öyküsünü biliyordum ama kişisel yaşamı hakkında fazla bilgim yoktu.

"Bu filmi biliyorum" dedim. "Dört beş kez izlemiş olmalıyım."

"Bunu hiç görmedin."

"Nasıl farklı?"

"Sözüme güven. Ya da sözüme güvenme, filmi eve götür ve izle. Videon var, değil mi?"

"Hayır."

"Ah" dedi ve başka ne diyeceğini bilemeden bana baktı.

"Filmde bu kadar özel ne olduğunu söylersen..."

"Hayır, bir şey söylemek istemiyorum, önyargısız izlemeni istiyorum. Allah kahretsin." Düşünmesi için ona zaman tanıdım. "Evime gel derdim ama bu gece bunu yapamam. Videosunu kullanabileceğin birini tanıyor musun?"

"Birini bulabilirim."

"Harika. İzler misin, Matt? Yarın gece burada olacağım, o zaman konuşuruz."

"Bu gece mi izlememi istiyorsun?"

"Bunu yapabilir misin?"

"Eh" dedim, "denerim."

Kızıl Alev'e kahve içmeye gidenlere katılmayı planlamıştım ama bunun yerine otele dönerek Elaine'i aradım.

"Sana uygun değilse söyle" dedim, "ama bir adam bana bir film verdi ve bu gece izlememi söyledi."

"Biri sana bir film mi verdi?"

"Biliyorsun, bir kaset."

"Ah, anladım. Ve bu kaseti benim adı neydi, onda izlemek istiyorsun."

"Evet."

"Videomda."

"Seni rahatsız etmeyeceğine eminsen."

"Sen dayanabilirsen ben de dayanırım. Tek sorun berbat halde olmam, makyaj yapmadım."

"Senin makyaj yaptığını bilmiyordum" dedim.

"Bu doğru mu?"

"Doğal güzelliğin olduğunu sanmıştım."

"Ah" dedi. "Ne biçim detektifsin sen?"

"Hemen geliyorum."

"Hemen gelecekmış!" dedi. "Çiçeği süslemek için bana on beş dakika vermezsen kapıcıya kıçına bir tekme atmasını söyledim."

Oraya yürüyerek gittiğimde yarım saat kadar geçmişti. Elaine Birinci ve İkinci caddeler arasındaki Doğu Elli Birinci Sokak'ta oturuyor. Dairesi on altıncı katta ve oturma odasının penceresinden East River boyunca Queens'in harika manzarası görünüyor. Nerede olduğunu bilsem Maspeth'ı da görebilirim her halde. Elaine dairenin sahibi. Bina birkaç yıl önce satışa çıkarılınca satın aldı. Hatırı sayılır sayıda kiralık mülkü de var, iki ailelik evler, daireler, bazıları Queens'te. Başka yatırımları da var ve meslekten emekli olsa muhtemelen yatırımlarıyla rahat bir hayat sürebilir. Ama bunu yapmaya karar vermedi, henüz vermedi. Elaine bir telekız. Yıllar önce cüzdanımda altın rozetim Syosset'teki bir evde bir eşim ve çocuklarım varken tanışmıştık. Syosset, Long Island'da, Queens'in öbür tarafındaydı. Elaine'in penceresinden görülmeyecek kadar uzakta. Sanırı karşılıklı ihtiyaca dayalı bir ilişki geliştirmiştik. Yeterince derine inilirse, karşılıklı ihtiyaç, hepsi olmasa bile çoğu ilişkinin temelidir belki de.

Birbirimiz için bazı şeyler yaptık. Ben onun için bir polisin onun konumundaki biri için yapabileceklerini yaptım, bir pezevenk adayını uzaklaştırdım, ona zorluk çıkaran sarhoş bir müşterinin yüreğine Allah korkusu saldım ve başka bir müşterinin onun yatağında ölecek kadar kadir kıymet bilmediği bir gün, cesedi adamın ve de Elaine'in şerefine halel gelmeyecek bir yere bıraktım. Ben ona polisçe yardımlar, o da bana telekızca yardımlarda bulundu ve ilişkimiz şaşırtıcı derecede uzun sürdü çünkü birbirimizden gerçekten hoşlanıyorduk. Sonra ben polisliği bıraktım, detektif rozetini geri verdiğim sıralarda evimi, eşimi ve çocukları da bıraktım. Elaine ile birbirimizi fazla görmedik. İkimizden biri taşınmış olsa birbirimizin izini tamamen kaybetmiş olurduk ama ikimiz de yerimizden kımıldamadık. Giderek daha çok içer oldum ve detoksikasyon koğuşuna birkaç kez girip çıktıktan sonra sonunda içki içmemeye başladım.

Birkaç yıldır içki içmiyordum, sonra bir gün geçmişte kaldığını sandığımız bir bela Elaine'i buldu. Paylaştığımız geçmişle ilgiliydi ve yalnızca onun sorunu değildi, sorun her ikimize de aitti. Bu sorunu çözerken tekrar bir araya geldik, gerçi bunun ne anlama geldiğini söylemek zor. Elaine kesinlikle çok yakın bir arkadaştı. Eskiden tanıyıp da bu kadar sıklıkla gördüğüm tek insandı ve sırf bu nedenle bile benim için önemliydi.

Elaine haftada iki üç gece birlikte uyuduğum kişiydi de aynı zamanda; bunun ne anlama geldiğini, bizi nereye götüreceğini hiç bilmiyordum. Bundan AA sponsorum Jim Faber'a söz ettiğim zaman, rahat olmamı, zamanı gelince bileceğimi söyledi. AA'da bunun gibi tavsiyelerde bulunma alışkanlığı geliştirmişseniz, daha ne olduğunu anlayamadan filozof ününe sahip olursunuz.

Kapıcı diyafonla üst katı aradıktan sonra bana asansörü göl terdi. Elaine kapıda bekliyordu, saçını at kuyruğu yapmış, üst düğmeleri açık su yeşili kolsuz bir bluz giymişti. Çok büyük halka biçiminde altın küpeler takmıştı, hafifçe seksi bir görünüm verecek kadar makyaj yapmıştı ki, insan istemeden bu etkiyi sağlayamazdı.

"Gördün mü?" dedim. "Doğal güzellik."

"Beğendiğinize memnun oldum efendim."

"Beni her zaman çarpan bu sade mütevazı görünüş zaten."

Elaine'in ardından içeriye girdim, Elaine kaseti elimde aldı. "The Dirty Dozen'ı diye okudu. "Bu gece kesinlikle izlemen gereken film bu mu?"

"Bana öyle söylendi."

"Lee Marvin Nazilere karşı? O Dirty Dozen mı? Bana söyleseydin telefonda sana bütün filmi anlatabilirdim. İlk çıktığında izledim ve televizyonda kaç kez gördüm söyleyemem. Filmde herkes var, Lee Marvin, Telly Savalas, Charles Bronson, Ernest Borgnine ve adı neydi, M*A*S*H'de oynuyordu..."

"Alan Alda mı?"

"Hayır, M*A*S*H'in film versiyonunda, Elliot Gould değil, diğeri. Donald Sutherland."

"Doğru ve Trini Lopez."

"Trini Lopez'i unutmuştum. Paraşütle indikleri an öldürüldü."

"Konuyu anlatma."

"Çok komik. Robert Ryan da vardı, değil mi? Robert Webber de, yakınlarda öldü, ne kadar iyi bir aktördü."

"Robert Ryan da öldü."

"Robert Ryan yıllarca önce ölmüştü. Her ikisi de öldüler. Her iki Robert da. Bu filmi gördün, değil mi? Elbette gördün, herkes görmüştür."

"Defalarca."

"Öyleyse neden şimdi izlemek zorundasın? İş mi?"

Ben de merak ediyordum. Will kaseti vermeden önce detektif teyit ettirmişti. "Herhalde" dedim.

"Amma iş ha, keşke bana da eski filmleri izlemek için para verseler."

"Öyle mi? Keşke bana da düzölmek için para verseler."

"İyi, çok iyi. Ne için dua ettiğine dikkat et. Gerçekten bunu izleyecek misin, yoksa cebindeki silah mı?"

"Ha?"

"Mae West. Unut gitsin. Seninle birlikte izleyebilir miyim, yoksa dikkatin dağılır mı?"

"Tabii ki izleyebilirsin" dedim, "ama ne izleyeceğimizden emin değilim."

"The Dirty Dozen, n'est-ce pas? Etiketle böyle yazmıyor mu?" Elini alınına vurdu, gerçeği bulmuş gibi rol

kesen Peter Falk'un Columbo'su. "Etiket değiştirilmiş. İmtiyaz sahibine çalışıyorsun, değil mi?"

Büyük bir araştırma şirketi için parça başı çalışıyor, Batman eşyaları, tişörtler, vizörler falan satan sokak satıcılarını tespit ediyordum. İyi para veriyorlardı ama kötü bir işti. Yanlış bir şey yaptıkları hakkında en küçük bir fikirleri olmayan Dakar ya da Karaçi'den yeni gelmiş kişileri yakalıyordum ve buna yüreğim dayanmıyordu.

"Tam böyle olduğunu sanmam" dedim.

"Telif hakkı demek istiyorum. Biri etiketi yırtıp başka bir kasetin üzerine yapıştırmış. Doğru mu?"

"Öyle olduğunu sanmam" dedim, "ama tahminlerine devam edebilirsiniz. Sorun şu ki, haklı olup olmadığını anlamak için kaseti izlemem gerek."

"Ah" dedi. "Eh, ne yapalım, biz de izleriz."

Film etiketin düşündüğü biçimde başladı. Yazılar geçti, Marvin hücreden hücreye gitti. Bize ölüm cezası almış, cinayet tecavüz ve her tür pisliği yapmış olan on iki Amerikan askeri tanıtıldı.

Elaine, "Eğitimsiz gözlerime göre" dedi, "bu hatırladığım filme çok benziyor."

Film on dakika kadar böyle sürdükten sonra Will'in alkol ya da uyuşturucu bağımlılığı dışında bir sorunu olup olmadığını merak etmeye başladım. Sonra ekran bir sahnenin tam ortasında birdenbire karardı ve sesler kesildi. Belki on saniye kadar ekran siyah kaldı, sonra çocuksu, orta batılıya benzeyen bir yüzü olan ince bir oğlan görüldü. Çocuk tıraş olmuştu ve aç kahverengi saçları yandan ayrılmış, düzgünce taranmıştı. Karnının üstüne sardığı kanarya sarısı havlu dışında üzerinde hiçbir şey yoktu.

El ve ayak bilekleri, yerden 60 derece açıyla duran biçimli bir metal çerçeveye bağlanmıştı. El ve ayak bileklerindeki metal prangalara ek olarak iki bacağına dizinin hemen üstünden, iki koluna dirseğin hemen üstünden deri kelepçe takılıydı ve belinde bir kısmını sarı havlunun kapattığı deri bir kemer vardı. Bütün bu aletler onu sınıksız olduğu yerde tutuyor görünüyordu.

Genç adam özellikle rahatsız görünmüyordu ve yüzün bir gülümseme denemesi vardı. "O şey çalışıyor mu?" diye sordu. "Hey, bir şey söylemem falan gerekiyor mu?"

Ekranın dışından bir erkek sesi çenesini kapatması söyledi. Genç ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Artık bir oğlandan daha büyük olmadığını anlamıştım, tıraş olmuş değil tüyü bitmemişti daha. Uzun boyluydu ama on altı yaşından büyük göstermiyordu. Göğsünde kıl yoktu ama koltuk altlarında vardı.

Kamera oğlanın üstünde kaldı, sonra çerçeveye bir kadın girdi. Oğlan kadar uzun boyluydu ama dik durduğu için daha uzun görünüyordu. Suratında bir maske vardı, Yalnız Kovboy'un taktığı türden ama kadınıninki siyah deriydi galiba. Maske kadının diğer giysilerine uygundu: Kasık kısmı açık dardaracak siyah deri pantolon ve dirseğine kadar çıkan siyah eldivenler, ince topuklu, burun kısmında gümüş tokalar olan siyah ayakkabılar giymişti, hepsi bu kadar. Belinin üst kısmı çıplaktı. Küçük göğüslerinin uçları dik ve kırmızıydı, ağzıyla aynı renkte. Meme uçlarına ruj sürmüş olacağını düşündüm.

Elaine, "Hiç de sade ve mütevazı bir görüntü sayılmaz" dedi. "Bu Dirty Dozen'dan daha pis görünüyor."

"İzlemek zorunda değilsin."

"Sana daha önce ne demiştim? Sen dayanabilirsen ben de dayanırım. Bu tür filmleri izlemekten hoşlanan bir müşterim vardı. Bana her zaman aptalca gelmiştir. Seni bağlamamı ister miydin?"

"Hayır."

"Ya da beni bağlamayı?"

"Hayır."

"Belki kaçırdığımız bir şey var. Elli milyon sapık yanılmış olamaz. Ah, işte devam ediyor."

Kadın oğlanın havlusunu çıkarıp kenara attı. Eldivenli eli oğlanı okşadı, oğlan hemen uyarıldı.

Elaine, "Ah gençlik" dedi.

Kamera oğlanı okşayan, kışkırtan ele yakın çekim yaptı. Sonra geri çekildi. Kadın oğlanı bırakarak eldiveni çıkardı.

Elaine, "Gypsy Rose Lee" dedi.

Eldivensiz elin tırnakları, dudağındaki ve meme başlarındaki ruja uygun bir ojeyle boyanmıştı. Çıplak elinde uzun eldiveni tutarak oğlanın göğsüne eldivenle vurdu.

Oğlan, "Hey" dedi.

Kadın, "Kapa çeneni" dedi. Sesi kızgın çıkıyordu. Eldiveni tekrar savurarak ağzına vurdu. Oğlanın gözleri büyüdü. Kadın tekrar oğlanın göğsüne vurdu, sonra gene yüzüne çarptı.

Oğlan, "Hey, dikkat et, ha!" dedi. "Yani, gerçekten acıtıyor."

Elaine, "Bahse girerim acıtmıştır" dedi. "Bak, yüzünde iz kaldı. Kadın, kendini rolüne kaptırmış gibi."

Ekranda görünmeyen adam oğlana sessiz olmasını söyledi. Kadın, "Sana çeneni kapatmanı söyledi" dedi.

Oğlanın vücuduna doğru eğilerek kendi vücudunu ona sürttü. Oğlanın ağzını öptü, çıplak elinin parmak uçlarıyla eldivenin yanağında bıraktığı ize dokundu. Biraz daha eğilerek göğsünü öptü, ruju öptüğü yerlerde iz bırakıyordu.

Elaine, "Sıkı film" dedi. Bir iskemlede oturuyordu ama şimdi yanına gelerek kanepeye oturdu ve elini kasıklarına koydu. "Senin adam bunu bu gece izlemek zorunda olduğunu söyledi, ha?"

"Doğru."

"İzlerken yanma kız arkadaşını da al dedi mi? Hımmm?"

Eli bacağımda hareket etti. Elini tutarak onu engelledim.

"Sorun nedir?" diye sordu. "Dokunmama izin yok mu?"

Ben daha yanıt vermeden ekrandaki kadın oğlanın penisini eldivenli eline aldı. Sonra diğer eliyle eldivenini savurarak penise sertçe vurdu.

Oğlan, "Ayyyyy! Allahım, şunu kes artık, tamam mı? Canım acıdı, beni indirin, şu şeyi kesin, bunu artık istemiyorum..." dedi.

Bu minvalde konuşmaya devam ederken, yüzü maskeli kadın bir adım atarak dizini oğlanın açık kasiğine vurdu.

Oğlan bağırdı. Ekranın dışındaki aynı erkek sesi, "Ağzına bant tak, Allah aşkına. Bu boktan sesi duymak istemiyorum, işte, çekil aradan ben kendim hallederim."

Erkek sesinin kameramana ait olduğunu sanmıştım ama sesin sahibi ekranda görüldüğü zaman filmde bir kesinti olmadı. Adam dalgıçların giysisinden giymiş gibi görünüyordu ama bunu Elaine'e söylediğimde beni düzeltti.

"Kauçuk giysi" dedi. "Siyah kauçuk. Diktirmişler."

"Kim yapar bunu?"

"Kauçuk delileri. Kadın deri, adam kauçuk giymiş. 'Bu Evlilik Kurtarılabilir mi?'"

Adamda siyah lastik bir maske vardı, daha çok bütün yüzünü kaplayan bir kukuletaydı. Gözler, burun ve ağız için delikler vardı. Adam döndüğünde kauçuk elbisenin kasık bölgesinin açık olduğunu farkettilim. Penis açıklıktan dışarıya çıkmıştı, uzun ve gevşekti.

Elaine, "Lastik maskeli adam" dedi. "Saklayacak nesi var?"

"Bilmiyorum."

"Bu şeyle dalamazsın, penisini balığın ağzına sokmak istemiyorsan tabii. Bu adam hakkında tek bir şey söyleyebilirim. Yahudi değil."

Bu arada adam oğlanın ağzını bantla kapattı. Sonra Derili Kız ona eldivenini verdi, adam oğlanın cildinde başka kırmızı izler bıraktı. Adamın elleri büyüktü, üstünde uzun kıllar vardı. Kauçuk giysisi el bileklerinde bitiyordu ve elleri görünen tek yeri olduğu için dikkatimi çekmişti. Sağ elinin dördüncü parmağında büyük bir altın yüzük vardı. Tanımadığım büyük cilalı bir taş bulunuyordu yüzükte. Taş ya siyahtı ya da lacivert. Dizlerinin üstüne çökerek oğlanınkini ağzına aldı. Oğlanı tekrar ereksiyon haline getirince geri çekildi ve oğlanın penisinin bitimine kösele şeritler sardı. Kadına, "Artık sert kalacak" dedi. "Damarı bloke ettin mi kan içeriye akar ama dışarıya atamaz."

Elaine, "Seks moteli gibi" dedi.

Kadın oğlanın üzerine bacaklarını açarak oturdu, oğlanı deri pantolonundaki açıklıkta bulunan etindeki açıklığa soktu. Kadın oğlanın üzerinde gidip gelirken adam da onları sırayla okşuyor, bir kadının çıplak göğüslerini emiyor, bir oğlanın göğüs başlarını çimdikiyordu.

Oğlanın yüzündeki ifade sürekli değişmekteydi. Korkmuştu ama aynı zamanda da heyecanlanıyordu. Canını yak tıkları zaman acıyla yüzünü buruşturuyor ama diğer zamanlarda olanlardan hoşlanmak istiyormuş ama olabileceklerden korkuyormuş gibi ürkek duruyordu.

Elaine ile ben gördüklerimiz üzerine yorum yapmayı kestik, Elaine elini kasiğımdan çekeli uzun zaman olmuştu. Gördüklerimizde, oğlanı susturan beyaz kare bant kadar kesin biçimde yorumu engelleyen bir şey vardı.

İzlediklerimiz hakkında çok kötü bir şeyler hissetmeye başladım. Derili Kadın'ın gidip gelme hızı arttığı zaman bu hissim doğrulandı. Kadın soluk soluğa, "Çabuk ol" diyordu. "Memelerini hallet."

Kauçuk Adam ekrandan çıktı. Elinde bir şey tutarak döndü, başta elindekinin ne olduğunu göremedim. Sonra bir bahçıvan aleti olduğunu, gül goncasını budamak için kullanılan alet olduğunu anladım.

Hâlâ çocuğun üstüne binmiş olan kadın oğlanın meme başlarından birini baş parmağıyla işaret parmağı arasına alarak döndürdü, çekti. Erkek bir elini oğlanın alnına koydu. Oğlanın gözleri deli gibi dönüyordu. Adamın eli yumuşak, şefkatli tavırla açık kahverengi saçları geriye doğru sıvazladı.

Diğer eliyle budama aletini yerine yerleştirdi. "Şimdi!" diye bağırdı kadın ama adam bekledi, bu yüzden kadının bir daha bağırması gerekti.

Sonra hâlâ oğlanın alnına sıvazlayan, hâlâ saçlarını okşayan adam budama aletini daha sıkı kavrayarak oğlanın meme başını kopardı.

Uzaktan kumandanın düğmesine basarak videoyu durdurdum. Elaine kollarını çapraz kavuşturmuştu, titriyordu.

"Gerisini izlemek isteyeceğini sanmıyorum" dedim.

Hemen cevap vermedi, koltukta hızlı hızlı soluyarak oturdu. Sonra, "Bu gerçektir, değil mi?" diye sordu.

"Korkarım öyle."

"Onu kestiler, onlar, ne denir, budadılar, evet bu, göğüs ucunu budadılar. Onu hemen hastaneye götürürlerse tekrar dikebilirler. Mets'te oynayan biri..."

"Bobby Ojeda. Geçen yıl, parmağının ucu kopmuştu."

"Atış yaptığı elinde, değil mi?"

"Fırlattığı eli, evet."

"Ve hemen hastaneye götürüldü. Bir göğüs ucuna da aynı şeyi yapabilirler mi bilmiyorum." Derin soluk alıp vermeler. "Bu oğlanı kimsenin hemen hastaneye götüreceğini sanmam."

"Hayır, ben de sanmam."

"Kendimi bayılacakmış ya da bir şey fırlatıp atmak istiyormuş gibi hissediyorum."

"Öne eğil ve başını dizlerinin arasına sok."

"Peki sonra, kıcı mı öpeceğim?"

"Bayılacakmış gibi hissediyorsan..."

"Biliyorum, başıma kan gelmesi için. Yalnızca şaka yapıyordum. 'İyileşmiş olmalı hemşiranım, şaka yapıyor.' Ama iyiyim. Beni bilirsin, iyi yetiştirildim, iyi bir kızım, asla bayılmam, asla kusmam ve asla İstakoz ısmarlamam. Mat, neler olacağını biliyor muydun?"

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Kırt, oğlanın meme başı yok, kan sızıyordu, göğsüne doğru. Zigzag çizerek, eski bir nehir gibi. Bir nehir böyle akarsa ne denir?"

"Bilmiyorum."

"Kıvrıla kıvrıla akmak işte. Kan göğsünden kıvrıla kıvrıla akıyordu. Gerisini izleyecek misin?"

"İzlesem iyi olacak herhalde."

"Giderek kötüleşecek, değil mi?"

"Öyle sanıyorum, evet."

"Kan kaybından ölecek mi?"

"Böyle bir kesikle hayır."

"Ne olur? Kan pıhtılaşır mı? "

"Er ya da geç."

"Hemofili değilsen tabii. Artık daha fazla izleyebileceğimi sanmıyorum."

"İzlemeye çalışma. Neden yatak odasında beni beklemiyorsun?"

"Bitince haber ver de dışarı çıkayım."

Başımı salladım. Elaine ayağa kalktı, başta ayaklarının üstünde dengesini sağlamayacakmış gibi görünüyordu, sonra kendini topladı ve odadan çıktı. Yatak odasının kapısının kapandığını duydum, gene de bekledim, olacakları görmek için hiç acelem yoktu. Ama bir iki dakika sonra uzaktan kumandaya basarak filmi izlemeye devam ettim.

Sonuna kadar izledim. On dakika kadar sonra Elaine'in yatak odasının kapısını açtığını duydum ama gözlerimi televizyondan ayırmadım. Kanepedeki yerine dönmek için arkamdan geçtiğini fark ettim. Ama ona ne baktım ne de bir şey söyledim. Orada oturup olanlara tanıklık ettim.

Film sona erdiğinde erkan tekrar karardı, sonra birden tekrar The Dirty Dozen filmine, albayın psikopat ve katillerden kurulu çetesinin işgal altındaki Fransa'da Nazi subaylarıyla dolu bir şatoya saldırmasına geri döndük. Oturup kahrolası şeyi sonuna kadar izledik, Telly Savalas'nın çıldırmasını izledik, kahramanlarımızın ateş ederek el bombası atmalarını, ortalığı cehenneme çevirmelerini izledik.

Son kareden sonra, yazılardan sonra Elaine televizyona giderek geri sarma tuşuna bastı. Bana dönmeden, "Kimbilir kaç kez bu filmi izledim?" dedi. "Beş mi altı mı? Her seferinde kendimi bu kez farklı olmasını ve John Cassavetes'in sonunda öldürülmemesini umarken buluyorum. Pislik bir adam ama öldürüldüğünde insanın yüreği burkuluyor, değil mi?"

"Evet."

"Çünkü her şey bitmişti, ortalık durulmuştu ve sonra bir yerlerde son bir mermi atıldı ve adam öldü. John Cassavetes de öldü, değil mi? Geçen yıl mı ölmüştü?"

"Galiba."

"Lee Marvin de öldü elbette. Lee Marvin, John Cassavetes, Robert Ryan ve Robett Webber. Başka kim?"

"Bilmiyorum."

Şimdi önümde duruyor, dik dik bakıyordu. Öfkeyle, "Herkes ölmüş" dedi. "Bunu fark ettin mi? Sağda solda insanlar ölüp duruyor. Ayetullah bile öldü. Sonsuza kadar yaşayacağını sanıyordum oysa. O oğlanı öldürdüler, değil mi?"

"Öyle görünüyor."

"Öyle. Ona işkence yaptılar, düzdüler, biraz daha işkence yaptılar, biraz daha düzdüler, sonra öldürdüler. Gördüklerimiz bunlardı."

"Evet."

"Kafam karmakarışık" dedi. Yürüyüp kendisini bir koltuğa attı. "The Dirty Dozen, insanlar sağda solda öldürülüyor, şu Almanlar'ın hepsi ve bizimkilerin bir kısmı, ne olmuş yani? İzliyorsun, hepsi bu. Ama bu diğer şey, şu iki sürüngen ve o oğlan."

"Hepsi gerçektir."

"Bir insan nasıl böyle bir şey yapabilir? Dünkü çocuk değilim, özel bir saflığım da yok. Hiç değilse olmadığım sanıyorum. Var mı?"

"Elaine..."

"Hayır, bırak bitireyim bebeğim. Kendime hakaret etmiyorum, yalnızca bir gerçeği belirtiyorum. İnsanları en iyi haliyle görmem gerekmeyen bir meslekteyim. Dünyanın tuhaflıklarla, kaçıklıklarla dolu olduğunu biliyorum. Farkındayım. Müstehcen insanlar tanıyorum. Giyinmeyi, birbirlerine deri, kauçuk, kürk ve kravat giydirmeyi ve saçma sapan oyunlar oynamayı seven insanlar tanıyorum. Kendini kaybedip korkunç şeyler yapan insanlar biliyorum. Biri beni neredeyse öldürüyordu, hatırlıyor musun?"

"Capcanlı."

"Ben de. Peki tamam. İyi. Dünyaya hoşgeldin. Bir gün birinin insan ırkının üzerindeki tıpayı çekmesi gerektiğini düşündüğüm günler oluyor ama tamam, bu arada buna katlanabilirim. Ama bu pisliğe dayanamam, gerçekten dayanamam."

"Biliyorum."

"Kendimi kirli hissediyorum" dedi. "Bir duşa ihtiyacım var."

6

Ertesi sabah ilk iş olarak Will'i arayacaktım ama onu nasıl bulabileceğimi bilmiyordum. Onun hakkında çok özel şeyler biliyordum, on iki yaşında öksürük şurubuyla içkiye başladığını biliyordum, sarhoşken babasıyla kavga ettiği için nişanlısının ondan ayrıldığını biliyordum, içkiyi bıraktıktan sonra şimdiki evliliğinin zor dönemler geçirdiğini biliyordum. Ama soyadını ya da nerede çalıştığını bilmiyordum, bu yüzden sekiz buçuk toplantısına kadar beklemek zorundaydım.

Will toplantı başladıktan hemen sonra St. Paul'e geldi, verilen arada yanıma gelerek filmi izleme şansı bulup bulamadığımı sordu. "Elbette" dedim, "her zaman en sevdiğim filmlerden biri olmuştur. Özellikle Donald Sutherland'ın general rolünde olduğu ve askerleri teftiş ettiği sahneyi severim."

"Allahım" dedi. "O filmi, dün gece sana verdiğim kaseti özellikle izlemeni istemiştim. Bunu sana söylemedim mi?"

"Yalnızca şaka" dedim.

"Ah."

"O şeyi gördüm. Bana göre bir eğlence türü değil ama sonuna kadar izledim."

"Eee?"

"Eeee ne?"

Toplantının ikinci yarısına girmeden de idare edebileceğimize karar verdim. Will'in kolundan tutarak dışarıya, kilisenin girişine çıkardım. Dokuzuncu Cadde'de bir kadınla bir adam para konusunda tartışıyorlardı, sesleri ılık havada net duyuluyordu. Will'e kaseti nereden aldığını sordum.

"Etiketi gördün" dedi. "Hemen köşemizdeki videocudan, Altmış İkinci Sokak ve Broadway'de."

"Kiraladın mı?"

"Evet. Daha önce de izlemiştim. Mimi'yle birlikte birkaç kez izlemiştik ama geçen hafta tekrar izlemek istedik. İşte gördüğümüzü biliyorsun."

"Evet."

"Allahın belası bir miki filmi. Böyle diyorlar değil mi?"

"Sanırım."

"Daha önce hiç izlememişim."

"Ben de."

"Gerçekten mi? Bir polis, detektif falan olunca sanmıştım ki..."

"Asla."

Will içini çekti. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Ne demek istiyorsun Will?"

"Polise mi gideceğiz? Başımı derde sokmak istemiyorum ama gitmesem içim rahat etmeyecek. Şunu demek istiyorum galiba, ne yapacağım konusunda tavsiyeni istiyorum."

Adamla kadın caddede birbirlerine hâlâ bağıyordu. Adam durmadan beni rahat bırak deyip duruyordu.

Allahın belası beni rahat bırak.

"Filmi nasıl bulduğunu bir anlayayım hele" dedim. "Videocuya girdin, raftan bu kaseti aldın..."

"Raftan gerçek kaseti alamazsın."

"Alamaz mısın?"

İşlemi açıkladı, rafta bir karton vardı, bu kutuyu kasaya götürüyor, karşılığında gerçek kaseti alıyordun. Will oraya üyeydi, üyeliğini kontrol ettikten sonra bir gecelik ücreti alıyorlar, kaç paraysa. Birkaç dolar herhalde.

"Burası Broadway, Altmış Bir'de mi?"

Will başıyla onayladı. "Köşeden iki üç kapı sonra. Maffin'in Barı'nın hemen yanında." O barı biliyordum, Blarney Stone gibi büyük, açık bir odaydı, içki fiyatları düşüktü ve sıcak yemekleri vardı. Yıllar önce pencereye sabah 8 ile 10 arasında içkinin yarı fiyatına olduğunu belirten bir yazı asmışlardı, sabahın sekizinde Happy Hour.

"Kaça kadar açıklar?"

"On bire kadar sanırım. Hafta sonları geceyarısına kadar."

"Onlarla konuşacağım" dedim.

"Şimdi mi?"

"Neden olmasın?"

"Şey, bilmiyorum. Seninle gelmemi ister misin?"

"Gerek yok."

"Emin misin? Çünkü bu durumda toplantının devamına katılabilirim."

"Katılabilirsin."

Dönüp uzaklaştı, sonra tekrar geri döndü. "Matt, filmi dün geri götürmem gerekiyordu, bu yüzden bir günlük ceza alabilirler. Kaç para tutarsa bana söyle, sana ödeyeyim."

Bu konuda kaygılanmaması gerektiğini söyledim.

Video dükkânı, Will'in olduğunu söylediği yerdeydi. Önce odama uğrayıp kaseti yanıma aldım. Dükkânda dört beş müşteri dolaşıyordu, tezgâhın arkasında bir kadınla bir erkek vardı. Her ikisi de otuz yaşlarındaydı ve adamın iki üç günlük sakalı uzamıştı. Onun yönetici olduğunu düşündüm. Yönetici kadın olsa herhalde ona eve gidip tıraş olmasını söylerdi.

Adamın yanına gidip yöneticiyle konuşmak istediğimi söyledim. "Ben buranın sahibiyim" dedi. "Bu işinize yarar mı?"

Ona kaseti gösterdim. "Sizin kiraladığınızı sanıyorum" dedim.

"Bu bizim etiketimiz, dolayısıyla bizimkilerden biri olmalı. The Dirty Dozen, her zaman çok tutulan bir kaset.

Bir sorun mu var? Kasetten olduğuna emin misiniz, son ne zaman videonuzun kafalarını temizlediniz?"

"Bir müşteriniz bunu sizden iki gün önce almış."

"Siz de geri getirdiniz. İki gün geçmişse gecikme cezası olacak. Bir bakayım." Bir bilgisayarın yanına giderek etiketteki kod numarasını girdi. "William Haberman" dedi. "Kayıtlara göre iki değil, üç gün önce alınmış, yani bize dört dolar doksan sent borçlu."

Cüzdanıma uzanmadım. "Bu kaseti tanıyor musunuz?" dedim. "Filmin kendisini değil, bu kaseti."

"Bilmem mi gerekiyor?"

"Yarısına başka bir film kaydedilmiş."

"Bir bakayım" dedi. Kaseti benden alarak bir kenarını gösterdi. "Şurayı görüyor musunuz? Boş kasette burada bir düğme olur. Saklamak istediğiniz bir şeyi kaydederseniz, düğmeyi kırarsanız ki, yanlışlıkla üstüne

bir şey kaydetmeyin. Bunun gibi ticari bir kasette düğmenin bulunduğu bir yerde boşluk vardır, böylece kazayla kayıt düğmesine basarak kaseti bozamazsınız, insanlar bunu hep yaparlar, ne kadar dahi olduklarını bilirsiniz. Ama boşluğun üstüne bant yapıştırırsanız tekrar kaydedebilirsiniz. Arkadaşınızın böyle yapmadığından emin misiniz?"

"Çok eminim."

Adam bir an şüphelenmiş gibi göründü, sonra omuzlarını silkti. "Yani başka bir Dozen kopyası istiyor öyle mi? Mesele yok, çok aranan bir film olduğu için birkaç kopyası var." Başka bir kaset getirmek için harekete geçmişti ki kolunu tutarak durdurdum.

"Sorun bu değil" dedim.

"Ya!"

"Biri The Dirty Dozen'ın orta kısmına porno bir film kaydetmiş" dedim. "Her zamanki X etiketli filmlerden değil, bir şiddet ve sadizm içeren, oğlanların kullanıldığı bir porno."

"Şaka yapıyorsunuz."

Başımı hayır anlamında salladım. "Buraya nasıl geldiğini bilmek istiyorum" dedim.

"Allahım, bilmek istersiniz tabii" dedi. Kasete dokunmak için uzandı ama sanki sıcakmış gibi elini geri çekti.

"Yemin ederim ki benim bununla ilgim yok. Burada X etiketli filmler yoktur, ne Deep Throat, ne Devil in Miss Jones, bu pisliklerden hiçbiri yoktur. Birçok videocuda bir porno bölümü ya da hiç değilse birkaç porno kaset bulunur, görsel uyarılma isteyen evli çiftler oluyor, bilirsiniz. Ama dükkânı açtığım zaman bu tür malzemeyle ilgili hiçbir şey istemediğime karar verdim. Dükkânımda bunları istemiyorum." Kasete baktı ama dokunmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Peki buraya nasıl geldi? Bu büyük bir soru, değil mi?"

"Belki de biri başka bir kasetin kopyasını çıkarmak istedi."

"Ve elinde kullanabileceği boş bir kaset olmadığı için bunu kullandı. Ama neden kiralık bir kaset kullanıp ertesi gün iade etsin? Anlamalı değil."

"Belki biri hata yapmıştır" diye önerdim. "En son kiralayan kimdi?"

"Haberman'dan önce yani. Bir bakalım." Bilgisayara bakarak kaşlarını çattı. "Haberman ilk kişi" dedi.

"Yeni bir kaset mi?"

"Hayır, elbette hayır. Yeni bir kasete benziyor mu? Bilmiyorum, her şey bilgisayara geçiriliyor, kayıtları çok iyi tutabiliyoruz, sonra bu tür şeyler oluyor. Ah, bir dakika bekleyin. Bu kasetin nereden geldiğini biliyorum."

Bir kadının kasetlerle dolu kocaman bir çantayla geldiğini anlattı, aralarında çok iyi klasikler çoğunlukta idi.

"Malta Şahini'nin üç çeşidi de vardı, inanabiliyor musunuz? Biri Bette Davis ve Warren Williams'lı Satan Met a Lady adlı 19.36 yapımı. Arthur Treacher, Joel Cairo'yu oynuyor, Sidney Greenstreet rolünde ise Alison Skipforth adlı şişman bir kadın var, ister inanın ister inanmayın. Spade rolünde Ricardo Cortez'li orijinal 1931 yapımı da var, bu tam bir fecaat, 1940'da Bogart'ın yarattığı kahramana hiç benzemiyor. Bunun adı Malta Şahini'ydi ama Huston yapımı çıktıktan sonra birincisine yeni bir ad verildi. Dangerous Female dediler." Kadın, bir kiracısının aniden öldüğünü, kira borcuna karşılık eşyalarından bazılarını sattığını söylemişti.

"Hepsini aldım" dedi adam. "Ölen adamın gerçekten kira borcu mu vardı, yoksa kadın birkaç dolar kazanmak mı istedi bilmiyorum ama kadının hırsız olmadığını, kasetleri çalmadığını biliyorum. Kasetler de iyi durumdaydı, baktıklarım en azından." Pişmanlık dolu bir gülümseme. "Hepsini izlemedim. Buna kesinlikle bakmadım."

"Bu her şeyi açıklıyor" dedim. "Kasetin sahibi o kiracıysa, adı her neyse..."

"Çoğaltması gereken bir kaset vardı ve belki gecenin bir yarısı olduğu için çıkıp boş bir kaset alamadı.

Elbette, bu işi açıklıyor. Adam kiralık bir kasetin üzerine kayıt yapamazdı ama ben kadından satın alana kadar bu kaset kiralık değildi ve adam kasetin üzerine bir şey kaydetmişti." Bana baktı. "Gerçekten çocuk pornosu mu? Abartıyor olmayasınız."

Abartmadığımı söyledim. Adam dünyanın hali üzerine bir şeyler söyledi. Ben kadının adını sordum.

"Hatırlamama imkân yok" dedi, "aslında hiç öğrenmedim herhalde, sanmıyorum."

"Ona çek yazdınız mı?"

"Olasılıkla hayır. Nakit istedi sanırım. İnsanlar genellikle böyle yapar. Çek yazma ihtimalim de var tabii.

Bakmamı ister misiniz?"

"İyi olur."

Bir müşteriyle ilgilendi, sonra arkadaki bir odaya giderek birkaç dakika sonra geri geldi. "Çek yazmamışım" dedi. "İşlem defterine baktım, hayli şaşırtıcı. Kadın otuz bir kaset getirmiş, ben de yetmiş beş dolar vermişim. Para az gibi görünüyor ama bunlar kullanılmış kaset ve iş dünyasında işler böyle yürüyor."

"Defterde kadının adı var mı?"

"Hayır. Tarih 4 Haziran, bu bir işe yarayacaksa. Kadını daha önce ya da daha sonra hiç görmedim. Galiba buralarda oturuyor ama onun hakkında başka hiçbir şey bilmiyorum."

Adamın aklına başka bir şey gelmedi, ben de ona soracak başka soru bulamadım. Will'in bir gecelik bozuk olmayan bir The Dirty Dozen alma hakkı olduğunu, para ödemesi gerektiğini söyledi.

Otele dönünce Will'in telefon numarasına baktım. Soyadını bildiğim için artık bulması kolaydı. Onu arayıp ne zaman isterse bedava film alabileceğini söyledim.

"Diğer filme gelince" dedim, "ikimizin de yapabileceği bir şey yok. Adamın biri kendi The Dirty Dozen kasetine kayıt yapmış ve kaset bir yolunu bulup dolaşıma girmiş. Kasetin sahibi olan adam ölü, bu nedenle bırak kasetin izini sürmeyi onu bulmanın bile yolu yok. Her neyse, bunun gibi kasetler insanlar birbirlerinin kasetlerine bu tür şeyleri kaydetmekle ilgilendikçe ortalıkta dolaşacak çünkü bu tür kasetleri ele geçirmenin tek yolu bu, açık pazarda bulunamaz."

"Bunun için şükretmek lazım" dedi Will. "Ama bunu unutmak doğru olur mu? Bir oğlan öldürüldü."

"Gerçek kaset on yıl "önceye ait olabilir" dedim. "Brezilya'da çekilmiş olabilir." Herkes Amerikan İngilizcesiyle konuştuğu için bu olamazdı ama Will bu konuda yorum yapmadı. "Çok korkunç bir kaset ama bu konuda yapılabilecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Kentte olasılıkla böyle yüzlerce set vardır. Hiç değilse düzinelerce. Bu kasetteki tek özel şey, senin ve benim rastlantıyla izlemiş olmamız."

"Polise gitmenin bir yararı olmaz mı?"

"Görebildiğim kadarıyla olmaz. Kasete el koyarlar sonra ne yaparlar' Depoya atılıp kalır ve bu arada kasetin nasıl geçtiği konusunda birçok soruya cevap vermek zorunda kalırsın."

"Bunu istemiyorum."

"Tabii ki istemezsin."

"Peki" dedi. "Öyleyse unutulalım gitsin."

Ama ben unutamadım.

Gördüklerim ve filmin tarzı bende derin bir iz bıraktı. Will'e daha önce hiç miki görmediğimi söylerken doğruyu söylüyordum. Zaman zaman söylentiler duyardım -örneğin Chinatown'da bir filme el koydukları ve Beşinci Şube'de bir projektör kurup oynattıkları gibi. Bunu bana anlatan polis, ona anlatan polisin, filmdeki kızın eli kesilince dışarı çıktığını söylemişti, belki böyle de olmuştu ama polisler Paddy Farrelly'nin başıyla ilgili bar hikâyeleri gibi anlatılanlara sürekli bir şeyler eklerlerdi. Bunun gibi filmler olduğunu biliyordum, bunları yapan ve izleyen insanlar olduğunu da biliyordum ama onların içinde yaşadığı dünyayla daha önce hiç bağlantım olmamıştı.

Bu yüzden filmdeki bazı sahneleri unutmadım ve bunlar hatırlamayı beklediğim şeyler değildi. Filmin başındaki oğlanın havai hali. "Bu şey çalışıyor mu? Bir şey mi söylemem gerekiyor?" Parti bayağılaştıkça oğlanın şaşkınlığı ve neler olduğuna inanamaması.

Adamın oğlanın alnındaki eli, yumuşak, endişeli, saçlarını geriye doğru sıvazlayan. Film boyunca aralıklarla yinelenen bir hareketti bu, son zalimlik yapılarına ve kamera oğlanı" ayağından biraz uzaktaki zeminde bulunan kanalizasyon kapağında odaklanana kadar. Kapağı daha önce de görmüştük

Ama şimdi kamera kapağı özellikle gösteriyordu. Kapak siyah-beyaz kareli döşeme üzerinde siyah metal bir ızgara. Kadın oyuncunun ruju kadar kırmızı, uzun tırnakları ve küçük göğüslerinin uçları kadar kırmızı kan, siyah beyaz karelerin üzerinden ızgaraya akıyordu.

Son sahne buydu, kimse görünmüyordu, yalnızca yer karoları ve ızgara ve akan kan. Sonra ekran beyazlaştı ardından Lee Marvin tekrar görünerek dünyaya demokrasiyi getirmeye çalıştı.

Birkaç gün, belki birkaç hafta kendimi gördüklerimi düşünürken buldum. Ama bu konuda bir şey yapmadım, çünkü ne yapabileceğimi bilmiyordum. Kaseti ikinci kez izlemeden -bir kez yeterliydi- bankadaki kasama koydum, gerçi unutmamam gereken bir şeydi ama ne yapabilirdim ki? Tanınması olanaksız iki kişinin birbirleriyle ve gene tanınması olanaksız üçüncü bir insanla cinsel ilişkiye girdikleri, bu üçüncü kişiye kötü davranarak (olasılıkla onun isteği dışında) ve neredeyse kesin olarak onu öldürdükleri bir film kaseti değil miydi bu aslında? Onların kim olduğunu, nerede olduklarını ve ne zaman yaptıklarını söylemenin yolu yoktu. Bir gün öğleden sonra Broadway'den Kırk İkinci Sokak'a yürüyüp, Broadway ile Sekizinci Cadde arasındaki pis sokakta birkaç saat geçirdim. Birçok porno dükkânına girip çıktım. Başta biraz ürkektim ama sonra atlattım ve sadomazoşist bölümlerini araştırdım. Her dükkânda böyle bir bölüm vardı -bağlama, disiplin, işkence, acı, her bir kasette kısa bir açıklama ve iştahı kabartacak bir resim vardı.

The Dirty Dozen'da izlediğimizin ticari olarak satıldığını görmeyi beklemiyordum. Times Alanı'ndaki dükkânlarda sansür çok azdı ama çocuk pornosu ve cinayet gene de yasaktı ve izlediğimiz filmde her ikisi de vardı. Oğlan yasağı delege kadar büyük olabilirdi ve iyi bir editör şiddetin büyük bir kısmını tırpanlayabilirdi ama gene de filmin satışa sunulmuş soft versiyonuna rastlamak zor görünüyordu.

Ama Kauçuk Adam'la Derili Kadın'ın birlikte ya da ayrı ayrı başka filmler yapma ihtimali de vardı. Onları tanıy mıydım bilmiyorum ama özellikle aynı giysileri giyerlerse tanıyabileceğimi düşündüm. Bu nedenle arıyordum, tabii gerçekten bir şey arıyorsam.

Kırk İkinci Sokak'ın üst kısmında, belki Sekizinci Cadde'nin beş bina doğusunda, diğerlerine benzer bir dükkân vardı, ama bu dükkân daha çok sadomazoşizm üzerine uzmanlaşmış görünüyordu, S-M bölümü

epeyce genişti. 19.98'den 100 dolara kadar çıkan kasetler ve Tit Torture gibi adlan olan resimli dergiler vardı.

Japonya ve Almanya'da yapılanlar ve bilgisayar çıkışlı etiketleri olan, çok amatör işi olanlar da dahil olmak üzere bütün video kasetlere baktım. Araştırmanın yarısından önce Kauçuk Adam ile kalpsiz ortağını aramayı bırakmışım aslında. Bir şey aramıyordum. Yalnızca bu kadar damdan düşer gibi içine girdiğim bu dünyada dibe batıyordum. Bu dünya hep oradaydı, yaşadığım yerden bir mil kadar uzaktı ve ben de her zaman bu dünyayı biliyordum ama daha önce içine girmemiştim. Bunun için bir nedenim olmamıştı.

Sonunda oradan çıktım. Dükkânda bir saate yakın kalarak her şeye bakmış ama hiçbir şey almamışım. Bu durum görevliyi rahatsız etmiş olsa bile, bunu kendine sakladı. Hindistan'dan gelmiş koyu renkli bir gençti, yüzünde hiç ifade yoktu, tek bir sözcük bile söylemedi. Aslında dükkândaki kimse bir şey söylemedi; ne ben, ne görevli ne de diğer müşteriler. Herkes göz göze gelmekten kaçınıyor, bakmıyor, satın alıyor ya da almıyor, başkalarının varlığının farkında değilmiş gibi dükkân girip çıkıyordu. Ara sıra kapı açılıp kapanıyor, ara sıra görevli, birinin avcuna arkadaki video kabinleri için bozukluk verirken para şingirtildiği duyuluyordu. Bunun dışında dükkân çok sessizdi.

Otele döner dönmez duş yaptım. Bu işe yaradı ama gene de Times Alanı'nın kokusunu üstümde taşıyordum. O gece bir toplantıya gittikten sonra bir duş daha yapıp yattım. Sabah hafif bir kahvaltı ettim, gazete okudum, Sekizinci Cadde'de yürüyerek Deuce'a saptım.

Dükkânda aynı görevli vardı ama beni tanıdıysa bile hiç kelli etmedi. On dolarlık jeton alıp arkadaki küçük kabinlerden birine girdim ve kapıyı kilitledim. Hangi kabini seçtiğiniz önemli değildi çünkü her birinde tek bir, on altı kanallı kapalı devre sisteme bağlı bir video terminali vardı. İsteddiğiniz kanalı seçebilirsiniz. Evde televizyon izlemek gibiydi, tek farkı programlar değişti ve bir jetonla yalnızca otuz saniye izleme hakkı vardı.

Jetonlarım bitene kadar orada kaldım. Erkeklerle kadınların birbirlerine çeşitli şeyler yapmalarını, genel ceza ve acı temasının çeşitlemelerini izledim. Kurbanların bazıları yapılanlardan hoşlanmışa benziyor, hiçbiri gerçek bir rahatsızlık içinde görünmüyordu. Onlar oyuncular, istekli gönüllülerdi, gösteriye çıkmış yıldızlardı. Gördüğüm hiçbir şey Elaine'de izlediğime benzemiyordu.

Oradan çıktığımda on dolar daha yoksuldum ve kendimi çok daha yaşlı hissediyordum. Dışarı sıcak ve nemliydi, bütün hafta boyunca böyle olmuştu. Alnımdaki teri silerek Kırk İkinci Sokak'ta ne yaptığımı, oraya neden geldiğimi merak ettim. Bu dükkânlarda istediğim hiçbir şey yoktu.

Ama bloktan çıkamadım. Diğer porno dükkânlarına girmek istemiyordum, sokağın sunduğu hizmetleri de istemiyordum. Uyuşturucu almak ya da bir cinsel partner tutmak istemiyordum. Bir kung-fu filmi izlemek ya da basketbol ayakkabısı, elektronik aygıt ya da beş santim kenarı olan hasır bir Şapka da almak istemiyordum. Bir çakı ("Set halinde satılıyordu; montaj bazı eyaletlerde yasadışı olabilir") ya da siyah beyaz 5, renkli 10 dolara resimli sahte kimlik alabilirdim.

Pac-Man ya da Donkey Kong oynayabilir, beyaz saçlı siyah adamın çaldığı müziği dinleyebilirdim. Adam İsa'nın bugünkü Gabon'da doğmuş kanlı canlı bir zenci olduğunun kesin bir kanıtıydı.

İleri geri, ileri geri yürüdüm Bir noktada Sekizinci Cadde'nin karşısına geçip Port Authority otobüs terminalindeki bir tezgâhtan sandviç ile bir bardak süt aldım. Orada bir süre oyalandım -klima harika gelmişti- sonra bir şey beni tekrar o sokağa çekti.

Tiyatrolardan birinde iki John Wayne filmi oynuyordu: The War Wagon ve She Wore a Yellow Ribbon. Bir iki dolar, bilet ücreti neyse ödeyip içeriye girdim. Bir filmin ikinci yarısını, diğerinin de ilk yarısını izledikten sonra tekrar dışarıya çıktım.

Ve biraz daha yürüdüm.

Siyah bir çocuk yanımda biterek ne yaptığımı sorduğunda düşüncelerime dalmış bir haldeydim ve kimseye dikkat etmiyordum. Dönüp oğlana baktım, o da bana gözlerinde bir meydan okumayla baktı. On beş, on altı ya da on yedi yaşındaydı; filmde öldürülen oğlanla aynı yaşlardaydı ama sokağa çok daha alışık gibi görünüyordu.

"Bir vitrine bakıyorum" dedim.

"Her vitrine bakıyorsun" dedi. "Blokta defalarca gidip geldin."

"Ne olmuş?"

"Ne arıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Köşeye kadar yürü" dedi. "Sekizinci'ye kadar, sonra köşede dur ve bekle."

"Neden?"

"Neden mi? Çünkü bütün bu insanlar bize bakmasın, nedeni bu."

Onu Sekizinci Cadde'de bekledim, bloku dolaşmış ya da Carter Oteli'nin içinden kestirme yoldan gelmiş olmalıydı. Yıllar önce orası Hotel Dixie idi ve bir nedenle ünlüydü -telefonlara bakan kişi her telefonu, "Hotel Dixie, ne olmuş yani?" diye açıyordu. Sanırım Jimmy Carter başkanlığı Gerald Ford'dan aldığı sıralarda otel de isim değiştirdi ama bunda yanılabilirim ve doğru olsa bile herhalde bir rastlantıdır.

Oğlan Kırk İkinci Sokak'tan güneye doğru yürüyerek yaklaştığında bir kapının önünde duruyordum. Oğlanın elleri ceplerindeydi, başını bir yana yatırmıştı. Kot ceket, tişört ve kot pantolon giymişti. Bu ceketle terleyeceğini düşünüyordu insan ama sıcaklık onu rahatsız ediyor gibi görünmüyordu.

Oğlan, "Seni dün de gördüm, bugün de gün boyunca gördüm. İleri geri, ileri geri. Ne arıyorsun adamım?"
"Hiçbir şey."

"Saçma. Deuce'deki herkes bir şey arar. Önce senin polis olduğunu sandım ama polis değilsin."

"Nereden anladın?"

"Değilsin." Bana uzun uzun baktı. "Öyle misin? Belki de polissindir."

Güldüm.

"Neden gülüyorsun. Tuhaf davranıyorsun adamım. Adam sana ceket almanı öneriyor, taş almanı öneriyor, sen yalnızca başını hafifçe sallıyor, adama bakmıyorsun bile. Uyuşturucu mu istiyorsun?"

"Hayır."

"Hayır. Bir kızla çıkmak mı istiyorsun?" Başımla hayır dedim. "Bir oğlan mı? Bir oğlan ve bir kız mı? Bir gösteri mi görmek istiyorsun, gösteride mi olmak istiyorsun? Bana ne istediğini söyle."

"Buraya yalnızca çevrede gezinmek için geldim" dedim. "Düşünmem gereken şeyler var."

"Aaaaa" dedi. "Düşünmek için Deuce'a geldin. Düşünme şapkamı takayım, sokakta yürüyeyim. Gerçekten ne istediğini söylemezsen nasıl elde edebilirsin ki?"

"Hiçbir şey istemiyorum."

"Bana ne istediğini söyle. Almana yardımcı olayım."

"Sana söyledim ya, istediğim hiçbir şey yok."

"Peki, sen bir bok istemiyorsun. Ben ise çok şey istiyorum. Diyorum ki bana bir dolar versen."

Sesinde hiç tehdit, hiç yıldırma tonu yoktu. "Neden sana bir dolar vereyim?" dedim.

"Sırf arkadaş olduğumuz için. Sonra belki arkadaş olduğumuz için ben de sana yardım ederim. Bu nasıl?"

"Ben uyuşturucu içmem."

"Uyuşturucu içmezsin. Ne içersin?"

"Hiçbir şey içmem."

"Öyleyse bana bir dolar ver, ben de sana hiçbir şey vermeyeyim."

Kendimi tutamadım, güldüm. Çevreme baktım, kimse bize dikkat etmiyordu. Cüzdanımı çıkarıp ona beş dolar verdim.

"Bu ne için?"

"Arkadaş olduğumuz için."

"Evet ama ne istiyorsun? Seninle bir yerlere mi gitmemi istiyorsun?"

"Hayır."

"Bana bu parayı veriyorsun ama."

"Zorlama yok. İstemezsen..."

Paraya elimi uzattım ama oğlan gülerek kaçtı. "Hey baksana" dedi. "Verdikten sonra almayacaksın değil mi? An nen sana kibar olmayı öğretmedi mi?" Parayı cebine attı, başım eğdi ve bana şöyle bir baktı. "Hâlâ anlamadım" dedi.

"Anlayacak bir şey yok" dedim. "Adın ne?"

"Adım mı? Neden adımı öğrenmek istiyorsun?"

"Nedeni yok."

"Bana TJ diyebilirsin."

"Tamam."

"Tamam.' Senin adın ne?"

"Bana Booker diyebilirsin."

"Ne dedin, Booker mı?" Başını salladı. "Saçma, sen başka bir şeysin adamım. Booker. Sen bu değilsin, Booker değilsin."

"Adım Matt"

"Matt" diye tekrarladı. "Evet, bu iyi Matt. Matt. İşin aslı da bu, Matt."

"Gerçek de bu, Ruth."

Gözleri parladı. "Hey" dedi. "Spike Lee'yi tanıyorsun. O filmi gördün mü?"

"Elbette."

"Yemin ederim anlaması zor bir insansın."

"Anlayacak bir şey yok."

"Bir tür müşteri arıyorsun. Ne olduğunu çıkaramadım ama."

"Belki aramıyorumdur."

"Bu sokakta mı?" Isık çaldı. Yüzü yuvarlaktı, düğme gibi burnu, parlak gözleri vardı. Beş dolarımın uyuşturucuya gidip gitmeyeceğini merak ettim. Oğlan uyuşturucu kullanıyor gibi görünmüyordu ve onlar gibi bakmıyordu ama bakışlar hemen değişmezdi zaten.

"Deuce'de" dedi, "herkesin bir müşterisi vardır. Hap müşterisi, eroin müşterisi, hızlı ve yavaş düzülme müşterisi vardır. Sen bir müşteri aramıyorsan burada ne arıyorsun?"

"Ya sen TJ?"

Güldü. "Ah, bende müşterinin müşterisi var" dedi. "Her zaman diğer heriflerin ne tür müşterisi olduğunu bilirim, bu da benim müşterim olur, işin aslı da bu Matt."

TJ ile birkaç dakika daha konuştum, Kırk İkinci Sokakta bulabileceğim en iyi beş dolarlık ilaçtı. Yukarı doğru yürürken beni gün boyunca bırakmayan yavanlıktan kurtulmuştum. Duş aldım, iyi bir yemek yedim ve toplantıya gittim,

Ertesi gün tıraş olurken telefon çaldı, metroyla Brooklyn'e gittim ve Drew Kaplan adlı bir Court Sokağı avukatından iş aldım. Kaplan'ın vur-kaç tarzı ölümle sonuçlanan bir otomobil kazasında mahkemeye çıkacak bir müşterisi vardı.

Kaplan, "Masum olduğuna yemin ediyor" dedi, "şahsen yalan uydurduğumu düşünüyorum ama avukatına gerçekten doğruyu anlatma ihtimalini düşünerek, yaşlı kadına başkasının çarptığını gören bir tanık olup olmadığına bakmamız gerekir, Bu işi yapmak istiyor musun?"

Bir hafta bununla uğraştım, sonra Kaplan vazgeçmemi, müşterisine dikkatsizlik ve kaza sonucu adam öldürme suçunu kabul ederek işten yakayı sıyırmasını önerdiklerini söyledi.

"Cinayet suçlamasını geri alacaklar" dedi, "müşterime bunu yapmasını şiddetle tavsiye ettim, sonunda hapis yatmayacağını anlayınca kabul etti. Altı ay isteyecekler ama yargıcın tecil etmeyi kabul edeceğini biliyorum, dolayısıyla son konuşmamızdan bu yana iyi bir tanık bulmadıysan yarın anlaşmaya evet diyeceğim."

"Bu öğleden sonra birini buldum" dedim.

"Bir papaz" dedi. "Kongregasyon Onur Madalyası olan miyop bir papaz."

"Tam değil ama güçlü bir tanık. Sorun şu ki, adamın yaptığından emin."

"Aman Allahım" dedi. "Bu diğer tarafın bilmediği bir tanık mı?"

"İki saat önce bilmiyorlardı."

"İyi, dua edelim de öyle kalsın" dedi. "Yarın bu işi bitireceğini- Çekin, ne derler, postada. Hâlâ ruhsatı olmayan ve rapor vermeyen adamsın, değil mi?"

"Kayıtlar için bir şeye ihtiyacın yoksa."

"Aslını ararsan" dedi, "bu olayda ihtiyacım olan şey kayıtlara girecek bir şey olmaması, yani rapor verme, ben de yaptığımız bu konuşmayı unutayım."

"Bana uyar."

"Harika. Ha, Matt. Bir ara kendine ruhsat almayı düşün. Sana başka işler verebilirim ama ruhsatın yoksa senden yararlanamayacağım işler var."

"Bunu düşünüyorum."

"İyi" dedi, "durumun değişirse beni haberdar et."

Kaplan'ın çeki cömertti. Çeki alınca bir otomobil kiralayıp bir kısmını harcamak için Elaine ile Berkshires'a gittim. Geri döndüğüm zaman Güvenilir'deki Wally aradı ve sigortayla ilgili iki günlük bir işim oldu.

İzlediğim film geçmişte kalmış, filmle kurduğum duygusal bağlantı silinmeye yüz tutmuştu. İzlediğim için etkilenmişim ama aslında onun benimle ya da benim onunla bir ilgimiz yoktu ve zaman geçip yaşamım her zamanki akışında sürdükçe film kafamda gerçek yerine oturmuştu -yani bunlarla dolu bir dünyada bir rezalet daha. Her sabah gazetede okurum ve her sabah eskilere rahmet okutacak yeni rezaletler vardır.

Zaman zaman aklıma filminden görüntüler gelirdi ama artık aynı derecede etkili olmuyordu. Kırk İkinci Sokak'a dönmedim, TJ'yi de tekrar aramadım ve onu pek düşünmedim, ilginç bir kişilikti ama New York ilginç kişiliklerle doludur, her yerde rastlayabilirsiniz bunlara.

Zaman geçti. Mets takımı yarışta geri kaldı, Yankeeler yarışa hiç girmemişti bile. Seriler'de iki California takımı karşılaştı, yıl içinde en ilginç olay San Francisco depremiydi. Kasım'da kentte ilk siyah belediye başkanı seçildi ve geçen hafta Amanda Warriner Thurman Batı Kırk İkinci Sokak'ta bir İtalyan lokantasının üç kat üstünde tecavüze uğrayarak öldürüldü.

Sonra bir erkeğin elinin bir oğlanın kahverengi saçlar okşamasını gördüm ve herşey geri geldi.

7

Banka açıldığı sırada kahvaltımı etmiş, iki gazeteyi de okumuştum. Kasadan kaseti alarak Elaine'i sokaktaki telefonda aradım.

Elaine, "Merhaba" dedi. "Maç nasıldı?"

"Beklediğimden daha iyi. Senin ders nasıldı?"

"Harika ama tonlarca kitap okumam gerek. Öğretmen ne zaman bir cümleyi bitirse elini kaldıran bir budala var sınıfta. Çenesini kapatmazsa onu öldürebilirim."

Evine gelip gelemeyeceğimi sordum. "Videonu bir saatliğine kullanmak istiyorum" dedim.

"Olur" dedi Elaine, "eğer hemen gelersen ve gerçekten bir saatten uzun sürmezse. Ve getirdiğin son kasetten daha eğlenceli bir şeyse."

"Hemen geliyorum" dedim.

Telefonu kapadıktan sonra kaldırıma çıkıp bir taksi durdurdum. Evine gittiğimde Elaine paltomu aldı ve, "Dün gece nasıl geçti? Katili gördün mü?" diye sordu. Ona baka-kalmış olmalıyım ki, "Richard Thurman" dedi.

"Orada olması gerekmiyor muydu? Bu yüzden Maspeth'a gitmedin mi?"

"Onu düşünmüyordum. Thurman oradaydı, evet ama karısını öldürdüğünü öğrenme konusunda bir ilerleme kaydedemedim. Galiba başka bir katili gördüm."

"Ya?"

"Kauçuk giysili adamı. Bir adam gördüm ve onun bu katil olduğunu sanıyorum."

"Aynı kıyafeti mi giymişti?"

"Mavi bir blazer giyiyordu." Ona adamı ve yanındaki çocuğu anlattım. "Yani geçen seferkiyle aynı kaset" dedim, izlemek isteyeceğini sanmıyorum."

"Asla. Ne yapacağım biliyor musun, bunu zaten düşünüyordum, çıkıp ders için gereken kitapları alacağım. Bir saatten fazla sürmez. Videonun nasıl çalıştığını biliyorsun, değil mi? Bildiğimi söyledim. "Randevum için hazırlanmak üzere zamanında geri döneceğim. On bir buçukta biri gelecek."

"Ben de o saatte çıkmış olurum."

Elaine kapıdan çıkana kadar bekledim, sonra videoyu çalıştırarak Dirty Dozen'in ilk kısmını hızlı ileri sardım.

Elaine on bire birkaç dakika kala, yani çıkmasından tam bir saat sonra döndü. O sırada ben filmi iki kez izlemiştim. Film yarım saattir ama ikinci kez izlediğimde hızlı sarma düğmesine basarak daha hızlı baktım.

Kaseti geri sardım, Elaine geri döndüğünde pencerenin önünde duruyordum.

"Kitaplara yüz dolar harcadım" dedi. "Üstelik listedekilerin yarısını bile bulamadım."

"Karton kapaklı alamadın mı?"

"Bunlar zaten karton kapaklı. Bütün bunları okumaya ne zaman vakit bulacağım bilmiyorum." Alışveriş torbasını kanepenin üstüne koyarak bir kitap aldı, sonra tekrar yığının arasına attı. "Neyse ki İngilizce çeviriler" dedi, "bu iyi bir şey zira İspanyolca ya da Portekizce bilmiyorum. Ancak, şu var, çeviri okurken o eseri gerçekten okuyor oluyor musun?"

"İyi bir çeviriye."

"Sanırım çeviriler iyi ama alt yazılı bir film izlemek gibi değil mi bu? Okuduğun şeyler onların söyledikleri şeyler değil. Şu şeyi izledin mi?"

"Hı-hı."

"Sonra? O muydu?"

"Sanıyorum" dedim. "Kafasında o Allah'ın belası kukuleta olmasa söylemek çok daha kolay olurdu.

Dapdaracak kauçuk giysi ve kauçuk kukuleta içinde terden ölüyor olmalı."

"Belki kasıktaki açıklığın serinletici bir etkisi vardır."

"Bana oymuş gibi geldi" dedim. "Bir hareket, oğlanın başındaki eli, kafamdaki ışığı yakan bu oldu ama başka benzerlikler de var. Duruşu, hareketleri, bunlar giysiyle kapatılabilecek şeyler değil. Elleri de benziyor.

Hareket, oğlanın saçını okşaması, tam hatırladığım gibi." Kaşlarımı çattım. "Galiba kız da aynıydı."

"Hangi kız. Bir kızdan söz etmemiştin. Suç ortağını mı kastediyorsun, küçük memeleri olanı mı?"

"Sanırım o levhalı kızdı. Rauntlar arasında hangi rauntun başlayacağını gösteren bir levha taşıyordu."

"Deri elbise giydiğini sanmam."

Başımı hayır anlamında salladım. "Plaja gidermiş gibi giyinmişti, bacak gösterisi yapıyordu. Ona fazla dikkat etmedim."

"Bahse girerim etmemişsindir."

"Gerçekten. Onda belli belirsiz tanıdık gelen bir şey vardı ama yüzünü incelemedim."

"Tabii incelememişsindir. Kığına bakmakla meşguldün o sıra." Elini koluma koydu. "Devamını duymak isterim" dedi.

"Ama arkadaşını bekliyorsun. Gidiyorum. Kaseti bıraksam olur mu? Gün boyunca yanımda taşımak ya da bırakmak için özel olarak otele gitmek istemiyorum."

"Olur tabii. Seni böyle alelacele göndermekten nefret ediyorum ama..."

Onu öpüp çıktım.

Sokağa çıktığım zaman kapının kenarına gizlenip gelenin kim olduğuna bakma isteği duydum. Elaine randevusunun bir müşterisiyle olduğunu söylememişti ama aksini de söylememişti. Ben de sormamaya özen göstermişim. Gölgede pusuya yatıp öğle randevusunun kimle olduğunu öğrenmeyi ve İspanyolca ya da Portekizce çevirilerin parasını ödemek için adamın ona ne yapacağı konusunda varsayımlarda bulunmayı istemiyordum aslında.

Bazen bu beni rahatsız ediyordu. Bazen etmiyordu, bazen de beni rahatsız etmesi gerektiğini düşünüyordum. Bir iş diye düşünüyordum, bu işi çözmek gerekecek.

Bu arada Madison'a yürüyüp otuz blok yukarıya giden otobüse bindim. Chance'in galerisi, çocuklar için pahalı giysiler satan bir mağazanın üstündeydi. Vitrinde Wind in Willows'dan güzel bir sahne yaratılmıştı, dükkândaki giysiler hayvanların üstüne giydirilmişti. Fare, olasılıkla bir raf dolusu çağdaş Latin Amerika romanıyla aynı paraya mal olacak yaprak yeşili bir bahçıvan pantolon giymişti.

Aşağıdaki piriç tabelada L. CHANCE COULTER/AFRİKA SANATI yazıyordu. Halı kaplı merdiveni çıktım.

Kapının üstündeki kenarları yıldızlı levhada da aynı şey yazıyordu ama yanında bir de YALNIZCA RANDEVUYLA GİRİLİR yazısı vardı. Randevum yoktu ama belki almak gerekmiyordu. Zili çaldım, biraz sonra kapı Kid Bascomb tarafından açıldı. Üç parçalı bir takım giymişti, gelenin kim olduğunu görünce yüzü parladı. "Bay Scudder!" dedi. "Sizi görmek ne güzel. Bay Coulter sizi bekliyor muydu?"

"Kristal bir küresi yoksa hayır. Belki buradadır diye şansımı denemeye geldim.

"Sizi gördüğüne sevinecek. Şu an telefonla konuşuyor ama içeri girebilirsiniz, Bay Scudder. Rahatınıza bakın. Ona burada olduğunuzu hemen söylerim."

Odada dolaşarak masklara ve heykellere baktım. Bu alanı pek bilmiyorum ama teşhir edilen parçaların kalitesini sezmem için fazla uzmanlığa gerek yoktu. Kid geri dönüp Chance'in hemen geleceğini söylediğinde etiketinde Fildişi Sahili'nden bir Senufo maskı olduğu yazan bir eserin önünde duruyordum. "Anvers'deki bir beyefendiyle telefonda görüşüyor" dedi Kid. "Anvers Belçika'da galiba."

"Herhalde haklısındır. Burada çalıştığını bilmiyordum, Kid."

"Ah, bir süredir, Bay Scudder." Geçen akşam Maspeth'te bana Matt demesini söylemişim ama bir faydası yoktu bunun. "Ringleri bıraktığımı biliyorsunuz. Yeterince iyi değildim."

"Çok iyiydin."

"Eh, benden daha iyi olan üç kişiyle dövüştüm. Daha iyidiler. Bıraktım, sonra yapacak bir şeyler aradım. Bay Chance onun yanında çalışmaktan hoşlanıp hoşlanmayacağını sordu. Bay Coultier demek istiyorum."

Bu hatayı yapması çok kolaydı. Chance ile ilk karşılaştığımda, bir soyadı falan yoktu ve sanat dünyasına girene kadar da adının önüne göbek adının ilk harfini, sonuna da bir soyadı eklemedi.

"Hoşuna gitti mi?"

"Suratıma yumruk yemekten çok daha iyidir. Evet, çok hoşuma gidiyor. Bir sürü şey öğreniyorum. Bir şey öğrenmediğim tek bir gün bile yok."

Chance, "Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim" dedi. "Matthew, beni görmeye tam zamanında geldin. Dün gece bize katılacağını sanmışım, sen ve arkadaşın. Hepimiz Eldon'un soyunma odasına indik ama seni tanıştırmak için döndüğümde yoktun."

"Geceyi uzatmamaya karar verdik."

"Gerçekten de uzun bir gece oldu. Hâlâ iyi kahve istiyor musun?"

"O özel karışımdan var mı?"

"Jamaican Blue Mountain. Fiyatı korkunç elbette ama çevrene bir bak." Mask ve heykelleri gösterdi. "Her şeyin fiyatı korkunç. Sütsüz, değil mi? Arthur, bize biraz kahve getirebilir misin? Sonra da faturalara bir baksan."

İlk Jamaica kahvesini bana evinde içirmişti. Ev Greenpoint'teki sakin bir sokakta itfaiye binasından dönüştürülmüştü. Chance'in Polonyalı komşuları evin Levandowski adlı, emekli bir doktora ait olduğunu, Chance'in ise doktorun kâhyası ve şoförü olduğunu sanıyorlardı. Oysa kocaman bir jimnastik salonu, kocaman bir havuzu, duvarlarında müzeye yakışacak Afrika sanat eserleri olan bu evde tek başına yaşıyordu. İtfaiye binasının hâlâ durup durmadığını sordum.

"Ah, taşınmayı kaldıramam" dedi. "Burayı açmak için şeyler satmam gerektiğini düşünmüştüm ama bir yolunu buldum. Kaldı ki depom yok. Bunlarla dolu bir evim var."

"Koleksiyonun hâlâ duruyor mu?"

"Eskisinden de iyi. Bir anlamda hepsi benim koleksiyonum ve bir anlamda da sahip olduğum her şey satılık, yani hepsi dükkân malı. Benin heykelini hatırladın mı? Kraliçenin başını?"

"Bütün o gerdanlıklarıyla."

"Açık artırmada ona çok para verdim ve satılmadığı her üç ayda biri fiyatı artırdım. Sonunda o kadar yüksek bir fiyata çıktı ki, biri dayanamayıp aldı. Kraliçeyi kaybetmek çok zor geldi ama parayı aldım ve yerine başka bir şey koydum." Kolumu tuttu. "Sana birkaç şey göstereyim. Bu bahar bir aylığına Afrika'ya gittim, Mah'de,

Dogon bölgesinde iki hafta geçirdim. Misafirperver insanlar, kulübeleri bana Mesa Verde'deki Anasazi evlerini hatırlattı. Bak, bu parça Dogon'dan Gözler için kare delikler, her şey çok sade ve dindişî."

"Uzun bir yol kattettin" dedim.

"Ah, ben mi?" dedi. "Hem de nasıl."

Chance ile ilk tanıştığımda çok başarılıydı ama başka bir meslek alanında. Bir muhabbet tellalıydı, gerçi pembe Cadillac'ı ve büyük pembe şapkasıyla pek geleneksel bir tip değildi. Kızlarından birini kimin öldürdüğünü bulmam için beni tutmuştu.

"Hepsini sana borçluyum" dedi. "Bana işimi bıraktırdın."

Bu bir anlamda doğruydü. Yapmamı istediğı şeyi yaptığımda kızlarından biri daha ölmüştü ve geri kalanları da elinden çıkmıştı. Ona, "Zaten iş değiştirmeye hazırдын" dedim. "Orta yaş bunalımı geçiriyordun."

"Ah, bunun için çok gençtim. Bunun için hâlâ gencim, Matt. Yalnızca merhaba demek için uğramadın herhalde."

"Hayır."

"Kahve için de uğramadın."

"Hayır. Dün gece maçlarda gördüğüm biri vardı. Belki kim olduğunu bana söyleyebilirsin diye düşündüm."

"Yanımdaki biri mi? Raşid'in köşesindeki biri mi?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Orta bölümde ilk sırada oturan biri." Havada bir şekil çizdim. "Burası ring, sen mavi köşenin kenarında şurada oturuyorsun. Burada Ballou ile ben oturuyoruz. İlgilendiğim adam ise tam şurada oturuyor."

"Nasıl bir adam?"

"Beyaz, kel, bir yetmiş falan ve seksen kilo civarında."

"Ağır siklet. Nasıl giyinmişti?"

"Mavi blazer, gri pantolon. Üzerinde büyük puantiyeler olan mavi kravat."

"Kravat herkeste olan bir şeye benzemiyor. Böyle bir kravata dikkat etmiş olabilirim ama onu gördüğümü sanmıyorum."

"Yanında bir oğlan vardı. On iki on üç yaşlarında, açık kahverengi saçlı. Oğlu olabilir."

Chance, "Ah, onları gördüm" dedi. "En azından ön sırada bir babayla oğul gördüm ama ikisinin de görünüşünü tarif edemem. Onlara dikkat etmemin tek nedeni salonda tek çocuk olmasıydı."

'Ama kimi kastettiğimi anladın."

"Evet ama kim olduğunu söyleyemem." Gözlerini kapattı "Onu kafamda neredeyse canlandırıyorum, ne demek istediğimi anlıyor musun? Onu orada otururken görebiliyorum ama bana tarif et desen edemem, biraz önce söylediklerini tekrarlamak dışında. Ne yaptı?"

"Yaptı mı?"

"Bir tür iş, değil mi? Maspeth'a maçları izlemek için geldiğini sanmıştım ama galiba çalışıyordun, değil mi?"

Başka bir iş üzerine ama bu konuya girmenin gereği yoktu. "Orada işim vardı" dedim.

"Ve bu adam da işin bir parçası ama kim olduğunu bilmiyorsun."

"İşin bir parçası olabilir. Bunu bilmek için ilk önce kimliğini saptamalıyım."

"Seni anladım." Chance düşündü. "Önde oturuyordu" dedi. "Gerçek bir boks düşkünü olmalı. Belki sürekli oraya gidiyor. Onu Garden'da ya da başka bir yerde görmediğimi söyleyecektim ama aslında ancak Raşid'e yatırım yapalı beri maçlara düzenli olarak gidiyorum.

"Büyük bir yatırım yaptın mı Chance?"

"Çok küçük, minimum katılım diyebilirsin. Ondan hâlâ hoşlanıyor musun? Dün gece öyle olduğunu söylemiştin."

"Etkileyici. Ama sağ eliyle çok fazla yumruk attı."

"Öyle. Kid de aynı şeyi söylüyordu. Ama şu Dominguez, sağ çok hızlı."

"Çok hızlı, doğru."

"Gerçekten öyle. Ama sonra birden düşüverdi." Gülümsedi. "Boksu seviyorum."

"Ben de."

"Vahşice, barbarca. Bu sevgiye geçerli bir neden bulamıyorum. Ama aldırımıyorum, boksu seviyorum."

"Biliyorum. Daha önce Maspeth'a gitmiş miydin, Chance?"

Başını hayır anlamında salladı. "Dünyanın öbür ucunda, değil mi? Aslında Greenpoint'ten fazla uzak değil ama oraya Greenpoint'ten gitmedim, çıktığımda da Greenpoint'e gitmedim bu yüzden pek bir şey fark etmedi. Oraya yalnızca maçıma geldiğim için gittim."

"Gene gidecek misin?"

"Bir maç daha olursa ve gitmemi gerektiren başka bir yer yoksa. Bir sonraki maçıma gelecek Salı gününden üç hafta sonra Atlantic City'de." Gülümsedi. "Donald Trump'un yeri, New Maspeth Arena'dan biraz daha lüks olmalı."

Raşid'in kiminle eşleştiğini ve maça gelmem gerektiğini söyledi. Denerim dedim. Raşid'in her üç haftada bir dövüşmesini istiyorlardı ama daha çok ayda bir olacakmış gibi görünüyordu.

"Sana yardım edemediğim için özür dilerim" dedi. "İstersen çevreme sorarım. Raşid'in köşesindeki insanlara, onlar maçlara hep gidiyor. Hâlâ otele misin?"

"Aynı yer."

"Bir şey duyarsam..."

"İyi olur, Chance. Herşeyin iyi gittiğine sevindim."

"Teşekkür ederim."

Kapıda, "Ah, neredeyse unutuyordum" dedim. "Levhali kız hakkında bir şey biliyor musun?"

"Ne hakkında?"

"Hani, bir sonraki rauntu gösteren levhayla ringte dolaşan kız."

"Ona levhali kız mı diyorlar?"

"Bilmiyorum. Herhalde Bayan Maspeth da denebilir, yalnızca merak ettim de..."

"Keşke onun hakkında bir şey bilseydim. Sana yalnızca uzun bacakları olduğunu söyleyebilirim."

"Bunu ben de fark ettim."

"Ve bol bol çıplaklık hatırlıyor gibiyim. Korkarım bildiklerimin hepsi bu, Matthew. İşi bıraktım biliyorsun, senin sayende."

"O işi bıraktın.' Telekıza mı benziyordu sence?"

"Hayır" dedi, "rahibeye benziyordu bence."

"Zavallı Clare'lardan biri."

"Ben daha çok İyiliksever Rahibe'yi düşünüyordum. Ama haklı da olabilirsin."

8

Altıncı Cadde'de Hurley'in Yeri adlı bir bar vardır; Five Borough Kablolu Spor Kanalı'nın bürosunun bulunduğu cam ve çelik gökdelenin karşı tarafındadır. NBC'de çalışanlar yıllardır oraya gider. Johnny Carson New York'tan canlı yayın yaptığı sırada orayı meşhur etmişti; bütün Ed McMahon sarhoş şakalarını yaptığı yer orasıydı. Hurley'in Yeri hâlâ eski yerindeydi. Altıncı Cadde'de ayakta kalan iki eski binadan biriydi.

Televizyonda çalışanlar zaman öldürmek için hâlâ oraya gidiyorlardı ve müdavimlerinden biri de Richard Thurman'dı. Çoğunlukla işgününün sonunda gelir ve eve gitmeden önce bir, bazen iki kadeh içki içecek kadar kalırdı.

Bunu öğrenmek için dünyanın en büyük detektifi olmama gerek yoktu, çünkü Joe Durkin'in okumanı için önüme koyduğu dosyada yazıyordu. Hurley'ye dört buçuk sularında gittim ve bir bardak soda alarak barda oturdum. Barmeni biraz sıkıştırmayı düşünmüştüm ama bar kalabalıktı, barmen de bu tür bir konuşmayla ilgilenemeyecek kadar meşguldü. Kaldı ki birbirimizi duymamız için bağırmanız gerekecekti.

Yanımdaki adam geçen Pazar yapılan Süper Kupa finali hakkında konuşmak istedi. Uzun süremeyecek kadar tek yanlı bir konuşmaydı bu ve yarısında her ikimiz de sustuk. Bu ortak bağ adamın bana içki ısmarlamasına neden oldu ama soda içtiğimi öğrenince heyecanı dindi, konuşmayı boksa kaydırmaya çalışınca da tamamen yok oldu. "Boks bir spor değil" dedi. "Birkaç varoş çocuğu birbirlerine ölümüne vurmaya çalışıyor. Neden ellerine silah verip birbirlerini vurmalarını söylemiyoruz ki?"

Saat beşi biraz geçte Thurman'ın içeriye girdiğini gördüm, yanında kendi yaşlarında bir adam daha vardı, barın bana yakın olmayan köşesindeki bir bölmeye oturdular. İçki istediler, on on beş dakika sonra da Thurman tek başına çıktı.

Birkaç dakika sonra ben de çıktım.

Thurman'ın oturduğu Batı Elli İkinci Sokak'daki binanın giriş katındaki lokantanın adı Radicchio'nun Yeri'ydi. Sokağın karşı tarafına geçerek üst kattaki dairede hiç ışık olmadığını tespit ettim. Bir kat aşağısı, Gottschalkların evi de karanlıktaydı çünkü Ruth ile Alfred, West Palm Beach'deydi.

Öğle yemeği yememiştım, bu yüzden Radicchio'da erken bir akşam yemeği yedim. Yalnızca iki masa daha doluydu, genç çiftler derin sohbetlere dalmıştı. Elaine'i aramayı, hemen bir taksiye atlayıp bana katılmasını söylemeyi düşündüm ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim.

Biraz dana eti ve yarım porsiyon farfalle yedim; sanırım buna böyle diyorlar, acı biberli sos dökülmüş papyon makarna. Yemekle birlikte gelen küçük salatada, lokantaya adını veren acı yapraklardan bol miktarda vardı. Menüdeki bir yazı, şarapsız bir akşam yemeğinin güneşsiz bir güne benzediğini söylüyordu. Yemekle birlikte su, sonra da espresso içtim. Garson masama istemediğim halde anasonlu içki getirdi. Ona içkiyi almasını söyledim.

"Parasız" dedi. "Espressonuza bir damla koyarsanız tadı çok güzel olur."

"Kahvemın tadının iyi olmasını istemiyorum."

"Scusi?"

Şişeyi alması için tekrar işaret ettim, garson omuzlarını silkerek şişeyi alıp bara götürdü. Espressomu içerek, içkili olsa nasıl olurdu diye düşünmemeye çalıştım. Özlediğim bir tat değildi bu, anason kahvenin lezzetini arttırsaydı insanlar kahve tanelerine bir kaşık anason tohumu eklerlerdi. Oysa bunu hiç kimse yapmıyordu. Kendini özlettiren alkoldü, gün boyunca kendini hissettirirdi sanırım ama son bir iki saattir sireni güçlenmişti. İçki içmeyecektim, içmek istemiyordum ama bir uyarıcı içimin derinliklerinde bir şeyi, her zaman orada olan bir şeyi harekete geçirmişti.

Bugünlerden birinde gerçekten çıkıp bir içki içecek olsam bu ya odamda, çeyreklik burbon olurdu ya da belki Mick'in on iki yıllık İrlanda viskisi. Üstünde bir kaşık Allahın belası anason yüzen espresso olmazdı. Saati baktım, yediyi biraz geçiyordu. St. Paul'deki toplantı sekiz buçuğa kadar başlamayacaktı ama kapıları toplantıdan bir saat önce açıyorlardı, oraya erken gitmekle bir şey kaybetmiş olmazdım. İskemlelerin yerleştirilmesine yardım edebilir, kitaplarla kurabiyeleri masalara koyardım. Cuma akşamları aşama toplantısı vardı, AA'nın ruhsal programına uygun On İki Aşama'dan biriyle ilgili bir tartışma yapılacaktı. Bu hafta tekrar Birinci Aşama'ya dönecektik. "Alkol karşısında güçsüz olduğumuzu, yaşamlarımızın yönetilemez hale geldiğini kabul ediyoruz."

Garsonun gözlerini yakalayarak hesabı getirmesi için işaret ettim.

Toplantının sonunda Jim Faber yanıma gelerek Pazar günkü yemek randevumuzu teyit etti. Jim benim sponsorum ve ikimizden birinin bir sorunu çıkmazsa her Pazar buluşup yemek yeriz.

Jim, "Kızıl Alev'e giderim herhalde" dedi. "Eve gitmek için acelem yok."

"Sorun mu var?"

"Pazar'a kadar bekleyebilir. Ya sen, kahve içmek ister misin?"

Teklifini reddederek Altmış Birinci Sokak'a ve Broadway'e kadar yürüdüm. Videocu açtı ve altı ay öncesinden bu hiç değişmemiş görünüyordu. Ama bu kez daha kalabalıktı, bir haftasonu geçirmek istemeyenlerle doluydu. Kasanın önünde kısa bir kuyruk vardı, ben de kuyruğa girdim. Önümdeki kadın üç kaset ve üç paket mikrodalga için patlamış mısır aldı.

Dükkan sahibinin hâlâ tıraş olması gerekiyordu. "Çok patlamış mısır satıyor olmalısınız."

"Bizim için iyi bir mal" dedi. "Birçok dükkânda vardır. Sizi tanıyorum, değil mi?"

Ona kartımı verdim. Kartın üzerinde adımla telefon numaramdan başka bir şey yoktu. Jim Faber bana bir kutu kart basmıştı. Adam önce karta, sonra bana baktı. "Temmuz'da" dedim. "Bir arkadaşım The Dirty Dozen kaseti almıştı ve..."

"Hatırlıyorum. Şimdi sorun nedir? Bana bunun tekrar olduğunu söylemeyin."

"Böyle bir şey değil. Ama o kasetin kaynağını bulmayı önemli kılan bir şey oldu."

"Size söylemişim sanırım. Yaşlı bir kadın bir torba kasetle birlikte o kaseti de getirmişti."

"Söylemişsiniz."

"Onu bu olayın öncesinde ve sonrasında bir daha görmediğimi de söylemiş miydim? Altı ay geçti, kadını bir daha görmedim. Size yardım etmek isterdim ama..."

"Şimdi meşgulsünüz."

"Kesinlikle. Cuma akşamları hep böyle olur."

"Sakinleştiği zaman gelebilirim."

"Daha iyi olur" dedi, "ama size ne söyleyebilirim bilmiyorum. Hiç şikâyet almadım, dolayısıyla içine pis bir film kaydedilmiş tek kaset olduğunu düşünüyorum. Kadını bulmaya gelince, ben ne biliyorsam siz de aynısını biliyorsunuz."

"Belki sandığınızdan daha çok şey biliyorsunuzdur. Yarın ne zaman uygun olur?"

"Yarın mı? Yarın Cumartesi. Sabah onda açarız ve öğleye kadar sakin olur."

"Saat onda gelirim."

"Ne yapın biliyor musunuz? Dokuz buçuk olsun. Kayıtları yetiştireyim diye genellikle erken gelirim. Sizi içeri alırım ve kapıyı açmadan önce yarım saat konuşabiliriz."

Ertesi gün yumurta yiyip kahve içerek Daily News okudum. Washington Heights'da oturan yaşlı bir kadın televizyon izlerken evinin önündeki sokakta bir araçtan atılan bir merminin sekmesi sonucu başından vurularak öldürülmüştü. Asıl öldürülmek istenen kurban, Columbia Presbiteryen Hastanesi'nde acilen ameliyata alınmıştı ve durumu kritikti. On altı yaşındaydı, polis olayın uyuşturucuyla ilgili olduğuna inanıyordu.

Kadın bu yıl kaza kurşunuyla ölen dördüncü kişiydi. Geçen yıl kentte kaza kurşunuyla ölen otuz dört kişiyle rekor kırılmıştı. Bu hız devam edecek olursa, diyordu News, bu rekora Eylül'ün ortasında ulaşılacaktı. Park Caddesi'nde, Chance'in galerisinin birkaç blok ötesinde bir adam plakası alınamayan beyaz bir otomobilin penceresinden sarkarak, trafik lambasının yeşil yanmasını bekleyen orta yaşlı bir kadının el çantasını kapmak istemişti. Kadının, olasılıkla çalınmasını zorlaştırmak için boynuna çapraz astığı bir çantası

vardı; otomobil hızlanınca kadın sürüklenmiş ve boğulmuştu. Ana yazının yanındaki küçük bir kutuda, kadınların çalındığı taktirde fiziksel riski en aza indirecek biçimde çantalarını taşımaları uyarısı vardı. Bir uzman, Ya da hiç çanta taşımayın" diyordu.

Queens'de, Forest Park'da yürüyen bir grup genç, birkaç gün önce Woodhaven'a kaçırılan genç bir kadının cesediyle karşılaşmıştı. Kadın Jamaica Caddesi'nde bakkaldan yaparken açık mavi bir otomobil kaldırıma yanaşmış, arkadan iki adam atlayarak kadını otomobilin içine atmışlar, sonra kimse plakalarını alamadan uzaklaşmışlardı. Ön adli tıp raporuna göre kadına cinsel tacizde bulunulmuş, göğsüyle karnına bıçak saplanmıştı.

Televizyon izleme, çanta taşıma, sokakta yürüme. Allahım.

Saat dokuz buçukta videocuya gittim. Yeni tıraş olmuş ve temiz bir gömlek giymiş olan dükkân sahibi beni arkadaki bürosuna götürdü. Adımı hatırlıyordu, kendi adının Phil Fielding olduğunu söyledi. El sıkıştık. Fielding, "Kartvizitinizde hiçbir şey yazmıyor ama bir tür araştırmacısınız herhalde. Bunun gibi bir şey mi?" diye sordu.

"Bunun gibi bir şey."

"Tıpkı filmlerdeki gibi" dedi. "Yapabileceğim bir şey varsa yardımcı olmak isterim ama sizi son kez gördüğümden beri yeni bir şey olmadı ve bu da altı ay önceydi. Dün gece kapadıktan sonra burada kalıp bir yerlerde kadının adını bulup bulamayacağıma bakmak için defterleri araştırdım ama nafiye. Siz bir şey düşündüyseniz, benim düşünmediğim bir şey..."

"Kiracı" dedim.

"Yani kadının kiracısı mı? Kasetlerin sahibi olan mı?"

"Evet."

"Kadın onun öldüğünü söyledi. Ya da kirayı vermeden tüymüş müydü? Hafızam biraz zayıf, mutlaka hatırlamanı gereken bir şey değildi. Kadının kasetleri adamın borcunu kapatmak için sattığını söylediğinden kesinlikle eminim."

"Temmuz'da da böyle demiştiniz."

"Yani adam öldüyse ya da kentten ayrıldıysa..."

"Gene de kim olduğunu bilmek isterdim" dedim. "Video kasetlere kayıt yapan çok insan var mı? Birçok insanın kaset kiraladığını sanırdım."

"Ne kadar çok sattığımızı öğrensen şaşırırdın" dedi. "Özellikle çocuk klasikleri, çocuksuz çok insanın yaşadığı bu çevrede bile. Pamuk Prenses, Oz Büyücüsü. Tonlarca E.T. attık, şimdi de Batman satıyoruz ama beklediğim kadar çok değil. Birçok insan zaman zaman sevdiği filmi satın alıyor. Jimnastik ve eğitim kasetlerine yönelik de büyük bir pazar var ama bu çok daha farklı bir alan, film falan değil."

"Otuz film kaseti olan çok insan var mıdır sizce?"

"Hayır" dedi. "Tahminimce altı taneden fazla kaset bulunduran insan azdır. Jimnastik kasetlerini ve futbol filmlerini saymazsak. Ya da pornografi, ki ben buldurmam."

"Varmak istediğim nokta şu, kiracı, şu otuz kasetin sahibi olasılıkla bir film uzmanıydı."

"Ah, buna şüphe yok" dedi. "Bu adamda Malta Şahini'nin üç versiyonu da vardı. Ricardo Cortez'li orijinal 1931 yapımı..."

"Anlatmıştınız."

"Öyle mi? Şaşırmadım, çok dikkat çekiciydi. Adamın kaseti, bu şeyi nasıl alabildiğini bilmiyorum, kataloglarda bulmayı başaramadım. Evet, uzmandı."

"Yani belki de sahibi olduklarının yanı sıra kaset de kiraliyordu."

"Ve bu çevrede oturuyordu." "

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Ev sahibi buralarda oturuyorsa."

"Ah, doğru."

"Demek ki müşterilerinizden biri olabilir."

Adam bunu düşündü. "Elbette" dedi, "mümkün. Hatta Jim Noir üzerine konuşmamız bile mümkün ama hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Bilgisayar sisteminizde bütün üyeleriniz programlanıyor, değil mi?"

"Evet, bu işleri çok basitleştiriyor."

"Kadının Haziran'ın ilk haftasında bir çanta dolusu kaset getirdiğini söylemişsiniz. Yani adam müşterinizse kayıtları yedi-sekiz aydır kullanılmıyor olmalı."

"Bunun gibi birçok kayıt var" dedi. "İnsanlar taşınıyor, ölüyor, birileri videolarını çalıyor. Ya da bloktaki başka bir yerle çalışmaya başlayıp buraya gelmekten vazgeçiyorlar. Bazı müşterilerimi aylarca görmüyorum, sonra tekrar gelmeye başlıyorlar."

"Haziran'dan beri kullanılmayan kaç kayıt olduğunu tahmin ediyorsunuz?"

"Hiçbir fikrim yok" dedi. "Ama kesinlikle bulabilirim. Neden oturmuyorsunuz? Ya da çevrede dolaşın, belki görmek istediğiniz bir film bulursunuz."

Adam işini bitirdiğinde saat onu geçmişti ama kapıyı çalan kimse olmamıştı. "Size sabahların sakin geçtiğini söylemiştim" dedi. "Yirmi altı ad buldum. Bunlar Haziran'ın dördünden beri kayıtları kullanılmayan ama yılın ilk beş ayındı bizden hiç değilse bir kaset kiralayan kişiler. Elbette uzun zamandır hastaysa, hastaneye yatmışsa..."

"Elimizdekilerle işe başlayalım."

"Tamam. Sizin için adların ve adreslerin ve varsa telefon numaralarının bir kopyasını çıkardım. Telefon numaralarını fazla insan vermez, özellikle de kadınlar ama onları suçlayamam. Kredi kartı numaraları da var ama bunları çıkarmadım çünkü bu bilgiyi gizli tutmam gerekiyor, gerçi başka türlü iz süremiyorsanız kuralı biraz ihlal edebilirim."

"İhtiyacım olacağını sanmam." Yirmi altı kişinin adını çizgili bir defter kâğıdına yazmıştı. İsimlere göz gezdirip herhangi birinin kafasında bir ışık yakıp yakmadığını sordum.

"Hayır" dedi. "Her gün o kadar çok insan ki. Yalnızca düzenli gelenleri hatırlıyorum. Her zaman onları tanımam ya da adlarını hatırlamam da mümkün değil. Bu yirmi altı kişinin geçen yıl neler aldığına baktım, bu yüzden bu kadar uzun sürdü. Belki içlerinden birinin bir film uzmanı gibi görünebileceğini düşündüm, kiraladığı kasetler bir ipucu verebilirdi ama bir zanlıya benzeyen kimseyi bulamadım."

"Denemeye değerdi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Erkek olduğundan eminim, ev sahibi ondan erkek olarak söz ediyordu. Yirmi altı kişinin bir kısmı kadın ama gene de herkesi yazdım."

"İyi." Kâğıdı katlayıp göğüs cebime koydum. "Sizi bu kadar meşgul ettiğim için özür dilerim" dedim. "Bunu unutmayacağım."

"Hey" dedi, "siz çocukların ekranda bana ne kadar zevk verdiğinizi düşünürsek bunu nasıl reddedebilirdim?" Sırtı, sonra tekrar ciddileşti. "Gerçekten bir porno şebekesini mi basmaya çalışıyorsunuz? Bütün bunlar bunun için mi?" Tereddüt edince, konuşmak istemememi anlayacağını söyledi. Ama hiç değilse iş bitince ona nasıl sonuçlandığını anlatır mıydım?

Anlatacağımı söyledim.

Yirmi altı ad ve yalnızca on bir telefon numarası vardı. Önce telefon numaralarını denedim çünkü bütün kentte yürümek yerine böyle bir şey yapmak çok daha kolay. Ama can sıkıcıydı, Çünkü numaraları bir türlü düşüremiyordum, düşürdüğümde de telesekretere bağlanıyordum. Üç telesekreter çıktı karşıma; birinde cilveli bir mesaj vardı, diğerleri numaralarının son dört rakamını tekrarlayarak mesaj bırakmamı söylüyordu. Dört kez NYNEX bilgisayar sesi numaranın artık hizmet dışı olduğunu söyledi. Birinde yeni bir numara verdiler; numarayı kaydedip aradım ama kimse cevap vermedi.

Sonunda bir insan sesi duyduğumda ne diyeceğimi bilemedim. Hemen listeme bakıp, "Ah, Bay Accardo. Joseph Accardo mu?" dedim.

"Benim."

"Video kulübünün -adı neydi- Broadway ile Altmış Birinci Sokak'taki video kulübünün üyesisiniz" dedim.

"Broadway ve Altmış Bir" dedi. "Hangisi bu."

"Martin'in Yeri'nin yanındaki."

"Ah, evet, tamam. Ne yaptım, bir kaseti geri mi getirmedim?"

"Ah, hayır" dedim. "Yalnızca aylardır hiç kaset almadığınızı fark ettim, Bay Accardo ve sizi gelip yeni kasetlerimizi görmeye davet etmek istedim."

Şaşırarak, "Ya" dedi. "Çok naziksiniz. Kesinlikle geleceğim. Çalıştığım yere yakın bir yere gitme alışkanlığı edindim ama bir akşam uğrayacağım."

Telefonu kapadıktan sonra Accardo'yu listeden sildim. Geriye yirmi beş ad kalmıştı ve öyle görünüyordu ki bunları yaya olarak kontrol etmem gerekiyordu.

Dört buçukta on adı daha listeden silmeyi başarmıştım. Yavaş gidiyordu, sandığımdan daha yavaş. Adresler birbirine çok yakın olduğundan fazla zorluk çekmedim ama bu demek değil ki belirli bir kişinin belirli bir adreste hâlâ yaşayıp yaşamadığını anlayabilirdim.

Saat beşte oteldeki odama döndüm. Duş yaptım, tıraş oldum ve televizyonun önüne oturdum. Yedide Elaine ile Village'daki Cornelia Sokağı'nda bulunan bir Fas lokantasında buluştum. Elaine, "Yemekler de salonun kokusu kadar güzelse harika olacak" dedi. "Kuskus yemek için dünyada en iyi yer neresidir?"

"Bilmiyorum. Kazablanka mı?"

"Walla Walla."

"Ah."

"Anladın mı? Kuskus. Walla Walla. Ya da Almanya'da kuskus yemek istersen Baden-Baden'e gidersin."

"Şimdi anladım galiba."

"Anlayacağını biliyordum, buna yatkın bir kafan var. Samoa'da nerede kuskus yenir?"

"Pago Pago. Affedersin. Hemen döneceğim, tuvalete gidip pipi yapmam gerek."

Kuskus harika, porsiyonlar büyüktü. Yemek yerken ona günümü nasıl geçirdiğimi anlattım. "Felaketti" dedim, "çünkü listedeki kişinin orada oturup oturmadığını anlamak için kapı zillerini çalmak yeterli değil."

"New York'ta değil."

"Elbette değil. Birçok insan genel ilkeler nedeniyle zilin üstüne adını yazmıyor. Galiba bunu anlıyorum, adsızlığa en büyük önemi veren bir programdayım ama bazen aşırıya kaçabiliyor bu. İnsanların zillerinde ad var ama bu ad onlarınki değil çünkü gizli kiracılar ve kimsenin bunu keşfetmesini istemiyorlar. Bu yüzden Bill Williams'ı arıyorsam, diyelim ki..."

"William Williams" dedi. "Walla Walla'nın kuskus kralı."

"Diyelim adam bu. Adının zilde yazmaması orada olmadığı anlamına gelmez. Adı zilde yazıyorsa bu da bir anlama gelmez."

"Zavallı bebeğim. Peki ne yaptın, yöneticiyi mi aradın?"

"Bir yöneticisi varsa ama birçok küçük binada yok. Ayrıca yönetici de evde diğerlerinden daha çok oturmuyor. Yönetici kiracıların adlarını her zaman bilmiyor. Zilleri çalılıyorsun, kapılara vuruyorsun, insanlarla konuşuyorsun ama çoğu komşularını pek tanımıyor ve bildiklerini söylemekte de dikkatli davranıyorlar."

"Zor bir geçim yolu."

"Bazı günler bana da kesinlikle böyle geliyor."

"İşini sevmen iyi bir şey."

"Seviyor muyum? Galiba evet."

"Elbette seviyorsun."

"Sanırım. Üzerinde çalıştığım şey anlam kazanmaya başlayana kadar didinmek tatmin edici. Ama her zaman böyle olmuyor." Şimdi tatlı yiyorduk: Bitiremeyeceğim kadar tatlı ballı kek. Garson kız bize Fas kahvesi getirdi. Çok acı ve koyu, dibi telveli Türk kahvesine benziyordu.

"Gün boyunca sıkı çalıştım" dedim. "Tatmin ediciydi, Ama yanlış iş üzerinde çalışıyorum."

"Aynı anda iki iş birden yapamaz mısınız?"

"Herhalde yapabilirim ama bir porno filmi araştırmam için kimse bana para vermiyor. Richard Thurman'ın karısını öldürüp öldürmediğini bulmak gerekiyor aslında."

"Bu işin üzerinde çalışılıyorsun."

"Öyle mi? Perşembe akşamı boks maçına gittim, bahanem Thurman'ın maç yayını yapmasıydı. Birkaç şey keşfettim. Adamın çalışırken kravatıyla ceketini çıkaranlardan olduğunu keşfettim. Çevik olduğunu, hiç ter dökmeden ringe tırmanıp inemediğini keşfettim. Levhalı kızın kışına bir şaplak indirdiğini gördüm ve..."

"Eee, bu da bir şey."

"Bu onun için bir şey. Benim için bir anlam taşıdığını sanmıyorum."

"Dalga mı geçiyorsun? Karısının ölümünden iki ay sonra bir kaltağa böyle bir şey yapıyorsa, bu sana bir şey söylüyor olmalı."

"İki buçuk ay" dedim.

"Aynı şey."

"Bir kaltak, ha?"

"Bir kaltak, hafif kadın, civelek. Yanlış kaltağın neresinde?"

"Hiçbir yerinde. Tam olarak sarkmıyordu. Yalnızca poposuna şöyle bir vurdu."

"Milyonlarca insanın önünde."

"Nerde o şans onlarda. Birkaç yüz kişinin önünde."

"Artı evdeki seyirciler."

"Onlar reklam izliyorlardı. Her neyse, bu neyi kanıtlar. Henüz karısı mezarına tam yerleşmeden başka kadınlara sarkan taş kalpli bir orospu çocuğu mu? Yoksa gerçekten masum olduğu için zaten rol yapması gerekmiyor diye mi düşünmeli? Her iki açıdan da bakabilirsin."

Elaine, "Eh" dedi.

"Bu Perşembe gecesi oldu. Dün, huzursuz bir adam olarak onunla aynı barda bir bardak soda içtim. Kalabalık bir metronun iki ayrı vagonunda olmak gibi bir şey ama gerçekten her ikimiz de aynı anda aynı odadaydık."

"Bu da bir şey."

"Dün gece de Radicchio'da, oturduğu binanın alt katında yemek yedim."

"Nasıldı?"

"Özel bir şey yok. Makarna gerçekten iyiydi. Bir ara gideriz."

"Thurman orada mıydı?"

"Binada olduğunu bile sanmıyorum. Evdeyse bile karanlıkta oturuyordu. Biliyorsun, bu sabah evini aradım. O kadar çok telefon ediyordum ki, bir de onu arayayım dedim."

"Ne dedi?"

"Telesekreter çıktı. Mesaj bırakmadım."

"Umarım bunu benim gibi tatsız bulmuyordur."

"Ancak umut edebiliriz. Ne yapmam gerekiyor biliyor musun? Lyman Warriner'a parasını geri vermem gerekiyor."

"Hayır, bunu yapma."

"Neden? Bu parayı hak edecek bir şey yapamıyorsam elimde tutamam ve hak edecek bir yol da bulamıyor gibiyim Polislerin hazırladığı dosyayı okudum, aklıma gelebilecek her şeyi zaten yapmışlar."

Elaine, "Parayı geri verme" dedi. "Tatlım, adam paraya hiç aldırıyor. Kızkardeşi öldürülmüş ve bu konuda bir şeyler yaptığını düşünürse, huzur içinde ölme şansı var."

"Ne yapmam gerekiyor, onu oyalamalı mıyım?"

"Sorarsa biraz zaman gerektiğini söyle. Daha fazla para istemen gerekmez..."

"Tabii ki istemem."

"...yani onu aldattığını düşünmesi için bir neden yok. Hak edecek bir şey yapmadığını hissediyorsan parayı elinde tutmak zorunda değilsin. Birilerine ver. AIDS araştırmasına ver, din kurumlarına ver, verebileceğin birçok yer var."

"Sanırım."

"Seni tanıyorsam" dedi, "parayı hak edecek bir yol bulursun."

Elaine'in Waverly'de görmek istediği bir film oynuyordu ama Cumartesi akşamı olduğu için gişenin önünde uzun bir kuyruk vardı ve her ikimiz de kuyruğa girmek istemedik. Bir süre yürüdük, Macdougall Sokağı'nda kapuçino içtik, Bleecker'daki bir kulüpte folk şarkıları söyleyen bir kız dinledik.

Elaine, "Uzun saçlar ve büyükanne gözlükleri" dedi. "Ve uzun bir dokuma elbise. Altmışlı yılların bittiğini kim söyledi?"

"Bütün şarkıları da o dönemden."

"Eh, yalnızca üç şarkı biliyor."

Çıkinca caz dinlemek isteyip istemediğini sordum- Elaine, "Elbette, nerede?" diye sordu. "Sweet Basil'de mi? Vanguard'da mı? Yeri sen seç."

"Belki Kaz Ana'ya gideriz diyordum."

"Hı-hı."

"Bu ne demek?"

"Hiçbir şey. Kaz Ana'yı severim."

"Yani gitmek istiyor musun?"

"Elbette. Danny Boy orada değilse de oturur muyuz?"

Danny Boy orada değildi ama ortaya çıkması için çok beklememiz gerekmedi. Kaz Ana Amsterdam ve Seksen Birinci Sokak'ta, hoş insanların geldiği bir caz kulübüdür. Işıklar loş, davulcu asla solo yapmaz. Danny Boy Bell'i iki yerde bulabilirsiniz: Kaz Ana ve Poogan's Barı.

Nerede olursa olsun hemen ayırt edilebilir. Doğuştan beyaz saçlı bir zencidir, cildi ve gözleri güneş ışığına karşı aşırı duyarlıdır; yaşamını öyle ayarlamıştır ki güneşle asla biraraya gelmez. Gösterişli, koyu renk takımlar ve renkli yelekler giyen ufak tefek bir adamdır. Çok Rus votkası içer: Sek ve buz gibi. Çoğunlukla yanında bir kadın vardır, genellikle yeleği kadar her yanı parıl parıl parlayan kadınlardan. Bu gece yanındaki kadın sarışındı ve dev göğüsleri vardı.

Maitre d'led onları, Danny Boy'un her zaman oturduğu pist kenarındaki masaya götürdü. Danny'nin bizi fark ettiğini zannetmedim ama müzik bitince masamıza bir garson gelerek Bay Bell'in onlara katılmamızı umduğunu söyledi. Yanlarına gidince Danny Boy, "Matthew, Elaine, ikinizi de görmek ne güzel. Bu Sascha, değil mi sevgilim?"

Sascha kıkırdadı. Sohbet etmeye başladıktan birkaç dakika sonra Sascha kadınlar tuvaletine yollandı.

Danny Boy, "Burnunu pudralamak için" dedi. "Her zaman olduğu gibi. Uyuşturucuya karşı söylenebilecek en önemli şeylerden biri de insanların tuvaletlerde ne kadar çok vakit harcamak zorunda kaldıkları. Kokainin Amerikan sanayine kaç patladığını hesaplarken, tuvalet sefalarını da hesaba katmalılar"

Richard Thurman konusunu açmak için Sascha'nın kadınlar tuvaletine bir kez daha gitmesini bekledim.

Danny Boy, "Ben onu öldürdüğünü varsaymıştım" dedi. "Kadın zengindi, adam değildi. Bir de adam doktor olsaydı, bundan hiç şüphe duymadığımı söylerdim. Neden doktorların her zaman karılarını öldürdükleri düşünülür? Hep berbat karılarla mı evlenirler? Bunu nasıl açıklıyorsun?"

Bu konuda biraz sohbet ettik. Belki Allahçılık oynamaya, ölüm-kalım kararları vermeye alışkın olduklarını söyledim. Elaine'in daha ince bir teorisi vardı. Sağlıkla ilgili mesleklerde çalışan insanların kendilerini

insanların canını yakan kişi olarak algılamalarını yenmeye çalıştıklarını söyledi. "Katil olmadıklarını kanıtlamak için doktor oluyorlar" dedi, "gerilim altındayken de asıl doğalarına rücu ediyor ve öldürüyorlar."

Danny Boy, "Bu çok ilginç" dedi. "Neden böyle bir algılama var peki?"

"Doğuştan gelen bir düşünce" dedi Elaine. "Onlar doğduğu sırada anne neredeyse oluyordur ya da çok büyük acı çekmiştir. Dolayısıyla çocuk kadınların canını yaktım ya da kadınları öldürüyorum diye düşünür. Doktor olarak bunu telafi etmeye çalışır, sonra işler kritik bir noktaya gelince de..."

"Karisını öldürür" dedi Danny Boy. "Bunu sevdim." Teorisini destekleyecek ne tür verilere sahip olduğunu sordum. Elaine hiç verisi olmadığını ama doğum düşüncelerinin etkileri üzerine çok araştırma yapıldığını söyledi. Danny Boy verilere hiç aldırmadığını, her şeyi kanıtlamak için veri bulabileceğini ama bu teorinin ona anlamlı gelen ilk teori olduğunu söyledi, öyleyse verileri boş ver gitsin. Sascha tartışma sırasında masaya döndü ama konuşma kesintisiz devam Sascha hiç dikkat etmiyormuş gibi görünüyordu.

Danny Boy, "Thurman'la ilgili olarak" dedi. "Özel bir şey duymadım. Can kulağıyla dinlemedim. Dinlemeli miydim?"

"Kulaklarını dört açarsan iyi olur."

Kendisine Stoly koydu. Her iki yerde de, Poogan ve Kaz Ana'da ona votkasını buz dolu bir şampanya kovanında getirirlerdi. Danny Boy bardağa baktı, sonra su gibi başına dikti.

"Bir kablolu kanalda" dedi. "Yeni bir spor kanalı."

"Five Borough."

"Doğru. Onlar hakkında söylentiler var."

"Nasıl söylentiler?"

Başını salladı. "Fazla belirgin şeyler değil. Biraz bulanık şeyler, kanalı destekleyen şüpheli para. Neler duyacağım bir bakayım."

Birkaç dakika sonra Sascha masadan tekrar kalktı. Bizi duyamayacak kadar uzaklaşınca Elaine öne doğru eğilerek, "Artık dayanamayacağım. Bu çocuk ömrümde gördüğüm en büyük memelere sahip."

"Biliyorum."

"Danny Boy, senin başından daha büyükler."

"Biliyorum. Özel bir kız, değil mi? Ama galiba onu bırakmak zorundayım." Bir içki daha koydu. "Onu besleyemiyorum" dedi. "O küçük burnu mutlu kılmanın maliyetine inanamazsın."

"Hazır yapabiliyorken yararlan."

"Ah, yararlanacağım" dedi. "Yaşamın kendisi gibi."

Evine döndüğümüzde Elaine kahve yaparak kanepeye oturdu. Pikaba birkaç solo piyano plağı koymuştu - Monk, Randy Western, Cedar Walton. "Kız nasıldı ama" dedi. "Sascha. Danny Boy'un onu nereden bulduğunu bilmiyorum."

"Bir süper markette?" diye öneride bulundum.

"Böyle bir şey görünce insan silikon olduğunu sanıyor ama belki de değildir, belki yalnızca kendi kendine büyümüştür. Ne düşünüyorsun?"

"Pek dikkat etmedim."

"Öyleyse daha çok toplantıya gitmeye başlasan iyi olacak çünkü votka dikkatini çekmiş olmalı." Yanıma yanaştı. "Ne düşünüyorsun? Dev memelerim olsaydı benden daha çok hoşlanır mıydın?"

"Kesinlikle."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Uzun bacaklar da iyi olurdu."

"Öyle tabii. Ya daha ince ayak bilekleri?"

"Göz çıkarmazdı."

"Gerçekten. Biraz daha anlat."

"Kes artık" dedim, "içimi gıcıkıyor."

"Gıcıklar tabii. İstek listende başka neler olduğunu anlat. Sıkı bir kuku nasıl?"

"Bunu umut edemem bile."

"Ah çocuğum" dedi. "Gerçekten isterdin, değil mi?"

"Ben mi?"

"Ah, öyle umuyorum" dedi. "Gerçekten öyle umuyorum."

Sonrasında ben yatakta yatarken Elaine plakları ters çevirerek iki fincan kahveyle geri döndü. Yatakta oturduk ve fazla konuşmadık.

Bir süre sonra Elaine, "Dün kızdın" dedi. "Ben mi? Ne zaman?"

"Biri geleceği için buradan çıkmak zorunda kaldığın zaman."

"Ah."

"Doğru mu? Kızdın."

"Birazcık. Üstesinden geldim."

"Seni rahatsız ediyor, değil mi? Müşterileri görmem."

"Bazen ediyor. Çoğunlukla etmiyor."

"Er ya da geç bırakacağım herhalde" dedi. "Bu kadar uzun süre devam edemez insan." Bana bakmak için yana döndü, bir elini bacağıma koydu. "Bırakmamı istersen bırakırım herhalde."

"Sonra bunun için bana kızabilirsin."

"Öyle mi düşünüyorsun? Bu kadar nevroitik miyim?" Biraz düşündü. "Evet" dedi. "Herhalde öyleyim."

"Her neyse, zaten bunu senden istemezdim."

"Hayır, kızmayı tercih edersin." Sırt üstü döndü, tavana baktı. Bir an sonra, "Eğer evlenirsek bırakırım" dedi. Bir sessizlik oldu, sonra müzik setinden notalar yükseldi ve şaşırtıcı derecede atonal bir müzik çaldı.

Elaine, "Bunu duymamış gibi yaparsan" dedi, "ben de söylememiş gibi yaparım. Daha A bile demedik, ben de kalkmış E diyorum."

"Tehlikeli bir yer burası" dedim, "alfabenin o harfleri."

"Biliyorum. Ait olduğum yerde, S'de kalmalıyım. Evlenmek istemiyorum. Her şeyi olduğu haliyle seviyorum.

Bu şekilde kalamaz mıyız?"

"Elbette."

"Hüzünlü hissediyorum kendimi. Bu çılgınlık, neden hüzünlü olayım ki? Birden ağlayacak gibi oldum."

"Ağla, önemli değil."

"Ağlamayacağım. Ama beni bir dakika kollarında tutar mısınız? Seni büyük yaşlı ayı. Beni kollarında tut yeter."

9

Pazar öğleden sonra film meraklımı buldum. Phil Fielding'in kayıtlarına göre adı Arnold Leveque'di ve video dükkânının altı blok kuzeyindeki Columbus Caddesi'nde oturuyordu

Oturduğu bina, sınıf atlamadan kurtulmuş bir apartmandı. İki adam girişte oturmuş kesekâğıdındaki teneke kutulardan bira içiyordu. Birinin kucağında küçük bir kız vardı. Kız biberondan portakal suyu içiyordu.

Kapı zillerinden hiçbirinde Leveque'in adı yoktu, iki adamın yanına gidip Arnold Leveque'in orada oturup oturmadığını sordum. Omuzlarını silkip başlarını hayır anlamında salladılar. İçeriye girdim ama yöneticinin zilini bulamadım, bu yüzden biri otomatiğe basana kadar birinci kattaki zilleri çaldım.

Koridor fare ve sidik kokuyordu. Koridorun sonundaki bir kapı açıldı ve bir adam başını çıkardı. Ona doğru yürüdüm ama adam, "Ne istiyorsun? Çok fazla yaklaşma" dedi.

"Rahat ol" dedim.

"Sen rahat ol" dedi. "Bıçağım var."

Ellerimi iki yana açarak avuç içlerimi gösterdim. Ona, Arnold Leveque adlı bir adamı aradığımı söyledim.

"Ah, ya!" dedi. "Umarım sana borcu yoktur."

"Neden?"

"Çünkü öldü" dedi ve şakasına yürekte güldü. Çok zayıf beyaz saçlı, gözleri çukura kaçmış yaşlı bir adamdı ve çok geçmeden Leveque'in yanına gidecekmiş gibi görünüyordu. Pantolonu bol ve askılıydı. Flanel gömleği de üstünden düşüyordu. Ya elbiselerini ikinci el bir mağazadan almıştı ya da son günlerde çok kilo vermişti. Zihnimi okuyarak, "Hastaydım" dedi, "ama merak etme, geçici değil."

"Ben daha çok bıçaktan korkuyorum."

"Hay Allahım" dedi. Tahta saplı ve kalın çelikten bir Fransız şef bıçağı gösterdi. "İçeriye gir" dedi. "Seni kesecek değilim, Allah aşkına." İçeriye girerek bıçağı kapının yanındaki küçük bir masaya koydu.

Evi küçüktü, iki dar, küçük oda vardı. Tek aydınlatma daha büyük olan odanın tavanındaki üç ampullü lambadan geliyordu. Ampullerden ikisi yanmıştı ve geriye kalanı da kırk wat'tan daha fazla değildi. Evi düzenliydi ama bir koku vardı, tuhaf bir yaşlılık ve hastalık kokusu.

"Arnie Leveque" dedi. "Onu nereden tanıyordun?"

"Tanımıyordum."

"Ya!" Arka cebinden bir mendil çıkararak içine öksürdü. "Allah kahretsin" dedi. "Orospu çocukları beni kış deliğinden mideme kadar kestiler ama hiç işe yaramadı. Çok uzun zaman direndim, ne bulacaklarından korkuyordum." Kaba kaba güldü. "Haklıymışım değil mi?"

Bir şey söylemedim.

"O da iyiydi, Leveque. Fransız Kanadalılar'dan ama burada doğmuş olmalı çünkü herkes gibi konuşuyordu."

"Burada uzun süre mi oturdu?"

"Uzun süre nedir? Ben kırk iki yıldır buradayım. Buna inanabiliyor musun? Bu fare deliğinde kırk iki yıl.

Eylül'de kırk üç yıl olacak ama o zamana kadar burdan çıkacağımı umuyorum. Daha küçük bir yere gideceğim." Tekrar güldü ve gülmesi öksürüğe dönüştü, mendiline uzandı. Öksürüğünü kontrol altına

aldıktan sonra, "Daha küçük bir yere, iki metre koyunda bir kutu gibi, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Bu konuda şaka yapmak iyi geliyor herhalde."

"Hayır, iyi gelmiyor" dedi. "Hiçbir şey iyi gelmiyor. Galiba Arnie burada on yıl kadar oturdu. Üç aşağı beş yukarı. En çok odasında kalırdı. Tabii ki ondan sokaklarda dans etmesini beklemezdi insan." Şaşırılmış bir ifadeyle olmalı ki, "Ah, unuttum, onu tanıyamıyordun" dedi. "Domuz kadar şişmandı, Arnie" Ellerini önüne koyarak aşağıya indirirken açtı. "Armut gibi Ördük gibi yürürdü. Üçüncü katta oturuyordu, bu nedenle dışarıya çıktığı zaman iki kat merdiven tırmanması gerekirdi."

"Kaç yaşındaydı?"

"Bilmiyorum. Kırk mı? Bu kadar şişman bir adamın tahmin etmek zor."

"Ne yapardı?"

"Geçinmek için mi? Bilmiyorum. Bir işi vardı. Sonra fazla dışarıya çıkmamaya başladı."

"Filmleri sevdiğini biliyorum."

"Ah, elbette severdi. Şu şeylerden biri vardı, hangi cehennemlik adı vermişler, televizyondaki filmleri izlersin."

"Video."

"Biraz sonra aklıma gelecekti."

"Ona ne oldu?"

"Leveque'e mi? Beni dinlemiyor musun? Öldü."

"Nasıl?"

"Onlar öldürdüler" dedi. "Sen ne düşünmüştün ki?"

Onlar kelimesi geneldi. Arnold Leveque sokakta, muhtemelen bir hırsızlık olayının kurbanı olarak ölmüştü. Yaşlı adam her yıl daha da kötüleştiğini, uyuşturucu içen ve sokaklarda yaşayan insanların çoğaldığını anlattı. Seni metro bileti için bile öldürürler ve buna da hiç aldırılmazlar dedi.

Bütün bunların ne zaman olduğunu sorduğumda bir yıl kadar önce olmalı dedi. Leveque'in Nisan ayında hâlâ hayatta olduğunu bildiğimi söyledim. Fielding'in kayıtları en son Nisan'ın 19'unda kaset aldığını gösteriyordu. Yaşlı adam tarih konusunda artık hafızasının iyi olmadığını söyledi.

Bana yöneticiyi nasıl bulacağımı anlattı. "Fazla bir şey olmaz" dedi. "Kiralari toplar, hepsi bu." Adını sordum, Gus dedi; soyadını sorunca yüzüme kurnazca baktı. "Gus yeter. Sen hana soyadını söylemedin, ben neden söyleyeyim ki?"

Ona kartlarından birini verdim. Kartı uzakta tutarak gözlerini kısıp adımı yüksek sesle okudu. Kartın onda kalıp kalamayacağını sorunca olur dedim.

"Arnie ile karşılaşsam" dedi, "ona aradığını söylerim." Sonra güldü de güldü.

Gus'ın soyadı Giesekind'di. Bunu posta kutusuna bakarak buldum, bu da gösteriyor ki fazla beceriksiz bir detektif değilim. Yöneticinin adı Herta Eigen'di. Onu aynı sokakta iki bina ötedeki bir bodrum katında buldum. Ufak tefek bir kadındı, bir altmış boylarındaydı, Orta Avrupa aksanlı, bezgin, her şeyden kuşkulanan küçük bir yüzü vardı. Konuşurken parmaklarını çıtlattı. Elinde artrit vardı ama yeterince oynuyordu.

"Polisler geldi" dedi. "Beni kent merkezine götürdüler, ona baktırdılar."

"Teşhis etmek için mi?"

Başını salladı. "'Bu o" dedim. 'Leveque bu.' Beni tekrar buraya getirdiler ve odasını açtırdılar. İçeriye girdiler, ben de peşlerinden girdim. 'Artık gidebilirsiniz Bayan Eigen.' 'Önemli değil' dedim, 'kalacağım.' Çünkü bazı polisler iyidir ama bazıları ölünün gözünden sürme çekerler. Böyle mi derlerdi?"

"Evet."

"Ölünün gözünden sürme çekme. Adamlar para değil, bozuk para bile çalarlar." İçini çekti. "Araştırmayı bitirdikten sonra onları dışarıya çıkardım ve kapıyı kilitledim. Şimdi ne yapacağım diye sordum, eşyalarını almak için biri gelecek mi? Polisler beni arayacaklarını söylediler ama hiç gelmediler."

"Bir daha hiç ortaya çıkmadılar mı?"

"Hiç. Kimse bana tanıdıklarının eşyaları için geleceğini ya da ne yapmam gerektiğini söylemedi. Onlar beni aramayınca ben şubeye gittim. Neden söz ettiğimi hiç anlamadılar. O kadar çok insan öldürülüyor ki, kimse araştırmaya zahmet bile etmiyor." Omuzlarını silkti. "Ben ise orayı kiraya vermek zorundaydım, anlıyor musun? Mobilyaları bıraktım, diğer her şeyi buraya getirdim. Kimse gelmeyince de elden çıkardım."

"Video kasetleri sattınız."

"Filmleri mi? Broadway'e götürdüm, adam bana birkaç dolar verdi. Bir yanlış mı yaptım?"

"Sanmıyorum."

"Çalmadım. Bir ailesi olsaydı her şeyi onlara verirdim ama kimsesi yoktu. Burada yıllardır yaşıyordu, Bay Leveque. Bu işe girdiğimde o çoktan buraya yerleşmişti."

"Ne zaman işe başladınız?"

"Altı yıl önce. Bir dakika, yanılıyorum, yedi yıl."

"Yalnızca yönetici misiniz?"

"Başka ne olabilirim, İngiltere Kraliçesi mi?"

"Ev sahibi olmasına rağmen kiracılarına yönetici olduğunu söyleyen bir kadın tanıyorum."

"Ah, elbette" dedi. "Bu binanın sahibiyim, bu yüzden bodrumda oturuyorum. Zengin bir kadını, köstebek gibi yer altında yaşamaktan hoşlanıyorum yalnızca."

"Binanın sahibi kim?"

"Bilmiyorum." Ona şaşırarak bakınca, "Emin olun, bilmiyorum. Kim bilir? Beni işe alan bir yönetim şirketiymi. Kiraları toplar, onlara veririm, onlar da canları ne istiyorsa onu ya parlar. Ev sahibiyse hiç tanışmadım. Kim olduğu önemli mi "

Bana önemli gibi gelmiyordu. Arnold Leveque'in ne zaman öldüğünü sordum.

"Geçen bahar" dedi. "Bundan daha kesin bir tarih veremem."

Oteldeki odama dönerek televizyonu açtım. Uç farklı kanalda üniversite basketbol maçları vardı. Çok hareketli bir maçı, izlemeye tahammül edemedim. Kablolu kanallardan birinde bir tenis maçı vardı, basketbola oranla daha sakindi. Maçı izlediğimi söylemek doğru olur mu bilmiyorum ama tenisçiler topu birbirlerine atarlarken televizyonun karşısında gözlerim açık oturdum.

Dokuzuncu Cadde'deki bir Çin lokantasında Jim ile buluştum. Çoğunlukla Pazarları orada yemek yedik. Lokanta pek dolu olmazdı ve ne kadar oturduğumuza, kaç kez çay fincanlarını doldurduklarına aldış etmezlerdi. Yemekler kötü değildi, neden daha çok iş yapmadıklarını bilmiyorum.

Jim, "Bugün Times'ı okudun mu?" diye sordu. "Bir yazı vardı, seks romanları yazan şu Katolik rahiple bir röportaj. Adını hatırlayamadım."

"Kimi kastettiğini biliyorum."

"Görüşlerini destekleyen bir telefon anketinin sonuçlarını alıntılımış. Bu ülkedeki evli nüfusun yalnızca yüzde onu zina yaptığını söylüyor. Kimse aldatmıyor, bu onun iddiası bunu kanıtıyor da çünkü biri telefonda bir grup insanla konuşmuş, onlar da aynı şeyi söylemişler."

"Galiba ahlaki bir rönesans yaşıyoruz."

"Onun da bakış açısı böyle." Çin çubuklarını alarak davul çalıyor gibi yaptı. "Bizim evi aradı mı merak ediyorum."

"Ha?"

Gözlerimden kaçınarak, "Beverly biriyle görüşüyor sanırım" dedi.

"Özel biri mi?"

"AA'da tanıştığı bir adam."

"Belki yalnızca arkadaşlıklar."

"Hayır, sanmıyorum." İkimize de çay koydu. "İçkiyi bırakmadan önce çok zamparalık yapardım. Ne bir bara gitsem birilerini tavlama için gittiğime inandırırydın, kendimi. Genellikle yalnızca sarhoş olurdu ama bazen şansım yaver giderdi. Bazen hatırlamazdım bile."

"Bazen de hatırlamamayı tercih ederdin."

"Şey, elbette. Şunu söylemek istiyorum, programa dahil olduğum zaman bundan tamamen vazgeçmedim. Korkutul; içtiğim dönemde evliliğim neredeyse bitiyordu ama dibe vurup içkiyi bıraktıktan sonra işleri düzelttik. Beverly de AA'ya gitmeye, kendi sorularıyla ilgilenmeye başladı, tekrar kenetlen-dik. Ben arada yine birilerini görüyordum, anlıyor musun."

"Bilmiyordum."

"Öyle mi?" Bunu biraz düşündü. "Eh, sanırım seni tanımadan önceydi, sen içkiyi bırakmadan önce. Çünkü birkaç yıl sonra dolanıp durmaktan vazgeçtim. Büyük bir ahlaki karar değildi. Yalnızca artık yapamaz oldum. Bilmiyorum, sağlık bir faktör olabilir, önce herpes, sonra AIDS ama bunlardan korktuğumu sanmam. Galiba ilgimi kaybettim." Çayından bir yudum aldı. "Şimdi de Papaz Feeney'nin yüzde doksanının içindeyim ve Beverly dışarıda."

"Eh, belki de onun sırası geldi. Biraz flört etmek istedi."

"Bu ilk değil."

"Ya!" dedim.

"Neler hissedeceğimi bilemiyorum."

"Senin bildiğini biliyor mu?"

"Onun ne bildiğini kim bilir? Benim ne bildiğimi kim bilir? Yalnızca her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyorum, anlıyor musun? Ama asla kalmaz."

"Biliyorum" dedim. "Dün gece Elaine'deydim ve E harfini söyledi."

"E ne demek, ebeni bilmem ne yapayım mı?"

"Evlilik."

"Aynı şey" dedi. "Evlilik ebeni bilmem ne yapayımdır. Evlenmek mi istiyor?"

"Bunu söylemedi, evlenirsek adamları görmekten vazgeçeceğini söyledi."

"Adamlar mı?"

"Müşteriler."

"Ah, tamam. Koşul bu mu? Benimle evlen, ben de vazgeçeyim."

"Hayır, tam böyle bir şey değil. Sonra bunu söylediği için özür diledi ve her ikimiz de bu biçimde kalması yönünde anlaştık." Çay fincanına viski bardağına bakarmış gibi baktım. "Böyle bir şey olur mu bilmiyorum. Bana öyle geliyor ki, iki insan ilişkilerini olduğu haliyle korumak istedikleri zaman ilişki değişmeye başlıyor."

"Eh" dedi, "nasıl gittiğine bir bakman gerekecek."

"Oluruna bırakıyorum ve içki içmiyorum."

"Bu hoşuma gitti" dedi. "Kulağa hoş gelen bir tınısı var bu sözcüklerin."

Orada biraz daha oturarak şundan bundan konuştuk. Ben ona elimdeki işleri anlattım: Üzerine düşemediğim gerçek işim ve oluruna bırakmadığım diğer işim. Beyzboldan söz ettik. Korkunç bir uyuşturucu ve alkol geçmişi olan gençten söz ettik. Kendi grubumuzda olan bu genç dört ay içkiyi bıraktıktan sonra yeniden başlamıştı.

Saat sekiz sularında Jim, "Bu gece ne yapacağım biliyor musun" dedi, "galiba tanıdığım kimsenin olmadığı bir toplantıya gideceğim. Bir toplantıda Bev ile olan bu boktan şeyi anlatmak istiyorum ve bunu buralarda yapamam."

"Yapabilirsin."

"Evet ama istemiyorum. Ben eskiyim, Nuh Felaketi'nden beri içki içmiyorum. Yeni gelenlerin mükemmel bir örnek olmadığımı anlamalarını istemem." Sırıttı. "Kent merkezin giderek hissettiğim gibi kafası karışık ve berbat görünme izin vereceğim kendime. Kim bilir? Belki de şansım yaver gider de baba figürü arayan tatlı küçük şeylerden birini bulurum."

"Bu iyi bir fikir" dedim. "Kızkardeşi olup olmadığını sor."

Toplantıya tek başına gittim. Pazarları St. Paul'de toplantı yoktu, bu nedenle Roosevelt Hastanesi'ndekine gittim. Oraya gelenlerin büyük kısmı detoksikasyon koğuşunda yatanlardı. Konuşmacı eroin bağımlısı olarak başlamış, Minnesota'da yirmi sekiz günlük bir programa katıldıktan sonra on beş yıl alkolik olarak yaşamıştı. Şimdi neredeyse üç yıldır içki içmiyordu.

Konuşması bitince diğerleri söz aldı, hastaların çoğu yalnızca adlarını söyleyip pas geçtiler. Bir şeyler konuşmaya karar verdim, kızın hikâyesinden hoşlandığımı ve içki içmemesinden memnun olduğumu bile söyleyebilirdim ama sıra bana gelince, "Adım Matt, bir alkoliğim. Bu gece yalnızca dinlemek istiyorum" dedim.

Daha sonra otele geri döndüm. Mesaj yoktu. İki saat oturup kitap okudum. Biri Newgate Calendar adlı karton kapaklı bir kitap vermişti: On yedinci ve on sekizinci yüzyıllarda İngiltere'de işlenen suçlarla ilgili bir araştırma. Bir aydır bendeydi, geceleri uyumadan önce birkaç sayfa okuyordum.

Genellikle ilginçti, gerçi bazı olaylar diğerlerinden çok daha ilginçti. Ama bazı geceler hiçbir şeyin değişmemesi beni çarpıyordu. İnsanlar o zaman da birbirlerini her tür nedenle ya da nedensiz öldürüyor, ellerindeki her tür aletle öldürüyor ve kullanabilecekleri her tür yaratıcılığı kullanıyorlardı.

Bazen, günlük ölüm olaylarını sıralayan sabah gazeteleri iyi bir panzehir olurdu. Her gün gazeteyi okumak ve insanlığın eskisinden de daha kötü olduğu, dünyanın cehenneme dönüştüğü ve cehennemin burası olduğu sonucuna varmak kolaydı. Sonra yüzyıllar önce para ya da aşk nedeniyle birbirlerini öldüren kadın ve erkekleri okuyunca, hiç de kötüye gitmediğimizi, her şeyin eskisi kadar iyi olduğunu düşünürdüm.

Bazı gecelerde de aynı düşünce beni rahatlatacağına umutsuzluğa düşürürdü. Hep böyleydik. İyiye gitmiyorduk, hiçbir zaman gitmeyecektik. Günahlarımız için ölenler aslında hiç yüzünden ölmüştü.

Depomuzda başka günahlar da vardı, sonsuza kadar yetecek malzememiz vardı.

O gece okuduklarım beni sarmadı, uykumu da getirmedi. Geceyarısı dışarıya çıktım. Hava daha da soğumuştü, Hudson'dan esen sert bir rüzgâr vardı. Grogan's Açık Evi'ne kadar yürüdüm. Grogan, Mick'in sahibi olduğu eski bir İrlanda barıydı gerçi ruhsatta ve tapu belgelerinde başka birinin adı vardı.

Salon neredeyse boştu. İki yalnız içkici uzun barda birbirinden uzak oturuyordu; biri açık renk bir bira içiyordu, diğeri ise siyah bir Guinness yarımık almıştı. Uzun ve elden düşme palto giymiş iki adam duvar kenarındaki bir masada oturuyordu. Burke barın arkasındaydı. Daha sorma fırsatı bulamadan Mick'in bütün akşam görünmediğini söyledi. "Her an gelebilir" dedi, "ama onu beklemiyorum."

Bir Cola söyleyerek bara oturdum. Televizyon, reklamlarla kesilmeyen eski siyah-beyaz filmler oynatan kablolu bir kanala ayarlıydı. Edward G. Robinson'lı Little Caesar filmi oynuyordu.

Yarım saat kadar filmi izledim. Mick gelmedi, başka biri de gelmedi. Cola'mı bitirerek eve gittim.

Yirminci Şube'deki polisler, bir zamanlar polis olmamdan pek etkilenmiş görünmüyorlardı. Her zamanki gibi naziktiler ve Arnold Leveque'in ölümüyle ilgili bilgiler vermekten mutlu olacaktı.

Ama tek bir sorun vardı. Onu hiç duymamışlardı.

"Tarihini bilmiyorum" dedim, "ama 19 Nisan ile 4 Haziran arasında öldü, tahminime göre Mayıs başındaydı."

"Geçen yıl mı?"

"Doğru."

"Arnold Leveque mi? Yazılışında bir hata olmasın, buraya yazar mısınız?"

Soyadını yazdım ve Columbus Caddesi'ndeki adresi verdim. "Bu yirminci bölgede" dedi polis. "Bir bakalım adamı duyan var mı?" Kimse duymamıştı. Benimle konuşan polis geri döndü, birkaç dakika bu işe şaşırarak durdu, sonra tekrar izin istedi. Yüzünde eğlenceli bir ifadeyle geri döndü.

"Arnold Leveque" dedi. "Erkek, beyaz, 9 Mayıs'ta ölmüş. Birden çok bıçak yarası. Bizde yok çünkü bizim olayımız değildi. Elli Dokuzuncu Sokak'ın diğer tarafında öldürüldü. Midtown-North'a gitmelisin, Batı Elli Dört'te."

Ona nerede olduğunu bildiğimi söyledim.

Bu durum Herta Eigen'in bölge şubesindeki polislerden bir şey öğrenememesini açıklıyordu -onun neden söz ettiğini anlamamışlardı. Kahvaltıdan sonra ilk iş olarak Yirminci Sokak'a gittim, kuşluk vakti de Midtown North'a yürüdüm. Durkin orada değildi ama bu konuda onun yardımına ihtiyacım yoktu. Herhangi biri de bana bilgi verebilirdi.

Son bir iki yıldır birkaç kez karşılaştığım Andreotti adlı bir polis vardı. Masasında rapor yazıyordu ve işini bölmeme kızmadı. "Leveque, Leveque" dedi. Kaşlarını çatarak kıvrık siyah saçlarında elini gezdirdi. "Galiba biz gitmiştik, ben ve Bellamy. Şişman bir adam, değil mi?"

"Bana öyle dediler."

"Bir haftada o kadar çok ceset görüyoruz ki hatırlamak zor. Öldürülmüş olmalı. Doğal nedenler, adlarını bile hatırlayamıyorsun."

"Hayır."

"Tabii unutamayacağın bir adsa. İki üç hafta önce bir kadın vardı, Wanda Plainhouse. Düşündüm ki, evet, seninle evcilik oynamak ne iyi olurdu." Bunu hatırlayarak gülümsedi, sonra. "Wanda yaşıyordu tabii" dedi, "ama adların nasıl akılda kaldığına iyi bir örnek."

Leveque'in dosyasını çıkardı. Film meraklısı Kırk Dokuzuncu Sokak'ın Onuncu Cadde'nin batı tarafındaki kısmında bulunan dar bir geçitte bulunmuştu. Ceset 9 Mayıs sabahı 6:56'da 911'e edilen anonim bir telefondan sonra keşfedilmişti. Adli doktor ölüm zamanını bir önceki gece on bir civarında olarak saptamıştı. Öldürülen kişinin göğsüne ve karnına yedi kez uzun, dar bir bıçak saplanmıştı. Yaralardan bir iki tanesi bile öldürmeye yeterliydi.

"On ve On Birinci caddeler arasında Kırk Dokuzuncu Sokak" dedim.

"On Bir'e daha yakın. Her iki taraftaki binalar da yıkım programına alınmış. Pencereerde X işareti var ve içlerinde kimse oturmuyor. Şimdi yıkılmışlardır herhalde."

"Orada ne işi vardı merak ediyorum."

Andreotti omuzlarını silktili. "Bir şey arıyordu ve bulamadığı için şanssızdı. Uyuşturucu arıyordu, kadın ya da erkek 1 arıyordu. Herkes bir şey arar orada."

TJ'i düşündüm. Herkesin bir müşterisi vardır demişti yoksa Deuce'de ne işleri olacak.

Leveque'in uyuşturucu kullanıp kullanmadığını sordu Andreotti, "Belirgin bir işaret yoktu" dedi. "Ama bilinmez. Belki de sarhoştur. Yalpalayarak yürüyor, nerede olduğunu bilmiyordu. Hayır, böyle olamaz. Kanda alkol pek yok. Eh, ne arıyorsa, aramak için yanlış yer seçti."

"Soygun mu diyorsun?"

"Ceplerinde para yok, saat ve cüzdan yok. Uyuşturucu alışkanlığı ve bıçağı olan bir katil gibi görünüyor."

"Kimliğini nasıl tespit ettiniz?"

"Yaşadığı yerdeki ev sahibi. Sıkı kadındı, adamım. Şu boylarda ama dikkate almazsan yandın. Bizi odasına soktu, orada durup şahin gibi seyretti, sırtını dönerse eşyaları silip süpürecekmiz gibi. Sanırsın ki onun eşyaları, ki sonunda öyle olmuştur herhalde çünkü akrabası falan olduğunu sanmıyorum." Dosyanın sayfalarını karıştırdı. "Hayır, hiç kimse çıkmadı ortaya. Her neyse, kadın onu teşhis etti. tik önce gitmek istemedi. 'Neden bir cesede bakmak zorundayım? Hayatımda yeterince ceset gördüm, inan bana' dedi. Ama cesede bakınca o olduğunu söyledi."

"Kadını nasıl buldunuz? Leveque'in adını ve adresini nasıl buldunuz?"

"Ah, anladım. İyi bir soru. Nasıl öğrendik?" Kaşlarını çatarak dosyaya baktı. "Parmak izleri" dedi.

"Bilgisayarda parmak izleri vardı, böylece adını ve adresini öğrendik."

"Parmak izleri nasıl bilgisayara girmiş?"

"Bilmiyorum. Belki askere gitti, belki daha önce devlet memurluğu yaptı. Bilgisayarda kaç kişinin parmak izi var biliyor musun?"

"New York Polis Teşkilatı'nın bilgisayarında değil."

"Evet, haklısın." Kaşlarını çattı. "Elimizde var mı?"

"Yoksa Washington'daki ana sisteme mi sormak zorunda kaldık? Hatırlamıyorum. Belki biri hatırlar. Neden?"

"Sabıkası var mıydı?"

"Varsa bile kırmızı ışıkta geçme cezası olmalı. Dosyasında bilgi yok."

"Kontrol edebilir misin?"

Homurdandı ama gene de yaptı. "Evet, yalnızca bir ceza" dedi- "Dört, neredeyse beş yıl önce tutuklanmış. Serbest bırakılmış, dava düşmüş."

"Hangi suçtan?"

Bilgisayar ekranına bakarak gözlerini kıstı. "Ceza Yasası'nın 235. maddesini ihlal etmekten. Bu nedir, bildiğim bir madde değil." Siyah klasörü alarak taradı. "İşte. Müstehcenlik. Belki birine küfür etmiştir. Suçlama geri alınmış, dört yıl sonra da adam bıçaklanmış. Kötü konuşmamak gerek, değil mi?"

Andreotti bilgisayarla oynamak istemiş olsa Leveque hakkında daha çok şey öğrenebilirdim herhalde ama onun da yapması gereken işler vardı. Kırk İkinci Sokak'taki büyük kütüphaneye giderek Times İndeksi'nden Arnold Leveque'in gazetelere geçip geçmediğini öğrenmeye çalıştım ama tutuklandığında da, öldürüldüğünde de haber olmamayı başarmıştı.

Metroya binip Chambers Sokağı'na giderek birkaç eyalet ve kent yönetimi bürosuna uğradım. Burada onları gördüğüm taktirde bana yardımcı olmak isteyen birkaç devlet görevlisi buldum. Kayıtlarını kontrol ettiler, ben de onlara gizlice para verdim.

Arnold Leveque'in Lowell Massachusetts'de otuz sekiz yıl önce doğduğunu öğrendim. Yirmi üç yaşına varınca New York'a geldi, Batı Otuz Dördüncü Sokak'taki Sloane House IMLA'de kaldı, okul kitapları basan bir yayınevini posta odasında çalıştı. Bir yıl sonra yayınevinden ayrıldı ve R & J Merchandise adlı bir şirkete girerek Beşinci Cadde'de bir adrese geçti. O şirkette satış elemanlığı yapıyordu. Şirketin ne sattığını bilmiyorum, artık kapanmıştı. Beşinci Cadde'nin o bölgesinde klip çeken birçok yer var; yasal dükkânlar ve levhasını vitrininden hiç indirmeyen dükkânlar arasında kendilerini gizler.

Tahliye Nedeniyle Satışlar fildişi, kamera, elektronik eşyalar satan, R & J pekâlâ bunlardan biri olabilir. Hâlâ Sloane House'da kalıyordu ve '79 sonbaharında Columbus Caddesi'ne taşınana kadar da anladığım kadarıyla orada kalmaya devam etti. Taşınmasının nedeni iş değiştirmesi olabilir; taşınmasından bir ay önce CBS'de çalışmaya başlamıştı. CBS, Elli Yedinci Sokak'taki otelimin bir blok batısında. Yeni evinden işine yürüyerek gidebilirdi.

CBS'de ne yaptığını öğrenemedim ama ona yılda yalnızca 16.000 dolar ödüyorlardı, bu yüzden şirketin genel müdürü olduğunu sanmıyorum. Üç yıldan biraz uzun süre CBS'de çalıştı, '82 Ekim'inde ayrıldığında 18.500 dolar alıyordu.

Anladığım kadarıyla bu tarihten sonra çalışmamıştı.

Otele döndüğümde bir mektup buldum. Uluslararası emekli polisler derneğine katılabilir ve Fort Lauderdale'daki yıllık toplantılarına gidebilirdim. Üyelığın yararları arasında bir üyelik kartı, güzel bir yaka iğnesi ve aylık bir bülten vardı. Ne demeye bülten çıkarıyorlardı? Ölüm ilanları için mi?

Joe Durkin'i aramam için mesaj bırakılmıştı. Onu masasında yakaladım. Durkin, "Thurman sana yetmedi demek ki" dedi. "Bütün açık dosyalarımızı kapatmak istiyorsun."

"Yalnızca yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Arnold Leveque. Thurman ile bağlantısı nedir?"

"Olasılıkla yok."

"Ah, bilmiyorum. Mayıs'ta o halledilmiş, Kasım'da kadın katledilmiş, arada neredeyse altı ay var. Bana kesin bir çizgi gibi geliyor."

"Adli tıp raporları biraz farklı."

"Eh, kadın soyguncular tarafından tecavüze uğramış ve boğulmuş, adamsa bir geçitte bıçaklanmış ama bunun tek nedeni katillerin bizi şaşırtmak istemesi. Ciddi olursak, Leveque ile ilgili bir şey buldun mu?"

"Söylemek zor. Keşke hayatının son yedi yılında neler yaptığını bilseydim."

"Kötü ortamlara takılmış belli ki. Bir erkek başka ne yapabilir ki?"

"Çalışmıyordu, işsizlik sigortası almıyordu. Oturduğu yeri gördüm, kirası çok fazla bir şey değil ama bir yerlerden para bulması gerekiyordu."

"Belki biraz paraya konmuştu. Amanda Thurman'da böyle oldu."

"Bu onlara bir benzerlik daha kazandırır" dedim. "Mantık yürütme tarzını sevdim."

"Evet, eh, kafam asla çalışmaktan usanmaz. Uyurken bile."

"Özellikle uyurken."

"Çaktın işi. Yedi yıldır çalışmıyordu ne demek? Onu tutukladıklarında çalışıyordu."

"Devlet kayıtlarına göre hayır."

"Eh, boşver devlet kayıtlarını" dedi. "Yakalandığında çalışıyordu, müstehcenlik yasasını ihlal ettiği sırada tezgâhtardı. Leveque, Fransız. Onu kartpostallardan dolayı aldılar, değil mi?"

"Pornografi mi satıyordu?"

"Andreotti söylemedi mi?"

"I-ih. Yalnızca yasanın numarasını söyledi."

"Eh, biraz daha karıştırırsa daha fazlasını bulabilirdi. zamandı, '85 Ekim'inde galiba, Times Alanı'nı hallaç pamuk gibi attılar. Ah, evet, bunu hatırlıyorum. Seçimlerden hemen önceydi; belediye başkanı iyi görünmek istiyordu. Yenisinin nasıl çıkacağını merak ediyorum."

"Onun yerinde olmak istemezdim."

"Ah, Allahım, ya belediye başkanlığı ya asılacaksınız deseler, 'İpi verin' derdim. Her neyse, Leveque. Bütün dükkânlara girdiler, bütün tezgâhtarları topladılar, bütün pis dergilere el koyup bir basın açıklaması yaptılar. Birkaç kişi geceyi kodeste geçirdi, hepsi bu. Bütün suçlamalar düştü."

"Ve onlara pis dergileri geri verdiler."

Durkin güldü. "Deponun bir yerlerinde bir yığın dergi olmalı" dedi, "yirmi üçüncü yüzyıla kadar onları kimse bulamayacak. Elbette birkaç seçkin dergi bazı polislerin evliliğini hareketlendirmek için eve götürülmüş olabilir."

"Şok oldum."

"Evet, olacağını tahmin etmiştim. Hayır, el konulan şeyleri geri verdiklerini sanmıyorum. Ama evvelki gün bir sokak satıcısı vardı, adamı içeri tıktılar, teknik nedenler yüzünden adam yakayı kurtardı ve uyuşturucuyu nasıl geri alabileceğini bilmek istiyor."

"Ah, haydi, Joe."

"Yemin ederim. Nickerson ona, 'Bak Maurice, sana uyuşturucuyu geri verirsek bulundurduğun için seni tutuklarım' dedi. Onunla dalga geçmek için yalnızca, anlıyor musun? Pis herif, 'Hayır adamım, bunu yapamazsın. Muhtemel nedenin nedir?' dedi. Nick 'muhtemel nedenle neyi kastediyorsun benim muhtemel nedenim şu' dedi: 'Sana verdiğim Allahın belası uyuşturucuyu cebine koyduğumu görmem.' Maurice 'hayır' dedi, 'mahkemeye çıkmam, sıyrırım.' Ve bir şey bilmek istiyor musun? Sanırım haklı bence."

Joe Leveque'in gözaltına alındığı zaman çalışmakta olduğu Times Alanı'ndaki yerin adresini verdi. Sekizinci Cadde ile Broadway arasındaydı, Deuce'in hemen sağında. Adresten bunu anladığım için gidip bakmak için bir neden göremedim. Orada bir gün mü, yoksa bir yıl mı çalıştığı bilmiyordum ve bunu bulmamın hiçbir yolu da yoktu. Bana söylemek isteseler bile bilmeme ihtimalleri daha fazlaydı.

Birkaç dakika notlarımın üzerinden geçtikten sonra arkama yaslanıp ayaklarımı kaldırdım. Gözlerimi kapadığım zaman bir an gözlerimin önünden Maspeth'daki adam geçti; mükemmel baba, oğlanın saçlarını okşuyor.

Bir harekete çok fazla anlam yüklediğime karar verdim. Filmdeki adamın siyah kauçuk giysisi yokken nasıl görüldüğü hakkında en küçük bir bilgim bile yoktu aslında. Belki oğlan filmdeki gence benziyordu, belki hafızamı harekete geçiren buydu.

Doğru adam olsa bile ne olur ki? Kaç ay önce ölmüş zavallı bir orospu çocuğunun kokusunu koklayarak mı onu bulacaktım?

Perşembe günü onu boks maçında görmüştüm. Şimdi Pazartesi'deydik. Çocuk onun oğluydu, masum bir hareketse yalnızca, kendi kendime gelin güvey olmuşum demekti. Değilse, çok geç kalmıştım.

Oğlanı öldürmeyi, kanını yerdeki deliğe akıtmayı planlamışsa, şimdiye kadar çoktan yapmıştı herhalde.

Ama neden önce onu maça götürsün? Belki küçük bir psiko-drama oynamaktan hoşlanıyordu, belki önce kurbanla uzun bir ilişki kurmuştu. Bu filmdeki oğlanın neden korkmadığını, bir işkence tezgâhına bağlanmaya razı olmasını açıklıyordu.

Oğlan ölmüşse onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yaşıyorsa gene yapabileceğim fazla bir şey yoktu çünkü Kauçuk Adam'ı bulmaktan ışık yılı uzaktaydım ve ona kaplumbağa hızıyla yaklaşıyordum.

Elimde, bir tek ölü bir adam vardı. Peki onunla ilgili elimde ne vardı? Leveque bir kasetle ölmüştü ve kasette Kauçuk Adam'ın bir oğlanı öldürme sahnesi vardı. Leveque şiddet kullanılarak öldürülmüştü, ancak soygunun sıradan bir olay olduğu bir semtte sıradan bir soygun kurbanı olmamıştı Leveque bir pornocuda çalışmıştı.

Orada kayıt dışı çalışmıştı dolayısıyla yıllar boyu çalışmış olabilir. Ama Gus Giesekind çoğunlukla evde kaldığını, düzenli işi olan birine benzemediğini söylemişti.

Ve son düzenli işi...

Telefon fihristine uzanıp bir numaraya baktım. Telesekreter çıkınca mesaj bıraktım. Sonra paltomu alarak Armstrong'a yollandım.

İçeri girdiğim sırada oradaydı; keçi sakalı ve ince çerçeve gözlüğü olan ince-uzun bir adam. Dirsekleri deri yamalı kahverengi fitilli kadife bir ceket giymişti ve pipo içiyordu. Paris'teki bir kafede bir içki yudumlarken son derece rahat görünürdü. Ama Elli Yedinci Sokak'taki bir barda Kanada birası içiyor ve hiç de yakışksız durmuyordu.

"Manny" dedim. "Sana az önce mesaj bıraktım."

"Biliyorum" dedi. "Kapıdan içeriye girerken telefondaki sesini duydum. Beni burada beklediğini söylüyordun, bu yüzden kapıdan hemen yüzgeri ettim. Paltomu giymeme gerek yoktu çünkü çıkaracak zaman olmamıştı. Ve buraya senden daha yakın olduğumdan..."

"Önce geldin."

"Öyle görünüyor. Bir masaya geçelim mi? Seni görmek ne iyi Matt. Seni fazla görmüyorum."

Jimmy'nin Dokuzuncu Cadde'deki eski yeri ikinci adresi olduğu sıralarda, neredeyse her gün görüşürdük. Manny Karesh barın müdavimiydi, bir iki saat takılır, bazen de bütün akşam orada kalırdı. CBS'de teknisyendi ve köşede oturuyordu. hiçbir zaman sıkı alkolik olmamıştı. Jimmy'nin Yeri'ne biraz da yemek ve arkadaşlık için de gelirdi.

Bir masaya oturduk, ben kahve ve hamburger istedim. Görüşmediğimiz sıralarda neler yaptığımızı konuştuk. Manny emekli olmuştu, ben de bunu duymuş olduğumu söyledim.

"Eskisi kadar çok çalışıyorum" dedi. "Serbest, bazen eski işverenlerim, bazen de kim beni tutarsa onun için. İstedğim kadar iş var ve aynı zamanda da emekli maaşı alıyorum."

"CBS'den söz etmişken" dedim.

"Etmiş miydik?"

"Eh, ediyoruz işte. Sana sormak istediğim bir adam var, onu birkaç yıl önce tanımış olabilirsin. Üç yıl orada çalıştı ve '82 sonbaharında ayrıldı."

Ağzından piposunu çıkararak başını salladı. "Arnie Leveque" dedi. "Demek seni aradı. Arayıp aramayacağını merak ediyordum. Neden bu kadar şaşkın bakıyorsun?"

"Neden beni arayacaktı?"

"Yani aramadı mı? Öyleyse neden..."

"Önce sen. Neden beni arayacaktı?"

"Çünkü özel bir detektif istiyordu. Ona bir çekimde rastladım. Üzerinden, ah, altı ay geçmiş olmalı."

Bundan daha uzun, diye düşündüm.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir detektif tavsiye edip demeyeceğimi sordu, gerçi bu sözcüğü kullandığına yemin edemem. Bir adam tanıdığımı söyledim, yakınlarda oturan eski bir polis dedim ve ona senin adını vererek numaranın yanımda olmadığını ama Northwestern'da kaldığını söyledim. Hâlâ orada mısın?"

"Evet."

"Ve hâlâ bu tür işler mi yapıyorsun? Umarım adını vermemde bir sakınca yoktur.""

"Tabii ki yok" dedim. "Teşekkür ederim. Ama beni hiç aramadı."

"Eh, o görüşmeden sonra bir daha onu görmedim, Matt ve altı ay geçtiğinden de eminim. Şimdiye kadar aramamışsa bundan sonra da aramaz herhalde."

"Aramadığına eminim" dedim, "ve altı aydan daha uzun süre. geçtiğine de eminim. Mayıs'tan beri ölü."

"Ciddi olamazsın. Öldü mü? Genç bir adamdı. Çok kiloluydu elbette ama böyle olsa bile." Birasından bir yudum aldı. "Ona ne oldu?"

"Öldürüldü."

"Ah, aman Allahım. Nasıl?"

"Bir soyguncu tarafından bıçaklanmış. Öyle görünüyor."

" 'Öyle görünüyor.' İşin içinde bir pislik olduğundan mı şüpheleniyorsun?"

"Soygunun kendisi pisliktir ama hayır, resmi bir şüphe yok. Leveque üstünde çalıştığım bir işle bağlantılı ya da en azından bağlantılı olabilir. Neden özel bir detektif arıyordu?"

"Söylemedi." Kaşlarını çattı. "Onu çok iyi tanımazdım CBS'de işe başladığında genç ve istekliydi. Teknik yardımcıya bir kamera ekibindeydi. Bizimle uzun süre çalıştığını sanıyorum."

"Üç yıl."

"Ben olsam daha az derdim."

"Neden ayrıldı."

Sakalını sıvazladı. "Öyle sanıyorum ki ona yol verdiler."

"Nedenini hatırlıyor musun?"

"Öğrenmiş olduğumdan emin değilim, İngiliz kuzenlerimizin dediği gibi açığı olup olmadığını bilmiyorum ama genç Arnold'mun, asıl diyelim sempatik bir kişiliği yoktu. Bir tür aşırı pişmiş bir şabalaktı, bu kelimeyi çok sık kullanmam. Gene de böyleydi, kişisel temizlik konularında aşırı rahattı. Tıraş aralarını uzatırdı, aynı gömleği

kuralların gerektirdiğinden bir-iki gün daha fazla giyerdi. Ve şişmandı da. Bazı erkekler şişmandır ama kilolarını rahat taşırlar. Ne yazık ki Arnold bunlardan değildi."

"Sonra serbest çalışmaya mı başladı?"

"Eh, son kez rastladığımda serbest çalışıyordu. Öte yandan ben de yıllardır serbest çalışıyorum ve yalnızca bir kez daha aynı çekimde olduğumuzu hatırlıyorum. Ama herhalde düzenli çalışmış olmalı çünkü pek öğün kaçırmaya tahammül edemezdi.

"Bir süre Times Alanı'ndaki bir kitapçıda çalıştı."

"Biliyor musun?" dedi. "Buna inanabilirim. Nedense ona uyuyor. Arnie'de her zaman gizli bir yan vardı, nemli eller, soluksuz kalmalar. Birinin şu yerlerden birine utana sıkıla girip tezgâh arkasında ellerini oğuşturan, sinsice bakan Arnie'yi gördüğünü zihnimde canlandırabiliyorum." Göz kırptı. "Allahım, adam ölmüş, onun hakkında şu konuştuklarıma bakın." Bir kibrit yakarak piposunu tekrar tutuşturdu. "Frankenstein'in şeytani laboratuvar asistanı yaptım çıktım adamı. Eh, bu açıdan iyi bir seçim olurdu. Azize annemin bana tavsiye ettiği gibi ölümlerden hep kötü söz et. Çünkü oç alma şansları yok."

11

Elaine, "Ürpertici" dedi. "Seninle ilişki kuramadan öldü. Sonra mezardan sana ulaştı."

"Bunu nereden çıkarıyorsun?"

"Peki, buna başka ne denir? Öldüğünde odasında bir kaset vardı ve ev sahibi kaseti..."

"Yalnızca bir yönetici."

"...bir videocuya sattı, videocu da hemen sana gelen bir adama kiraladı. Böyle olma ihtimali yüzde kaç?"

"Hepimiz aynı çevredeyiz. Ben, Manny, Leveque, Will Haberman, videocu. Yani iğne küçük bir saman yığınının içinde."

"Hı-hı. Rastlantı nedir bana söyler misin? Allah anonimliğini mi korumaya çalışıyor?"

"Öyle derler."

Armstrong'da Manny'den ayrıldıktan sonra onu aramıştım. Elaine soğuk aldığını söyledi, gün boyunca kendini kötü hissetmişti. C vitamini alıyor, limonlu sıcak su içiyordu. "Leveque'e ne olduğunu düşünüyorsun? Senaryonun neresinde?"

"Sanırım kameramandı" dedim. "O filmi çekerlerken odada dördüncü bir kişi daha vardı. Kamera hareket ediyor, yakın plan çekiyorlardı. Kamerayı sabit bir yere yerleştirip önünde çekim yaparak film yapılabilir ama onlar böyle yapmadılar ve birçok kez her ikisi de aynı anda kameranın önündeydi ve kamera hareketliydi."

"Hiç fark etmemiştim. Olanlara kendimi öyle kaptırmıştım ki."

"Yalnızca bir kere gördün. Ben evvelki gün iki kez daha izledim, bunu unutma."

"Demek bazı noktalar üzerinde yoğunlaşabildin."

"Leveque'in video konusunda birikimi vardı. Üç yıl bir alanda çalıştı, daha çok teknisyen olarak. Daha sonra serbest işler yaptı. Times Alanı'ndaki bir kitapçıda çalıştı ve Koch'un temizlik kampanyalarından birinde içeri tıkıldı. Pis bir film çekecek olsan, en mantıklı seçim Leveque olurdu."

"Ama seni cinayet işlerken çekmesine izin verir miydin?"

"Belki onu yeterince besledikleri için kaygılanmalarına gerek kalmadı. Belki cinayeti planlamamışlardı, belki yalnızca oğlanın canını biraz acıtacaklardı ama iş çığrından çıktı. Önemli değil. Oğlan öldürüldü ve film de çekildi, Leveque değilse başka biri yapmıştır."

"Ve kaseti aldı."

"Ve sakladı" dedim. "Herta Eigen'a göre evinde çıkan kasetleri Fielding'e satmış, başka kaset yokmuş. Bu bana anlamlı gelmiyor. İşin içindeki birinin kesinlikle birçok ticari olmayan kaseti olması gerekirdi. Eski film meraklısıydı, muhtemelen sürekli televizyondan kayıt yapıyordu. İster pornografik olsun, ister olmasın, kendi çalıştığı filmlerin kopyalarını muhtemelen saklıyordu. Kullanmak için birkaç boş kaset bulundururdu."

"Kadın yalan mı söylüyor sence?"

"Hayır, bence Leveque'in vücut sıcaklığı Batı Kırk Dokuzuncu Sokak'taki geçitte düşerken biri Columbus Caddesi'ndeki evine gitti. Saati ve cüzdanı yok, bu soygunu düşündürüyor ama anahtarları da yok. Onu kim öldürdüyse anahtarları almış, evine gitmiş ve ticari kayıtlar dışındaki bütün kasetleri almış olmalı."

"Neden her şeyi almamış?"

"Belki Malta Şahini'nin üç versiyonunu da izlemek izlendiler. Muhtemelen etiketsiz ve ev yapımı kasetleri ancak taşıyabileceklerdi. Aradıklarının o olmadığını açıkça belli eden bir şeyi neden alsınlar ki?"

"Ve aradıkları kaset bizim gördüğümüzüzdü."

"Eh, Kauçuk Adam için başka işler de yapmış ve bir kopyasını çıkarmış olabilir. Ama bunu saklamak için özel bir çaba harcadı. Ticari bir film kaseti kullanmakla kalmadı diğerinin başlamasından önce kasetin filmin on beş dakika oynamasını ayarladı. Hızlı kontrol eden biri The Dirty Dozen olduğunu görüp bir kenara fırlatacaktı."

"Arkadaşın için büyük bir şok olmalı. Karısıyla Lee Marvin'le oğlanları izliyor ve birden..."

"Biliyorum" dedim.

"Kaseti neden bu kadar dikkatle saklamış?"

"Çünkü korkuyordu. Olasılıkla aynı nedenle Manny'ye özel detektif sormuş."

"Ve seni arayamadan..."

"Beni arayıp aramadığını bilmiyorum" dedim. "Seni aramadan hemen önce Manny ile tekrar konuştum. Eve gitti ve geçen yılın takvimini kontrol ederek Leveque ile ne zaman konuştuğunu buldu çünkü birlikte hangi işte çalıştıklarını hatırladı. Nisan'ın üçüncü haftasında Leveque ile konuşmuşlar ama Leveque Mayıs'ın dokuzuna kadar öldürülmedi. Başka insanlardan tavsiye istemiş olabilir. Başka birini aramış olabilir ya da kendi başına çözmeye karar vermiş olabilir."

"Ne çözmeye çalışıyordu. Şantaj mı?"

"Bu kesinlikle bir ihtimal. Belki şu pis sahnelerden bir dolu çekti, belki Kauçuk Adam şantaj yaptığı kişi değildi. Belki onu başka biri öldürdü. Beni aramayı düşünmüş olabilir ama hiç aramadı. Müşterim değildi ve onun öldürülmesini çözmek benim işim değil." Sokağın karşısındaki binada bir çift ışık yanıp söndü. "Kauçuk Adam hakkında bir şeyler yapmak benim işim değil. Benim işim Thurman ve onunla ilgili hiç şey yapmıyorum."

"Hepsi bağlantılı olsa hoş olmaz mıydı?"

"Bunu düşünmüştüm" diye itiraf ettim.

"Sonra?"

"Uzak bir ihtimal."

Elaine bir şey söylemeye kalktı, hapsirdi ve soğuk algınlığı değildir umarım dedi. Onu yarın göreceğimi, C vitamini ve limon suyunu ihmal etmemesi gerektiğini söyledim. Olur dedi, gerçi fazla işe yaradığına yürekten inanmıyordu.

Pencereden bakarak düşündüm. Bu gece havanın daha da soğuması bekleniyordu, yarın sabah kar yağabilirdi. The Newgate Calendar'ı alıp döneminde bir halk kahramanı olan Dick Turpin adlı bir eşkiyayı anlatan bölümü okudum. Adamın neden bir halk kahramanı olduğunu anlamak zordu.

Sekizi çeyrek geçe birkaç telefon konuşması yapıp Ray Galindez'e ulaşmayı başardım. Elaine ve benimle oturup ikimizi de öldürmekle tehdit eden bir adamın resmini yapan genç bir polis ressamıydı Ray. Ona bir iki saat boş zamanı varsa bir iş vereceğimi söyledim. Sabah zaman ayırabileceğini söyleyince, saat onda Northwestern'in lobisinde buluşmayı kararlaştırdık.

St. Paul'deki sekiz buçuk toplantısına gittikten sonra hemen eve döndüm. Erken yatmayı düşünmüştüm ama bunun yerine saatlerce oturdum. Birkaç yüzyıl önce haklı olarak asılan bir canı hakkında bir iki paragraf okudum, sonra kitabı kenara bırakıp pencereden dışarıyı izledim.

Saat üç sularında sonunda yatağa gittim. O gece hiç kar yağmadı.

Ray Galindez tam zamanında geldi, üst kattaki odama çıktık, evrak çantasını yatağın üstüne koyarak bir çizim tahtası ve birkaç yumuşak kalemle bir yumuşak silgi çıkardı. "Dün gece seninle konuştuktan sonra" dedi, "senin için son kez resmini çektiğim adamı hatırladım. Onu yakaladın mı?"

"Artık aramaktan vazgeçtim. Kendini öldürdü."

"Doğru mu? Yani resimle onu karşılaştırmak için göremedin herhalde."

Görmüştüm ama bunu ona söyleyemezdim. "Resim paraya değdi" dedim. "Resme bakarak onu tanıyan birçok insan çıktı."

Ray memnun olmuştu. "O kadınla hâlâ görüşüyor musun! Onun evini gözümde canlandırabiliyorum, her şey siyah ve beyaz, nehir manzaralı. Güzel yer."

"Hâlâ görüşüyorum" dedim. "Aslında onu çok sık görüyorum."

"Ah, öyle mi? Çok hoş bir bayan. Hâlâ aynı yerde mi oturuyor? Öyle olmalı, insanın öyle bir yerden taşınması için deli olması gerek."

Orada oturduğunu söyledim. "Yaptığın resmi aldı" dedim.

"Yaptığım resmi. O adamın mı? O resmi mi?"

"Çerçeveleyip duvara astı. Bunun dünyanın ihmal ettiği bir sanat dalı olduğunu söylüyor, ben resmi fotokopiyle çoğalttıktan sonra orijinalini çerçeveletip duvara astı."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Yemin ederim. Oturma odasıydı ama banyoya götürmeye ikna ettim. Yoksa nereye otursam adam bana bakıyormuş gibi geliyordu. Dalga geçmiyorum Ray, güzel alüminyum çerçeve ve mat cam taktırdı."

"Vay" dedi Ray. "Böyle bir şeyi hiç duymamıştım."

Eh, o alışılmadık bir kadındır."

"Sanırım. Bunu duymak çok hoş. Yani, zevkli bir kadın. Duvardaki resmi hatırlıyorum." Pencerenin kenarındaki duvarda asılı büyük soyut yağlıboya resmi tarif etti, müthiş bir hafızası olduğunu söyledim. "Eh, sanat" dedi. "Bu, biliyorsun benim işim." Biraz utanarak uzaklaştı. "Bugün elinde ne var Gerçekten kötü bir adam mı?"

"Çok kötü bir adam" dedim, "ve birkaç oğlan."

Sandığımdan daha kolay oldu. Çocuklardan büyük olanını yalnızca video kasette görmüş ve küçük çocuğa ya da adama çok yakından bakmamıştım. Ama üçüne de öyle yoğunlukla bakmış, onları öyle çok düşünmüştüm ki, üçünün de görüntüsü zihnimde netti. Galindez'in kullandığı görselleştirme egzersizi de yardımcı oldu ama onsuz da başarabilirdim sanırım. Yüzlerini zihnimde canlandırmak için uğraşmam gerekmedi. Yapmam gereken tek şey gözlerimi kapamaktı, ortaya çıktılar.

Bir saatten daha kısa süre içinde Ray görüntüleri zihnimin gözlerinden 8,5x11'lik çizim kâğıdına geçirmeyi başardı. Hepsi oradaydı: Ring kenarında gördüğüm adam, yanında oturan oğlan ve öldürüldüğünü gördüğümüz diğer çocuk.

Birlikte iyi çalıştık, Galindez ve ben. Kalemle zihnimi okur gibi olduğu, anlatma yeteneklerimin ötesine taşan şeyleri yakaladığı anlar vardı. Ve nasılsa üç çizim de duygusal titreşimi yakalamıştı. Adam tehlikeli, genç oğlan yaralanmaya açık, büyük oğlan kaderine boyun eğmiş görünüyordu.

İşimiz bitince Galindez kalemini bırakarak iç çekti. "Bu insanı bitiriyor" dedi. "Nedenini bilmiyorum, yalnızca oturup çiziyorum, bunu yaşamım boyunca yaptım. Ama sanki bir bağlantımız var gibi geliyor."

"Elaine psişik olarak bağlandığımızı söylerdi."

"Öyle mi? Bir şey hissettim, belki üçüyle de bağlantım varmış gibi. Zor iş." Ona çizimlerin tam istediğim gibi olduğunu söyleyerek borcumu sordum. "Ah, bilmiyorum" dedi. Son kez bana ne vermiştin? Yüz dolar mı? Bu rakam iyidir."

"O tek bir çizimdi. Şimdi üç tane yaptın."

"Hepsi bir seferde. Ne kadar sürdü, bir saat mi? Yüz dolar fazla bile."

Ona birkaç yüzlük verdim. Karşı çıkmaya çalıştı ama artan paranın, çizimleri imzalaması için olduğunu söyledim. "Orijinaler Elaine için" dedim. "Çerçeveletip Sevgililer Günü hediyesi olarak vereceğim."

"Vay, Sevgililer Günü'nü düşünme zamanı geldi, değil mi? Sevgililer Günü." Utangaç bir tavırla yüzük parmağındaki altın alyansı gösterdi. "Bu senden sonra oldu" dedi.

"Tebrikler."

"Teşekkür ederim. Gerçekten imzalamamı istiyor musun? Çünkü imza için fazladan para ödemene gerek yok. Onur duyduğumu söylemem gerek."

"Parayı al" dedim. "Eşin için güzel bir şey satın alırsın." Ray sırtıp resimleri imzaladı.

Onunla aşağıya indim. Sekizinci Cadde'de metroya yetişmek istiyordu. Köşeye kadar yarı yolu onunla birlikte yürüdüktan sonra bir fotokopicide resimleri çoğaltırken yan kapıda bir fincan kahve ve simit alarak bekledim. Orijinalleri Broadway'deki bir galeriye çerçevesizliği için bıraktım, sonra odama dönerek fotokopilerin arkasına adımları ve adresimi lastik mühürle bastım. Birkaç resmi ceketimin iç cebine sokarak tekrar dışarıya çıktım, Times Alanı'na doğru yürümeye başladım.

Deuce'de son kez dolaştığımda hava çok sıcaktı. Şimdi ise buz gibi soğuktı. Ellerimi ceketimin cebine sokmuştum ve paltom boynuma kadar ilikliydi, eldiven ve atkı taksaydım keşke diye düşündüm. Gökyüzü griydi ve er ya da geç öngördükleri kar yağacaktı.

Sokak her şeye rağmen fazla değişmemişti. Kaldırımdaki küçük yığınların üzerinde duran oğlanların üzerinde daha kalın giysiler vardı ama yeterli olduğunu söylemek mümkün değildi Isınmak için daha çok dolaşmak, zıplamak zorundaydılar ama bunun dışında eskisinden pek bir farkları yoktu.

Bir blok yürüdüktan sonra siyah bir oğlan, "Uyuşturucu ister misin?" diye mırıldandı. Başımı sallayarak onu defetmedim. Bunun yerine parmağımla bir kapıyı gösterip oraya doğru yürüdüm. Hemen arkamdan geldi, ne istediğimi sorarken dudakları pek oynamıyordu.

"TJ'i arıyorum" dedim.

"TJ" dedi. "Şey, elimde olsa sana satardım, emin ol. Fiyatı da iyi olurdu."

"Onu tanıyor musun?"

"Yani o bir insan mı? Ben bir madde diye düşünmüştüm, anlarsın ya."

"Boş ver" dedim. Arkamı dönünce elini kolumun üstüne koydu.

"Hey, sakın ol" dedi. "Daha konuşmamızı bitirmemiştik. Bu TJ kim? Bir D mi? DJ olan TJ, çaktın mı?"

"Onu tanımıyorsan..."

"TJ denince aklıma Yankee'ler için çalışan şu yaşlı adam geliyor, Tommy John. Emekli oldu. TJ'den ne istiyorsan adamım, benden alsan daha iyi olur."

Ona kartlarımdan verdim. "Beni aramasını söyle" dedim.

"Ben neye benziyorum adamım, pislik bir muhbire mi?"

Yarım düzine benzer kişiyle yarım düzine benzer konuşma yaptım. Bazıları TJ'i tanıdıklarını söylediler, bazıları tanımadıklarını, sözlerine güvenmek için bir, neden göremiyordum. Kimse kim olduğumu tam olarak anlayamıyordu ama ya potansiyel bir kullanıcı ya da bir kurban adayıydım, onlara zorluk çıkaracak ya da becerilecek biri.

TJ'le bağlantı kurmaya çalışmak yerine başka biriyle çalışabileceğim aklıma geldi; kaldı ki TJ, Deuce'deki erkek sokak fahişelerinden biriydi yalnızca ve hiç zorlanmadan beş Papelimi alacak kadar bu işte başarılıydı. Boşa harcayacak beş dolarım olduktan sonra, sokak, bu parayı almaktan memnun olacak oğlanlarla doluydu. Ayrıca hepsini bulmak TJ'den daha kolaydı. Onu belki de hiç bulamayacaktım. Onu görmeyeli altı ay olmuştu ve mahallede uzun bir zamandı bu. İşini kentin başka bir semtine kaydırmış olabilirdi. Kendine başka bir iş bulmuş olabilirdi. Ya da Riker's Island'da daha ciddi zaman geçiriyor olabilirdi. Ya da ölmüş olabilirdi. Bu olasılığı düşünerek Deuce'da dolaştım ve o anda sokakta olan şu gençlerden kaçının otuz beş yaşını görebileceğini merak ettim. Uyuşturucu bir kısmını tüketecek, hastalık belki daha fazlasını götürecektir, önemli bir kısmı da birbirlerini öldüreceklerdi. Acı bir düşünceydi bu ama uzun süre düşünmedim. Kırk İkinci Sokak dayanılmayacak kadar zordu. Uzun süre kalmak olanaksızdı.

Episkopal bir papaz, evden kaçan çocukları Chelsea'deki evinde ağırlamaya başladığı zaman Ahit Evi'nin temelleri atılmış oldu. Çok geçmeden papaz, Penn Station'dan birkaç blok ötede yıkılmaya yüz tutmuş bir evi bağışlaması için mülk sahibiyle görüşüyordu. Başka iyilikseverler de bağış yaptılar ve papaz binanın iki yanındaki binaları da satın aldı. İki yıl önce başka bir iyiliksever altı katlı bir fabrika binası satın alarak bağışladı. Kırk İkinci Sokak'tan ayrıldıktan sonra oraya gittim. Gri saçlı ve ifadesiz mavi gözlü bir kadın bana kurumun tarihini anlattı.

"Bu binaya Yeni Ahit Evi diyorlar" dedi, "ve elbette eski yapı da Eski Ahit Evi. Peder Joyner, East Village'daki arazinin bağışlanması için uğraşiyor, çocukların oraya ne ad vereceklerini düşünemiyorum. Geriye bir tek Apokrifaya kaldı ve nedense bu adın onlara yakışmayacağını düşünüyorum."

Binanın girişinde duruyorduk, duvarda kuralları yazan bir tabela vardı. Yirmi bir yaşın altındaki herkes kabul ediliyordu ama kimsenin binaya alkol, uyuşturucu, silahla girmesine izin verilmiyor, kimse gece 1:00 ile 8:00 arasında içeri alınmıyordu.

Bayan Hillstrom nazik ama dikkatli davranıyordu ki bu da anlaşılır bir şeydi; bir iyiliksever adayı mı, işini elinden kapmaya çalışan biri mi olduğumu henüz bilmiyordu. Hangisi olursam onu geçip binaya giremezdim. Silahsızdım ve yanımda uyuşturucu yoktu ama yaş sınırını kesinlikle aşıyordum.

Ona iki oğlanın resmini gösterdim. Kadın resimlere bakmadan, "Korkarım bizimle kalmakta olanları açıklamak politikamıza uygun değil" dedi.

"Açıklamanız gerekmez." Bayan Hillstrom bana baktı. "Bu çocuklar burada kalmıyor."

Bunu söyleyince resimlere baktı. "Bunlar çizim" dedi. "Alışılmadık bir şey bu."

"Birinin ya da ikisinin birden buraya gelmiş olabileceğini düşünüyorum. Evden kaçtıklarını sanıyorum."

"Kayıp çocuklar" dedi. Sırayla resimlere baktı. "Kardeş olabilirler. Kim bunlar?"

"Ben de bunu bulmaya çalışıyorum. Adlarını ya da nereden geldiklerini bilmiyorum."

"Onlara ne oldu?"

"Galiba bu öldü. Küçük olanın da öldürülme tehlikesi olduğunu sanıyorum." Bir an düşündüm. "Ya da tehlikeyi aşmış" dedim.

"Tehlikeyi aşmış. Yani bu da ölmüş olabilir, bunu mu demek istiyorsunuz?"

"Sanırım öyle."

Bayan Hillstrom başını yana eğerek gözlerime baktı. "Bana anlattığınızdan daha fazla şey biliyorsunuz. Neden fotoğraf yerine resim kullanıyorsunuz? Kim olduklarını bilmiyorsanız oğlanları nasıl arayabilirsiniz?"

"Bunlar bilmek istemeyeceğiniz şeyler."

"Evet" dedi, "ve çoğunu zaten biliyorum. Maaşlı bir çalışanı, Bay Scudder, gönüllü değilim. Günde on iki saat, haftada altı gün çalışıyorum ama her zaman izin kullanmıyorum. Kendime ait bir odam, günde üç öğün yemek ve haftalık on dolarım var. Bu para sigara almama yetmiyordu, bu yüzden sigarayı bıraktım, şimdi genellikle maaşımın yarısını bir yerler veriyorum. On aydır buradayım, Bay Scudder ve üç kez istifa ettim. Eğitim aldığınız zaman bir yıl kalmayı kabul edersiniz. Bu yüzden ilk istifamda bana bağıraraklarından korkuyordum. Peder Joyner'a artık dayanamayacağımı, istifa etmek zorunda olduğumu söyledim. Peder, 'Maggie, sana imreniyorum, keşke ben de istifa edebilsem' dedi. 'Fikrimi değiştirdim, kalıyorum' dedim.

Peder, 'Aramıza tekrar hoş geldin' diye cevap verdi.

İkinci sefer bağırarak, üçüncü sefer ağlayarak istifa ettim Bağırma ya da ağlamayı bıraktığımı sanmayın. Öfkelenim istifa ettim, ağladım, istifa ettim ama her seferinde sakinleşip kalmaya karar verdim. Her gün sokağa çıkıp karşılaştığım herkesin yakasından tutarak onlara neler olduğunu anlatmayı istiyorum. Her gün bilmek istemediğimi söylediğiniz bir şey öğreniyorum. Eski Ahit Evi'ndeki üç binadan biri şimdi HIV koşusu, bunu biliyor muydunuz? Oradaki bütün çocuklarda testler pozitif çıktı. Hepsi yirmi bir yaşın altında. Çoğu oradan ayrılamayacak çünkü ölmüş olacaklar. Bana söyleyemeyeceğiniz bir şey var mı sizce? Bundan daha kötü bir şey biliyor musunuz?"

"Büyük oğlanın öldüğünü düşünmemin nedeni, çocuğun bir erkek ve kadınla birlikte oynadığı bir film görmüş olmam" dedim. "Filmin sonunda oğlanı öldürdüler. Küçük olanın da ya öldüğünü ya da öldürülme tehlikesi

içinde olduğunu sanıyorum çünkü geçen hafta onu filmdeki oyuncularından biri olduğunu düşündüğüm bir adamla birlikte gördüm."

"Ve bu resimleri çizdiniz."

"Suya bile resim çizemem. Bir polis ressamı çizdi."

"Anlıyorum." Yan tarafa baktı. "Bunun gibi çok film var mı? Bu filmleri yapmak çok kârlı mı?"

"Kaç tane var bilmiyorum. Ve hayır, özellikle kârlı olduğunu sanmam. Bu insanların kendi zevkleri için filmi yaptıklarını sanıyorum."

"Zevkleri için." Kadın başını salladı. "Yunan mitolojisinde kendi çocuklarını yiyen bir figür vardır. Kronos. Nedenini unuttum. Bir nedeni olduğundan eminim." Gözleri öfkeyle parladı. "Biz de kendi çocuklarımızı yiyoruz, bütün bir kuşağı. Tüketerek, ezerek, fırlatıp atarak. Bazı durumlarda sözcüğün gerçek anlamıyla yiyoruz. Yeni doğan çocukları öldüren şeytana tapanlar ve... ve... onları pişirenler, yiyenler. Erkekler sokaktaki çocukları satın alıyor, onlarla sevişiyor ve sonra öldürüyorlar. Bu adamı gördüğünüzü, küçük çocukla birlikte gördüğünüzü söylüyorsunuz. Onu gerçekten gördünüz mü?"

"Aynı kişi olduğunu sanıyorum."

"Normal miydi? İnsan gibi görünüyor muydu?" Ona adamın resmini gösterdim. "Sıradan görünüyor" dedi.

"Bundan nefret ediyorum. Sıradan insanların böyle korkunç şeyler yapmasını düşünmekten nefret ediyorum. Canavara benzemelerini isterdim. Canavar gibi davranıyorlar, neden canavar gibi görünmesinler? İnsanların neden böyle şeyler yaptıklarını anlıyor musunuz?"

"Hayır."

"Peder Joyner, 'Size imreniyorum' demişti. 'Size imreniyorum, keşke ben de istifa edebilsem.' O zaman bunun, kalmamı sağlamak için inceden inceye hesaplanmış bir yöntem olduğunu düşünmüştüm. Çok zekice. Ama şimdi böyle düşünmüyorum. Samimi olduğunu düşünüyorum, gerçek olduğunu düşünüyorum. Çünkü benim için gerçek. Keşke istifa edebilsem."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Anlıyor musunuz?" Bayan Hillstrom resimlerden başını Aldırarak bana baktı. "Onları burada görmüş olabilirim, oğlanları. Tanımıyorum ama bu mümkün."

"Büyük olanı görmüş olamazsınız. On aydır burada olduğunuzu söylediniz ve o sırada filmi çekmişlerdi herhalde."

Biraz beklememi söyleyerek içeriye girdi. Ben orada beklerken birkaç oğlan binadan içeriye girdi, birkaçı da çıktı. Sıradan çocuklara benziyorlardı, Kırk İkinci'de gördüklerim gibi sokak serserisi halleri yoktu, koşullarının düşündüreceği gibi hüznü verici bir görüntüleri yoktu. Onları evden kaçırıp bu ezen kente neyin getirdiğini merak ettim. Maggie Hillstrotn bunu bana söyleyemezdi herhalde ama zaten duymak da istemiyordum. Kaba babalar, ihmalkâr anneler. Sarhoş şiddeti. Ensest. Bunları duymak zorunda değildim, kendim de nedenleri bulabilirdim. Kimse Küçük Ev'den çıkıp buraya gelmezdi.

Bayan Hillstrom döndüğünde kuralları tekrar okuyordum. Resimlerdeki çocukları kimse tanımamıştı. Bayan Hillstrotn resimleri elinde tutup daha sonra çocuklara göstermeyi önerdi. Bunun iyi olacağını söyleyerek daha çok fotokopi bıraktım. "Arkasında telefonum yazıyor" dedim. "Beni her saatte arayabilirsiniz. Üçüncü resimden de, adamın resminden de bırakayım. Çocuklara gösterip buna benzeyen bir adamla hiçbir yere gitmemelerini söyleyin."

"Onlara hiçbir erkekle gitmemelerini söylüyoruz" dedi. "Ama dinlemiyorlar."

12

Gordie Keltner, "Peder Michael Joyner" dedi.

"Ondan bir mektup aldım, galiba hür dünyanın büyük kısmı ondan mektup alıyor ama ben sonsuza dek bültenlerini alacağım çünkü bir kez ona para göndermişim. 'Yirmi dolara bir çocuğun hayatını kurtarabilirim' -sloganlarından biri buydu. 'İşte sana elli dolar' diye yazdım. 'Benim için iki çocuk kurtar, olur mu?' Elli dolarlık çekle birlikte mektubu geri yolladım. Pederle hiç karşılaştın mı?"

"Hayır."

"Ben de ama onu televizyonda yakaladım. Phil, Geraldo ya da Oprah'a kaybolmuş çocukları avlayan yetişkin erkeklerin tehlikelerini ve pornografinin çocukları sömüren bir sanayi yarattığını anlatıyordu. Bunların hepsi doğru olabilir ama düşündüm ki, Ah, Michael, bunu fazla ciddiye almıyor musun? Çünkü yemin ederim peder kelimenin tam anlamıyla eşcinsel."

"Gerçekten mi?"

"Eh, Tallulah Bankhead'ın ne dediğini biliyorsundur: 'Bildiğim tek şey benim kamışımı hiç emmediği, sevgilim.' Onun hakkında bu tür hikâyeler duymadım ve onu barlarda görmedim, tamamen bakir de olabilir, gerçi Episkopal olduğun zaman bakir olman gerekmez, değil mi? Ama eşcinselle benziyor, enerjisi bile eşcinsel enerjisi. Bütün o kızışmış çocuklar atasında yaşamak ve pantolonunun fermuarını kapalı tutmaya çalışmak onun için cehennem azabı olmalı. Bu kadar iyi çocuklar olmayan bizler için fazla iyi söz söylememesine şaşmamalı."

Gordie ile ilk olarak yıllar önce Village'deki Altıncı Şube'ye bağlı bir detektifken tanışmıştım. O sırada şube Carles Sokağı'ndaydı -Batı Onuncu Cadde'ye taşınalı uzun süre oldu- Gordie Sinthia'nın Yeri'nin barında part çalışıyordu. Sinthia artık yoktu -sahibi Kenny Banks bar satıp Key West'e taşınmıştı. Barın satılmasından önce Gordie ile sevgilisi benim oturduğum yerin yakınına taşınarak eskiden Skip Devoe ile John Kasapyan'ın Bayan Kitty'nin Yeri'ni işlettiği Dokuzuncu Cadde'de başka bir yer açtılar. Uzun ömürlü olmadı, şimdi Gordie, ben detektifken depo olan bir yerde çalışıyor. Burası Clarkson ile Greenwich arasında Village'in güneybatı köşesindeydi ve birkaç yıl önce açıldığında adı Bili Amca'nın Yeri'ydi. Daha sonra Felaket Jack'in Yeri oldu ve western tarzına büründü.

Akşam üzeri olduğu için Gordie'nin bana ayıracak zamanı boldu, içerideki üç müşteriden biriydim. Takım elbiseli yaşlıca bir adam, barın sonunda İrlanda kahvesi içerek gazete okuyor, jeans ve kare burunlu siyah bot giymiş yapılı bir adam, bilardo oynuyordu. Gordie'ye resimleri gösterdim, tıpkı diğer Village barlarında gösterdiğim gibi. Gordie başını hayır anlamında salladı.

"Ama sevimliler" dedi. "Ne var ki çocuklara hiç ilgi duymadım, Peder Mike'a yönelik yorumlarımı bir kenara bırakırsan."

"Kenny gençleri severdi" diye hatırladım.

"Kenny ıslah olmaz bir adamdı. Onunla çalışırken bende güzel bir gençtim ama göz ucuyla bakmayacağı kadar da büyüktüm. Fakat barlarda fazla piliç bulamazsın, Matt. Eskiden olduğu gibi değil, içki içme yaşı on sekizden yirmi bire çıkarıldığından beri durum farklı. On dört yaşındaki bir oğlan loş ışıkta ön sekizi geçmiş gibi görünebilir, özellikle uzun boyluysa ya da ikna edici sahte kimliği varsa. Ama yirmi bir göstermek için on yedi yaşını aşmak gerekir ve bu yaşta da artık ilgi görmezsin."

"Ne dünya ama."

"Biliyorum. Yıllar önce yargılayıcı olmamaya karar verdim ve birçok küçük oğlanın kendi istekleriyle bunları yaptığını da biliyorum. Hatta bazen başlatan onlar oluyor. Ama beni ilgilendirmiyor bu. Yaşlanınca ahlakçı olmaya başladım. Yetişkin bir kişinin bir çocukla sevişmesinin yanlış olduğunu düşünüyorum. Çocuğun istemesine aldırmiyorum, bence yanlış"

"Artık ne yanlış, ne doğru bilmiyorum."

"Polislerin her zaman bildiğini sanırdım."

"Bilmeleri gerektiği düşünülür. Ve polislikten ayrılmamın nedenlerinden biri de bu olabilir."

"Umarım ki bu yakında ibnelikten vazgeçeceğim anlamına gelmez" dedi. "Bildiğim tek şey bu." Resimlerden birini aldı ve bakarken alt dudağını emdi. "Yaşlı erkeklere fahişelik yapan oğlanlar bugünlerde sokaklara çıkmış durumda, böyle duydum. Aşağı Ellilerde Lexington Caddesi. Times Alanı elbette. Ve Morton Sokağı'ndan yukarıya kadar Hudson. Oğlanlar Batı Sokağı'nın nehir tarafına çıkmışlar, müşteriler arabalarıyla oraya gidiyor."

"Buraya gelmeden önce Batı Sokağı'ndaki birkaç bara uğradım."

Gordie başını salladı. "Gençlerin oralara girmesine izin vermezler. Atmacalar da oraya gitmez. Çoğunlukla köprü ve tünel tipleridir, otomobilleriyle gezerler, sonra eşlerine ve çocuklarına geri dönerler." Bardağıma biraz seltzer koydu. "Gidebileceğin bir bar var ama erken açmıyorlar. Dokuz buçuk, ondan önce açmıyorlar, öyle sanıyorum. Orada oğlanları bulamazsın ama onlarla ilgilenen pislik heriflere rastlayabilirsin. Sekizinci Kare'de. Onuncu Sokak, Greenwich Caddesi'nin hemen yanında."

"Orayı biliyorum" dedim. "Yanımdan geçtim ama gay barı olduğunu bilmiyordum."

"Dıştan pek anlaşılmaz. Ama en ısrarlı piliç avcıları orada. içki içer. Adından belli değil mi?" Şaşırmış görünmeliyim ki açıklama yapma gereğini duydu. "Satranç. Sekizinci kare piyonun kraliçe olduğu yer."

Daha önce Elaine'i aramıştım ama Elaine yemek randevumu iptal etti. Ya soğuk almıştı ya da çok kötü üşütmüştü ve bütün enerjisi, iştahı, okuduklarını anlama yeteneği yok olmuş. Yapabildiği tek şey televizyonun önünde şekerleme yapmak. Kent merkezinde kalarak Sheridan Meydanı'ndaki bir kahvede ıspanaklı börek ve fırında patates yedim, sonra Perry Sokağı'ndaki bir kulüpte yapılan toplantıya gittim. St. Paul'den tanıdığım bir kadına rastladım orada. Kadın, St. Paul'de içkiyi bırakmış, sonra erkek arkadaşıyla birlikte Bleecker Sokağı'na taşınmıştı. Artık evliydi ve hamile olduğu her halinden belli oluyordu.

Toplantıdan sonra Sekizinci Kare'ye kadar yürüdüm, Barmen üzerinde bir Alman kartalı olan tişört giymişti ve zamanının büyük kısmını jimnastikte geçiriyorsa benziyordu. Ona, Felaket Jack'deki Gordie'nin kendisini tavsiye ettiğini söyleyerek oğlanların çizimlerini gösterdim.

"Etrafına bir bak" dedi. "Burada bunlara benzer birini görebiliyor musun? Hiç de göremezsin. Tabelayı görmedin mi! 'Yirmi bir yaşında değilsen girme.' Dekoratif bir şey değil. Üstünde yazanlar geçerli."

"Julius'un Yeri'nde de bir tabela vardı" dedim. "'Gay'sen lütfen uzak dur.'"

Yüzü parlayarak, "Hatırlıyorum!" dedi. "Şu üst sınıf snob kraliçelerden başka ne beklenir ki." Dirseğine yaslandı. "Ann çok geriye gittin. Gay Onuru'ndan, Stonewall'dan geriye."

"Doğru."

"Dur bir daha bakayım. Bunlar kardeş mi? Hayır, aslına benzemiyorlar, daha çok ifadeleri benziyor, değil mi? Mutlu bir evde, arka bahçede oynayan çocuklar"

Oğlanları tanımadı, resimleri gösterdiğim birkaç müşteri tanımadı. Müşterilerden biri, "Aslında burada böyle şeylere izin vermeyiz" dedi. "Buraya çocukların ne kadar zalim oluşundan ya da onları mutlu etmenin ne kadar pahalı oluşundan yakınmaya geliriz. Bir dakika. Bu kim?" Üçüncü şimdi Kauçuk Adam'ın resmini inceliyordu. "Galiba onu gördüm" dedi. "Buna yemin edemem ama sanırım gördüm."

Birkaç müşteri daha gelerek resme bakmak için eğildi, biri, "Elbette gördüm" dedi. "Filmlerde görüyoruz. Gene Hackman bu."

"Gerçekten de ona benziyor" dedi başka bir müşteri.

Barmen, "Ömrünün en kötü gününde" dedi. "Ne demek istediğinizi anlıyorum ama bu o değil." Olmadığını söyledim. "Ama neden çizim kullanıyorsun? Fotoğrafla teşhis etmek daha kolay."

Müşterilerden biri, "Fotoğraflar çok sıradan" dedi. "Ben çizimden yanayım, çok yeni bir fikir bence."

"Burayı yeniden dekore etmekten konuşmuyoruz, John. Bu, teşhis etmek için, kahvaltı köşesi çizimi değil."

Yüzü AIDS izleri taşıyan başka bir adam, "Ben bu adamı gördüm" dedi. "Burada gördüm, Batı Sokağı'nda gördüm. Son iki yılda belki bir düzine kere gördüm. Birkaçında yanında bir kadın vardı."

"Kadın nasıldı?"

"Bir Doberman gibi. Tepeden tırnağa siyah deri, yüksek topuklu ayakkabılar. Galiba bileklerinde de kelepçe takılıydı."

Biri, "Herhalde annesidir" dedi.

AIDS'li adam, "Kesinlikle ava çıkmışlardı" dedi. "Partner diyorlardı. Adam oğlanları öldürdü mü? Bu nedenle mi onu arıyorsunuz?"

Soru beni şaşırttığı için düşünmeden cevap verdim. "Birini" dedim. "Nereden biliyorsunuz?"

"Katile benziyorlardı" dedi. "Onları birlikte gördüğümde ilk düşüncem bu oldu. Kadın Diana'ydı, av tanrıçası.

Adam kim olduğunu bilmiyorum."

"Kronos" dedim.

"Kronos mu? Eh, bu uygun, değil mi, ama benim düşüncem bu değildi. Yere kadar uzun deri bir palto giydiğini ve bir Gestapo ajanına benzediğini hatırlıyorum, gecenin üçünde kapınızı çalmaya gelen birine benzediğini. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz, şu filmlerde görürüz bunları."

"Evet."

"Bunlar katil diye düşündüm, eve götürüp öldürecekleri birini arıyorlar. Kendime aptal olma dedim ama haklıydı değil mi?"

"Evet" dedim. "Haklıydınız."

Columbus Circle'a kadar metroya bindim, eve yürürken Times'ın yeni baskısını aldım. Resepsiyonda mesaj yoktu, postadan da ilginç bir şey çıkmadı. Televizyonu açarak CNN'deki haberleri izledim, reklamlar sırasında gazete okudum. Okurken Los Angeles'taki uyuşturucu çeteleriyle ilgili uzun bir makale ilgimi çekti, televizyonu kapattım.

Telefon çaldığında saat geceyarısını geçmişti. Yumuşak bir ses, "Matt, ben Paris Yeşili'nden Gary. Hâlâ ilgileniyor musun, bilmiyorum ama evvelki gece sorduğun adam içeri girip bara oturdu. Ben telefonu kapatırken içkisini içip her an gidebilir ama tahmin etmemi istersen bir süre daha kalacağını söyledim." Ayakkabılarımı çıkarmıştım ama ayakkabılar dışında dışarıya çıkmaya hazırdım. Yorgundum, dün gece geç yatmıştım ama yorgunluğun canı cehenneme.

Hemen geleceğimi söyledim.

Taksiyle oraya gitmek beş dakikadan fazla sürmedi ama daha yolun yarısında ne cehenneme oraya gittiğimi merak etmeye başlamıştım. Orada ne yapacaktım, adamın içki içmesini izleyip katil olup olmadığını çıkarmaya mı çalışacaktım?

İşin saçmalığı kapıyı açıp içeriye girdiğimde daha da belirginleşti. Koca yerde yalnızca iki kişi vardı. Barın arkasında Gary, önünde Richard Thurman. Mutfak kapanmıştı, garsonlar çıkmadan iskemleleri masaların üstüne dizmişlerdi. Paris Yeşili geç saatlere kadar açık bir yer değildi, Gary genellikle garsonlar isini bitirip eve gittiği zaman barı kapatırdı. Benim için açık tuttuğunu hissettim ve keşke bundan bir şey çıksa dedim kendi kendime.

Ben içeriye girince Thurman dönüp baktı. Bazı insanlar sarhoş olduklarını hiç belli etmezler. Mick Ballou bunlardan biridir. Körkütük içer ama bunun tek belirtisi yeşil gözlerindeki bakışın sertleşmesi olur. Richard Thurman böylelerinden değildi. Ona bir bakınca hayli içtiğini anladım. Sert mavi gözlerindeki cam gibi bakıştan, yüzünün alt kısmındaki şişlikten, ağzının çevresindeki yumuşak çizgilerden belli oluyordu.

Başıyla kısa bir selam vererek içkisine devam etti. Ne içtiğini göremiyordum. Sert bir şey, her zamanki hafif birası ya da yemek öncesi martinisi değil. Ondan sekiz on tabure uzakta bir yer seçtim. Gary de sormadan bir bardak soda getirdi.

"Duble votka tonik" dedi. "Hesabına mı yazayım Matt?"

Votka değildi ve orada hesabım da yoktu. Gary çevredeki aktör ya da yazar gibi davranmaya çalışmayan birkaç barmenden biriydi ama gene de sanatçı bir ruhu vardı. "İyi olur" dedim ve sodamdan büyük bir yudum aldım.

Thurman, "Yaz içkisi bu" dedi.

"Sanırım öyle" dedim. "Bütün yıl boyunca bunu içme alışkanlığı edindim."

"Toniği İngilizler yaptı. Tropikal bölgeleri sömürgeleştirdi ve tonik içmeye başladılar. Nedenini biliyor musun?"

"Serinlemek için mi?"

"Malarya önlemi olarak. Önleyicisi. Tonik nedir biliyor musun? Diğer adı ne?"

"Kinin suyu mu?"

"Çok iyi. Malaryayı önlemek için kinin alırsın. Malaryaya yakalanacağından korkar mısın? Hiç sivrisinek görüyor musun?"

"Hayır."

"Öyleyse yanlış içki içiyorsun." Bardağını kaldırdı. "'Oğlanlar için kırmızı şarap, erkekler için porto şarabı, kahramanlar için yalnızca brendi.' Bunu kim söylemiş biliyor musun?"

"Bir sarhoş, öyle görünüyor."

"Samuel Johnson ama sen herhalde onun Mets'in sağağı olduğunu düşünüyorsun."

"Şimdi Darryl Strawberry'den söz ediyorsun. Brendi mi içer?"

Thurman, "Aman Allahım?" dedi. "Ben burada ne yapıyorum? Ne cehenneme buradayım?"

Başını ellerinin arasına aldı. "Hey, neşelen" dedim. "Brendi mi içiyorsun?"

"Brendi ve creme de menthe. Bir stinger."

Bu suratının boktan görünümünü açıklıyordu. "Bir kahraman içkisi" dedim. "Gary şuradaki kahramana bir içki daha ver."

Thurman, "Bilmiyorum" dedi.

"Ah, haydi canım" dedim. "Bir tane daha içebilirsin."

Gary ona bir stinger daha getirdi ve elimi bile sürmediğim soda bardağını alarak yenisini getirdi. Thurman ile karşılıklı kadeh kaldırdık, "Yok olan arkadaşlara" dedim.

Thurman, "Tanrım" dedi. "Buna içmeyelim."

"Neye içelim öyleyse? "

"Suça içelim."

Omuzları düştü, başını kaldırıp bana baktı. Dolgun dudakları kapalıydı. Bir şey söyleyecekmış gibi duruyordu ama fikrini değiştirip içkisinden büyük bir yudum aldı. Suratını asarak omuzlarını silkti.

"Beni tanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Elbette, neredeyse eski dostuz."

"Ciddiyim. Kim olduğumu biliyor musun?"

Ona baktım. "Bekle bir dakika" dedim.

Gazetelerdeki resminden onu tanımamı bekledi. Onu biraz daha beklettim. Sonra, "Maspeth Arena" dedim.

"Perşembe gecesi maçları. Haklı mıyım?"

"Buna inanamıyorum."

"Kameramandın. Hayır, yanılıyorum. Ringte kameramana ne yapması gerektiğini söylüyordun."

"Bir program yapımcısıyım."

"Kabloluda."

"Five Borough Kablo, doğru. Buna inanamıyorum. Biletleri bedava veriyoruz ama oturacak kimseyi bulamıyoruz. Kimse Maspeth'in nerede olduğunu bile bilmiyor. Yakınlardaki tek metro M ve Manhattan'daki kimse bu metroya binmek için nereye gideceğini bilmiyor. Beni orada gördüysen tanımana şaşkırmamak gerek. Oradaki birkaç kişiden biriydim."

"İyi iş" dedim.

"Öyle düşünüyorsun, ha?"

"Maçları izliyorsun. Güzel bir kızın kıcına şaplak indiriyorsun."

"Kimin, Chelsea'nın mı? Yalnızca takılma, dostum. Sözüme güven." Stinger'ından biraz daha içti. "Seni oraya getiren neydi? Büyük bir boks fanatiği misin, tek bir maçı bile kaçırmaz mısın?"

"Çalışıyordum."

"Sen de, ha? Nesin, gazeteci mi? Basındaki herkesi tanıdığımı sanırdım."

Ona kartlarımdan birini verdim. Üzerinde yalnızca adımla adresimin yazdığını söyleyince Wally için çalıştığım zaman kullandığım kartlardan birini, üzerinde Güvenilir Araştırmacılık'ın adresi, telefonu ve benim adım oları kartı gösterdim.

"Detektifsin" dedi. "Doğru."

"Maspeth'a geldiğinde iş üzerindeydin demek." Başımı salladım. "Şimdi ne yapıyorsun? Bu da işin parçası mı?"

"Bu mu? İçki içip muhabbet etmek mi? Hayır, kimse bunun için bana para vermez. Keşke verselerdi." Güvenilir'in kartını geri aldım ama diğerine bakmasına izin verdim. Thurman şimdi karta bakıyordu. Yüksek sesle adımı söyleyip yüzüme baktı. Onun adını bilip bilmediğini sordu.

"Hayır" dedim. "Nasıl bilebilirim?"

"Richard Thurman. Bu bir şeyler hatırlatmıyor mu?"

"Yalnızca bilineni. Thurman Munson."

"Bunu çok duydum."

"Uçak kazasından beri Yankeeler eskisi gibi değil."

"Evet, eh, ben de değilim. Kazadan beri."

"Anlamadım."

"Boş ver gitsin. Önemli değil." Bir an suskun kaldı. Sonra, "Maspeth'da ne yaptığını bana anlatmaya başlamıştın" dedi. "Ah, bilirsin."

"Hayır, bilmiyorum. Bu yüzden soruyorum."

"İlgini çekmez."

"Dalga mı geçiyorsun? Özel bir detektif, herkesin rüyasındaki iş, tabii ki ilgilenirim." Elini omzuma dostça koydu. , barmenin adı neydi?"

"Gary."

"Hey, Gary, bir stinger daha, bir duble votka tonik de. Peki seni Maspeth'a ne getirdi, Matt?"

"Biliyor musun" dedim, "komik olan şu, belki bana yarattı edebilirsiniz."

"O nasıl olacak?"

"Eh, oradaydın" dedim. "Onu görmüş olmalısın. Ringin sağ tarafındaydı."

"Neden söz ediyorsun."

"Peşinde olduğum adam." Resmini çıkardım ve doğru resmi çıkardığımdan emin oldum. "İşte bu. Önde oturuyordu, yanında oğlu vardı. Onu oraya kadar takip ettim, sonra kaybettim. Kim olduğunu biliyor musun?"

O resme bakarken ben de ona baktım. Bir an sonra, "Bu bir çizim" dedi. Öyle, dedim. "Sen mi yaptın? 'Ray Galindez.' Bu sen değilsin."

"Hayır."

"Bunu nereden aldın?"

"Bana verdiler" dedim. "Onu tanıyabilmem. için."

"Demek onun peşindesin."

"Doğru. Tuvalete gitmiştim, geri döndüğümde adam orada değildi. O da, oğlu da yoktu, arkamı döner dönmez yok olmuşlar gibi."

"Onu neden izliyorsun?"

"Bana her şeyi söylemezler. Onu tanıyor musun? Kim olduğunu biliyor musun? Ön sırada oturuyordu, görmüş olmalısın."

"Müşterin kim? Kim sana onu izlemeni söyledi?"

"Bilseydim bile sana söyleyemezdim. Sır saklamak, meslekte her şeydir bu, biliyorsun."

Muzaffer bir ifadeyle, "Hey, hadisene" dedi. "Yapayalnız. Kime söyleyebilirim ki?"

"Müşterinin kim olduğunu ya da neden onu izlediğimi bilmiyorum" dedim. "Orospu çocuğunu kaybettiğim için mahvoldum, inan bana."

"Tahmin edebiliyorum."

"Yani onu tanıyor musun? Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır" dedi. "Onu daha önce hiç görmedim."

Kısa bir süre sonra oradan çıktı. Ben de arkasından çıktım, gizlice kavşağın kent merkezi tarafına geçerek onun Sekizinci Cadde'ye doğru yürümesini izledim. Hiç gözden kaçırmadım. Oturduğu binaya girdi, birkaç dakika sonra da dördüncü katın pencerelerinde ışık yandığını gördüm.

Paris Yeşili'ne geri döndüm. Gary kapatmıştı ama kapıyı benim için açtı. "Çok iyiydi" dedim. "Votka-tonik."

"Duble votka tonik."

"Ve hesabıma yazma işi."

"Eh, soda için senden altı dolar alamazdım, değil mi! Böylesi daha basit. Hâlâ biraz kahve var. Kapatmadan önce kahve içmek ister misin?"

Bir fincan aldım, Gary de kendisine Dos Equis şişesi açtı. Ona para vermeye çalıştım ama lafını bile ettirmedi. "Dokuzuncu Cadde halkının yararına çalışmayı tercih ederim" dedi "Senden para alsam yarısı kadar bile mutlu olmazdım, artistin piskoposa söylediği gibi. Eh, bir karara vardın mı? O mu yapmış?"

"Suçlu olduğundan eminim" dedim. "Ama eskiden de emindim ve şimdi elimde daha fazla kanıt yok."

"Konuşmanıza biraz kulak kabarttım. Başka bir insana dönüşmen çok etkileyiciydi. Birden bir bar adamı olup çıktın, hiç göstermiyordun oysa. Bir an yanlışlıkla içkine votka koyup koymadığımı merak ettim."

"Eh, barlarda yeterince zaman geçirdim. Tavırları hatırlamak zor değil." Tekrar aynı kişi olmak da zor olmazdı. Yalnızca biraz alkol ekle, yeter. "Bu konuda konuşmaya yaklaşmıştı" dedim. "Bu gece neden böyle yumuşadığını bilmiyorum ama anlatmak istediği şeyler vardı. Bilmiyorum, belki de resmi göstermem hata oldu."

"Bu o mu, ona verdiğin kâğıt mı? Yanında götürdü."

"Öyle mi yaptı? Kartımı bırakmış." Kartı aldım. "Elbette adımla numaram resmin arkasında yazıyor. Adamı tanıdı. Bu kesin, reddetmesi hiç de ikna edici değildi. Adamı tanıyor."

"Belki ben de tanıyorumdur."

"Galiba bir fotokopi daha var" dedim. Cebimi karıştırdım ve doğru resmi bulana kadar resimlerin katlarını açtım. Resmi Gary'ye verdim, o da ışığa tuttu.

"Sert görünümlü bir adam, değil mi?" dedi. "Gene Hackman'a benziyor."

"Bunu söyleyen ilk insan sen değilsin."

"Gerçekten mi? Bak, şimdi hatırladım." Ona baktım. "Buraya geldi. Sana Thurman ile karısının bir çiftle buraya geldiğini söylemiştim. Çiftin erkeği buydu."

"Emin misin?"

"Bu adamla bir kadının Thurman'larla en az bir kez yemek yediğinden eminim, birden fazla da olabilir. Onu tanımadığını söylüyorsa, yalan söylüyor."

"Karısının ölümünden sonra da bir adamla buraya geleni söylemiştin. Aynı kişi miydi?"

"Hayır. Onun yaşlarında sarışın bir adamdı. Bu adam" -resmin üstüne eliyle vurdu- "senin yaşına daha yakın."

"Ve burada Thurman ve karısıyla birlikteydi."

"Bundan eminim."

"Ve bir kadın daha vardı. Neye benziyordu, hatırlıyor musun?"

"Hiç fikrim yok. Resmi görmeseydim adamın neye benzediğini söyleyemezdim. Resim her şeyi hatırlattı. Kadının resmi sende varsa..."

Yoktu. Levhali kızın resmini yapması için Galindez'le çalışmayı düşünmüştüm ama kızın yüz özellikleri hafızamda fazla belirgin değildi ve filmde gördüğüm kadınla aynı olduğundan da emin değildim. İki oğlanın resmini Gary'ye verdim ama ikisini de görmemişti. "Hay Allah" dedi. "Çok iyiydim, şimdi ortalamanı üçte bire düştü. Biraz daha kahve ister misin? Yeniden hazırlayabilirim."

Bu iyi bir gitme bahanesiydi, eve gitmem gerektiğini söyledim. "Ve tekrar teşekkürler" dedim. "Büyük bir iyilik yaptın. Senin için yapabileceğim bir şey olursa, her saatte..."

"Aptallaşma" dedi. Utanmış görünüyordu. Kötü bir Cockney aksanıyla, "Görevimi yapıyordum efendim" dedi. "Adam karısını öldürmüş ve bundan sonra hangi pisliği yapacağı belli olmaz."

Yemin ederim eve gitmeye niyetliydim. Ama ayaklarımın başka fikirleri vardı. Beni güney yerine kuzeye ve Onuncu Cadde, Ellinci Sokak'ın batısına götürdüler.

Grogan karanlıktı ama öndeki çelik kapı aralıktı ve içeride ışık vardı. Girişe doğru yürüyüp pencereden iç baktım. Daha pencereye vurmadan Mick beni gördü. açtı, içeriye girince de tekrar kilitledi.

"İyi adam" dedi. "Buraya geleceğini biliyordum."

"Nasıl bilebilirsin? Ben bile bilmiyordum."

"Ama ben biliyordum. Burke'e koyu kahve yapmasını söyledim. Kahve içmeye geleceğine bu kadar emindim. Sonra bir saat kadar önce onu eve gönderdim, hepsini eve gönderdim ve oturup seni bekledim. Kahve mi istersin? Yoksa Coca-Cola ya da soda mı?"

"Kahve iyi. Ben alırım."

"Alamazsın. Otur yerine." İnce dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ah Tanrım" dedi. "Buraya geldiğine çok sevindim."

13

Yan taraftaki bir masaya oturduk. Bende sen şekersiz kahve vardı, Mick ise her zamanki içkisi olan on iki yıllık İrlanda viskisi içiyordu. Şişede mantar bir tıpa vardı, bugünlerde az görülen bir şey. Mick viskisini,

Waterford olabilecek küçük kesme camdan bir bardakla içiyordu. Her ne idiye, bardak her zamanki bat bardaklarından bir gömlek üstündü ve viski gibi yalnızca onun özel kullanımına ayrılmıştı.

"Önceki gece buradaydım" dedim. "Burke uğradığını söyledi."

"Eski bir film izleyerek seni bekledim. Little Caesar, Edward G. Robinson."

"Çok beklerdin" dedi. "O akşam çalıştım." Bardağını kaldırarak ışığa tuttu. "Bana bir şey söyle, adamım. Her zaman paraya ihtiyacın olur mu?"

"Parasız fazla bir şey yapamam. Harcamak zorundayım ve bu da kazanmak zorundayım anlamına geliyor."

"Ama sürekli para peşinde koşar mısın?"

Bunu düşünmem gerekti. Sonunda, "Hayır" dedim. "Aslında hayır. Çok para kazanmıyorum ama fazla paraya da ihtiyacım yok herhalde. Kırım ucuz, arabam yok, sigortam yok, kendimden başka bakmam gereken kimse yok. Çalışsam yaşayamam ama para bitmeden önce hep biraz iş bulabiliyorum."

"Benim her zaman paraya ihtiyacım var" dedi. "Gidip para kazanıyorum ve arkamı döndüğüm an gidiyor! Nereye gittiğini bilmiyorum."

"Herkes böyle der."

"Yemin ederim güneş görmüş kar gibi eriyor. Andy Buckley'i tanıyorsun tabii."

"Gördüğüm en iyi dart oyuncusu."

"Elini iyi kullanıyor. İyi bir çocuk aynı zamanda."

"Andy'yi severim."

"Onu sevmek zorunda kalır insan. Hâlâ annesiyle birlikte oturduğunu biliyor muydun? Tanrı İrlandalılar'ı kutsasın, ne tuhaf boktan bir ırkız biz." İçkisini içti. "Andy dartla hayatını kazanmıyor, bunu biliyorsun."

"Bundan daha fazlasını yapabileceğini düşünmüştüm."

"Bazen benim için çalışır. Müthiş bir şoför, Andy. Her tür aracı kullanabilir. Otomobil, kamyon, sürmesini istediğin her şeyi. Ona anahtarı verirsen uçak bile uçurabilir." Bir an gülümsedi. "Vermeden bile. Anahtarları kaybetse ve anahtarsız kullanman gerekse, Andy bu işi en iyi biçimde yapar."

"Anlıyorum."

"Benim için bir kamyon kullandı. Kamyon erkek takım elbiseleriyle doluydu. Botany 500, güzel bir giysi markası. Sürücü ne yapması gerektiğini biliyordu. Bağlanmasına izin verecek ve ipleri gevşetirken biraz oyalanacaktı, sonra birkaç zencinin üstüne atladığını söyleyecekti. Bu zahmetleri için iyi para alacaktı, bundan emin olabilirsin."

"Neler oldu?"

"Ah, yanlış sürücüydü" dedi öğrenmiş bir yüz ifadesiyle. "Senin adam başı ağrıyla uyandı ve o gün kaçırılacağını tamamen unutarak telefon edip hasta olduğunu söyledi. Andy de yanlış adamı bağlayıp işini yapmak için başına vurdu. Elbette adam en kısa sürede iplerini gevşetti ve elbette hemen polise koştu. Polisler kamyonu tespit edip takip etmeye başladı. Allah'a şükür Andy takip edildiğini fark etti ve kamyonla depoya gitmedi de kendisinden başkası tutuklanmadı. Kamyonu yol kenarına park etti ve uzaklaşmaya çalıştı, polislerin geri dönmelerini bekleyeceklerini umut ediyordu ama adamın umudunu boşa çıkarıp onu hemen yakaladılar. Sürücü de geldi ve bir sürü adamın arasından onu tanıdı."

"Andy şimdi nerede?"

"Evde yatıyor, bundan kuşkum yok. Eve erken geldi, kendini kötü hissettiğini söyledi."

"Galiba Elaine de hasta oldu."

"Öyle mi? Grip salgını galiba. Onu eve gönderdim. Sıcak viski içerek yatağa yat dedim, yarın sabah yeni bir adam olursun."

"Kefaletle mi çıktı?"

"Kefaletçimiz. Bir saat içinde onu çıkardı ama artık tümüyle serbest. Mark Rosenstein adlı bir avukat tanıyor musun? Çok yumuşak sesli bir Yahudi'dir, ona hep yüksek sesle konuşmasını söylerim. Ona kaç para verdiğimi hiç sorma."

"Sormam."

"Gene de söyleyeceğim. Elli bin dolar. Nereye gittiğini bilmiyorum, yalnızca eline sayıp bıraktım. Biri şoföre gitti, adam da hikâyesini değiştirdi ve Andy olmadığına yemin etti. Tamamen değişik biriydi, daha uzun boylu, daha zayıf, daha koyu renk ve Rus aksanlı. Ah, çok iyidir, Rosenstein. Mahkemede iyi bir izlenim yaratmaz, ne dediğini duyamazsın bile ama mahkemeye hiç çıkmazsan daha iyi olur, değil mi!" İçkisini tazeledi. "Paranın ne kadarının küçük Yahudi'de kaldığını merak ediyorum. Sence ne kadardır? Yarı mı?"

"Bana öyle geliyor."

"Ah, iyi. Bunu hak etti, değil mi? İnsan adamının hapiste çürümesine izin veremez." İçini çekti. "Ama böyle para harcarsa insan, gidip daha çok kazanması gerekiyor."

"Andy'ye takım elbiseleri vermeyecekler mi diyorsun Ona Joe Durkin'in Maurice hikâyesini anlattım, el konulan kokaini geri vermelerini isteyen uyuşturucu satıcısını. Mick başını geriye atarak güldü."

"Ah, bu harika" dedi. "Bunu Rosenstein'a anlatacağım, 'bu kadar iyiyisen' diyeceğim, 'takımları alacak düzenlerleri de yaparsın.' Başını salladı. "Allah'ın belası uyuşturucu atıcılar!" dedi. "Şu pisliği hiç denedin mi, Matt? Kokain demek istiyorum."

"Asla."

"Ben bir kez denedim."

"Hoşuna gitmedi mi?"

Bana baktı. "Gitmemişmiş!" dedi. "Allahım çok güzeldi, bir kızla birlikteydim, kız ben de deneyene kadar rahat vermeli. Sonra hiç vermedi zaten. Ömrümde kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Şimdiye kadar yaşamış en büyük insan olduğuma ve dünyanın sorumluluğunu üstüme alıp problemlerini çözebileceğime inanıyordum. Ama bunu önce biraz daha kokain almam gerekebilirdi, anlıyor musun? Sonra gözünü açtığında kendini öğleden sonrada buluyor insan ve kokain bitmiş. Kızla birlikte aptal beyinlerimizi patlatmıştık, kız bana kedi gibi sürtünüyor, nereden alabileceğimizi bildiğini söylüyordu.

"Giyilerini giy' dedim ona, "ve istiyorsan git kendine kokain al ama sakın buraya geri getirme çünkü ne kokaini, ne de seni bir daha görmek istiyorum. Kız problemin ne olduğunu anlamadı ama öğrenmek için kalmaması gerektiğini de biliyordu. Parayı aldı. Her zaman parayı alırlar."

Durkin'i ve ona verdiğim yüz dolarları düşündüm. "Bunu senden almamalıyım" demişti. Ama geri de vermemişti.

Mick, "Bir daha kokaine elimi sürmedim" dedi. "Nedenini biliyor musun? Çünkü acayip iyiydi. Bir daha öylesine iyi hissetmek istemem." Şişeyi salladı. "Bu ihtiyacım olan bütün iyi hisleri sağlıyor. Bundan fazlası doğal değil. Daha da kötüsü çok tehlikeli. Uyuşturucudan nefret ediyorum. Güzel şişeleri, altın kaşıkları ve gümüş sapları olan zengin piçlerden nefret ediyorum. Sokak köşelerinde içenlerden nefret: ediyorum. Allahım, uyuşturucu kente neler yapıyor. Bu gece televizyon bir polis bir takside giderken kapıları kilitlemek gerektiğe söyledi. Çünkü taksi ışıkta durunca içeri girip soyuyorlarmış. Düşünebiliyor musun?"

"Gün geçtikçe daha da kötüleşiyor."

"Öyle" dedi. İçisini içti. Yutmadan önce viskiyi ağzında tutmasını seyrettim. On iki yıllık JJ&S'nin tadının nasıl olduğunu biliyordum. Yıllar Billy Keegan önce Jimmy için bar işletirken birlikte içerdik. Hâlâ tadını hatırlıyordum ama nedense hatırlamak içkiyi özlememe neden olmadı, içimdeki büyük susuzluktan korkmama da neden olmadı.

Böyle gecelerde istediğim en son şey bir içkiydi. Bir salonda içkici bir adamı izleyerek uzun geceler geçirmenin mantığını haklı olarak anlayamayan Jim Faber'a bunu anlatmaya çalıştım. Söyleyebileceğim en iyi şey, Ballou'nun ikimiz için de içtiği, boğazından geçen viskinin onun susuzluğunu olduğu kadar benimkini de dindirdiği, bu süre içinde içki içmediğimdi.

Mick, "Pazar akşamı Queens'e gittim" dedi.

"Maspeth'a değil."

"Hayır, Maspeth'a değil. Tamamen başka bir yere. Jamaica Estates. Biliyor musun?"

"Nerede olduğunu hatırlar gibiyim."

"Grand Central Parkway'dan git, Utopia'dan çık. Aradığımız ev Croydon Yolu'nda küçük bir sokaktaydı. Çevrenin nasıl olduğunu sana söyleyemem. Oraya gittiğimizde karanlık basmıştı. Üçümüz, Andy direksiyonda. Harika bir sürücüde söylemiş miydin?"

"Söylemiştin."

"Bizi bekliyorlardı ama elimizde silahlarla beklemiyorlardı. İspanyol'dular, Güney Amerika'nın bir yerinden. ""

Adam. karısı ve karısının annesi. Uyuşturucu satıcılarıydı, kiloyla kokain satıyorlardı.

Onlara paranın nerede olduğunu sorduk. Para yok dedi adam- Satacak kokainleri vardı ama nakit tutmuyorlardı. Oysa paranın evde olduğunu biliyordum. Bir gün önce büyük bir satış yapmışlardı ve evde hâlâ para vardı."

"Nereden biliyordun?"

"Bana adresi veren ve kapıdan nasıl gireceğimi söyleyen adamdan öğrendim. Her neyse, adamı yatak odasına götürüp aklını başına getirmeye çalıştım. Ellerimle konuştum diyebilirsin. Anlattığı hikâyeye saplanıp kalmıştı, küçük domuz yağı.

Sonra bizimkilerden biri bebekle birlikte yanımıza geldi. Adama, 'Parayı ver' dedi, 'yoksa piçin boğazını keserim.' Bebek sürekli ağlıyordu. Kimse canını acıtmamıştı, anlıyorsun ya ama ya açtı ya da annesini istiyordu. Bebeklerin nasıl olduğunu bilirsin."

"Ne oldu?"

"Buna inanabilirsen" dedi, "baba cehenneme kadar yolumuz olduğunu söyledi. Gözümün içine bakarak, 'Bunu yapacağını sanmam' dedi.

'Haklısın' dedim ona, 'ben bebekleri öldürmem.' Adamıma bebeği annesine götürmesini ve annesinin de altını değiştirmesini ya da biberon vermesini söyledim, yeter ki ağlamasını kessin" Mick iskemlesinde doğruldu.

"Sonra babayı aldım" dedi, "ve onu bir iskemleye oturttum. Odadan çıkarak babamın önlüğüyle geri döndüm. Çocuklardan biri -Tom'du, Tom'u tanıyorsun, öğleden sonraları barda durur."

"Evet."

"Tom adamın başına bir silah dayadı, babamın büyük satırı da yanımdaydı. Gidip satırı komodinde denedim, çıra gibi ikiye ayırdım. Sonra adamın kolunu bileğinin biraz üstünden tutarak iskemlenin koluna koydum ve diğer elimle satırı kaldırdım.

'Şimdi orospu çocuğu' dedim, 'paralar nerede, yoksa kahrolası elinin kopmasını mı istersin?' Adam hatırlamanın mutluluğuyla gülümsedi. 'Para çamaşır odasında, kurutucutu borusunda' dedi. Evi alt üst etsen de bulamazdın. Hertw oradan çıktık, Andy bizi sağ salim eve getirdi. Ben olsan, oralarda kaybolurdum ama Andy bütün yolları biliyordu."

Ayağa kalkıp bir fincan kahve daha almak için barın arkasına geçtim. Döndüğümde dalmış, Mick bir yerlere bakıyordu. Oturup kahvenin soğumasını bekledim, ikimiz de sessizliği bozmadık.

Sonra Mick, "Onları canlı bıraktık, bütün ev halkını" dedi. "Bilmiyorum, belki kötü bir fikirdi bu."

"Polisi arayamazlar."

"Bunu yapamazlar, bağlantıları iyi değil, bu yüzden peşimize düşeceklerini sanmam. Kokaini de orada bıraktık. Kilolarla kokain bulduk, küçük futbol topu büyüklüğündeydi. 'Kokaini sana bırakıyorum' dedim, 'seni de canlı bırakıyorum. Ama arkamdan gelersen,' dedim, 'buraya geri dönerim. Ve bunu da giyerim -önlüğü gösterdim- bunu da taşıyım -satır- ve ellerini, ayaklarını, aklıma gelen her yerini keserim.' Böyle yapmazdım elbette. Onu öldürür, işini bitirirdim. Ama bir uyuşturucu satıcısını onu öldüreceğini söyleyerek korkutamazsın. Hepsi er ya da geç birinin onları öldüreceğini bilir. Onları sakat bira' kaçağını söylersen, görüntü hafızalarına kazınır."

Bardağını doldurarak içti. "Onu öldürmek istemiyordum dedi, "çünkü o zaman karısını ve yaşlı kadını da öldürmem gerekecekti. Bebeği bıraktım çünkü bir bebek seni teşhir edemez ama ne tür bir hayat bıraktım ona? Zaten yeterine kötü, böyle bir babayla.

Blöfümü görmesine bak. 'Bunu yapacağını sanmazdım. Orospu çocuğu bebeği öldürmeme aldırılmıyordu. Devam et, bebeği öldür, her zaman yenisini yapabilir. Ama yerde yatan el meselesi için içine girince, kafasına dank etti, değil mi?"

Bir süre sonra, "Bazen onları öldürmen gerekir" dedi. "Biri kapıya koşar, onu indirirsin, sonra hepsini temizlemen gerekir. Ya da işin peşini bırakacak insanlar değildir, ya öldürürsün ya da ömrün boyunca arkana dikkat etmen gerekir. O zaman ne yaparsın, uyuşturucuyu dört bir yana dağıtırsın. Toz haline getirir vücutlarının üstüne dökersin, haliya dökersin. Satıcılar birbirlerini öldürmüş süsü verirsin. Polisler böyle bir cinayeti çözmek için boyunlarını kırmak istemezler."

"Hiç uyuşturucu aldığı oldu mu?"

"Olmadı" dedi, "bir servetten vazgeçiyorum ve aldırılmıyorum. Bu işte çok fazla para var. Toptan birine satabilirsin. Satın almak isteyecek birini bulmak zor olmaz."

"Hayır, zor olacağını sanmam."

"Ama bu işe girmeyeceğim ve kullanan ya da satan biriyle çalışmayacağım. Önceki gece arımda bıraktığım kokainden kurutucunun borusundaki paraya oranla daha fazla para kazanabilirdim. Orada yalnızca seksen bin vardı." Bardağını kaldırdıktan sonra tekrar yerine koydu. "Daha fazla olmalıydı. Allahın belası evde başka bir para yığını olduğunu biliyordum ama bu parayı ele geçirmek için elini kesmem gerekecekti. Bu da sonrasında onu öldürmek, hepsini öldürmek demektir. Daha sonra polisi aramak, falanca sokaktaki bir evde bir bebeğin ağıladığını söylemek."

"Seksen bini almak daha iyi."

"Ben de öyle düşündüm" dedi. "Ama nereye gideceğimizi Ve içeriye nasıl gireceğimizi söyleyen adama hemen dört bini verdik. Komisyon diyebilirsin. Yüzde beş, daha fazla aldığımızı ve onu aldattığımızı düşündüğüne şüphe yok. Ona dört bin, ben ve Andy ve tanımadığım dördüncü adam için iyi bir gece karnesi. Geriye Andy'yi hapisten kurtarmak için ödediğimden de az kaldı." Mick başını salladı. "Her zaman paraya ihtiyacım var" dedi. "Bunu hiç anlamıyorum."

Biraz Richard Thurman ile karısından ve Maspeth'daki gördüğümüz adamdan söz ettim. Resmi çıkarıp Mick'e gösterdim. "Ona çok benziyor" dedi. "Bunu çizen adam çizdiği kişiyi hiç görmedi mi? İnsanın inanası gelmiyor."

Sonra "Cehenneme inanıyor musun?" diye sordu.

"Sanmam."

"Ah, şanslısın. Ben inanırım. Orada benim için bir yer ayrıldığına inanıyorum, ateşin yanında bir iskemle."

"Buna gerçekten inanıyor musun, Mick?"

"Ateşi ya da çatallı küçük şeytanları bilmiyorum. Öldükten sonra bir yerin olduğuna inanıyorum ve kötü bir yaşam sürmüşsen, önünde kötü bir şey vardır. Ben de bir aziz hayatı sürmedim."

"Hayır."

"İnsanları öldürüyorum. Bunu yalnızca ihtiyaçtan yapıyorum ama öldürmenin zaruret olduğu bir hayat sürüyorum." Bana sertçe baktı. "Ve öldürmeye aldırmiyorum" dedi. "Bazen keyif aldığım zamanlar oluyor. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Evet."

"Fakat sigorta parası için bir eşi öldürmek ya da zevk için bir çocuğu öldürmek." Kaşlarını çatı. "Ya da isteğine rağmen bir kadını almak. Bu sonuncusunu yapacak, sandığından çok daha fazla sayıda erkek var. Onların sapık olduğunu düşünebilirsin ama bazen insan ırkının yarısı böyle diye düşünüyorum. Hiç değilse erkek cinsinin yarısı."

"Biliyorum" dedim. "Akademi'deyken bize tecavüzün kadınlara yönelik bir öfke suçu olduğunu, cinsel bir yanı olmadığını öğretilirdi. Ama yıllar içinde buna inanmaktan vazgeçtim. Bugünlerde bazen fırsat düştükçe işlenen bir suç gibi geliyor bana, kadını önce yemeğe çıkarmadan sevişmenin bir yolu. Soygun yapıyorsan, orada sana güzel gelen bir kadın varsa neden olmasın?"

Mick başıyla onayladı. "Başka bir sefer" dedi, "dün geceki gibi ama Jersey'deki nehrin ötesinde. Kırdaki güzel bir evde uyuşturucu satıcıları, evdeki herkesi öldürecektik. İçeri girmeden önce bunu biliyordum." Viskisini içip içini çekti. "Kesin cehenneme gideceğim. Ah, onlar da katildi ama bu bir bahane değil, değil mi?"

"Belki de iyi bir neden" dedim. "Bilmiyorum."

"Değildir." Bardağını bırakıp şişeyi tuttu ama masadan kaldırmadı. "Adamı vurmuştum" dedi, "ve adamlarımdan biri biraz daha para arıyordu. Başka bir odadan çığlıklar duydum. Oraya gittim, oğlanlardan biri bir kadının üstüne çıkmıştı. Kadının eteği sıyrılmıştı, giysileri parçalanmıştı, bağırarak mücadele ediyordu. 'Çekil oradan' dedim. Adam bana sanki deliymişim gibi baktı. 'Kaymak gibi kadın' dedi, 'hem zaten onu öldüreceğiz, kimseye bir yararı olmayacak, neden şimdi ben yararlanmayayım?'"

"Ne yaptın?"

"Ona tekme attım" dedi. "Ona öyle bir tekme attım ki üç kaburgası kırıldı, sonra başka bir şey yapmadan kadını alnından vurdum çünkü daha fazlasını görmemeliydi. Sonra adamı kaldırıp duvara savurdum, yere düşünce de yüzünü tekmeledim. Onu öldürmek istiyordum ama benim için çalıştığını bilen insanlar vardı ve onu öldürmek demek arımda bir kartvizit bırakmak gibiydi. Onu oradan uzaklaştırıp payını verdim ve kaburgalarını sarması için ağız sıkı bir doktor buldum, sonra onu sepetledim. Adam Philadelphialı'ydı, oraya geri dönmesini, New York'ta işinin bittiğini söyledim. Eminim bugüne kadar ne yanlış yaptığını anlamış değil. Kadın nasıl olsa ölecekti, neden önce ondan yararlanmasındı? Öyleyse neden ciğerini pişirip yemeyecekti, neden etini ziyan edecekti?"

"Bu hoş bir düşünce."

"Allah aşkına" dedi, "hepimiz öleceğiz, değil mi? Öyleyse neden birbirimize her türlü manyaklığı yapmayalım? Öyle mi? Dünya böyle mi dönmüyor?"

"Dünyanın nasıl döndüğünü bilmiyorum."

"Hayır, ben de bilmiyorum. Şu Allahın belası kahvede ne anladığını da bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum. İş olmasa..."

Bardağını doldurdu.

Daha sonra siyahlardan söz ettik. Mick'in onlarla fazla işi yoktu, nedenini anlatmasına izin verdim. "Şimdi" dedi, "bazıları iyi. Bunu söyleyebilirim. Maçta rastladığımız adamın adı neydi?"

"Chance."

"Ondan hoşlandım" dedi, "ama onun sıradan bir insan olmadığını söyleyeceksin herhalde. Eğitimli, bir beyefendi, meslek sahibi bir adam."

"Onu nasıl tanıdığımı biliyor musun?"

"İşyerinde herhalde. Yoksa maçta karşılaştığını mı söylemiştin?"

"Orada karşılaştık ama buluşmamız için işle ilgili bir neden vardı. Chance'in sanat galerisi çalıştırmamasından önce. O zaman muhabbet tellalıydı. Orospularından biri bıçaklı bir deli tarafından öldürülmüştü ve Chance beni tuttu."

"Öyleyse bir muhabbet tellalı."

"Artık değil. Artık bir sanatevi işletiyor."

"Senin arkadaşın mı?"

"Arkadaşım."

"Tuhaf bir arkadaş zevkin var. Komik olan nedir?"

"Tuhaf bir arkadaş zevki. Tanıdığım bir polis de böyle demişti."

"Yani?"

"Senden söz ediyorduk."

"Ha, anladım." Güldü. "Eh, bunun aksini iddia etmek zor olurdu, değil mi?"

Böyle bir gecede hikâyeler kolayca geliyor, hikâyeler arasındaki sessizlikler de öyle. Mick, ikisi de uzun süre önce ölmüş olan ana babasından, Vietnam'da ölen kardeşi Dennis'ten söz etti. İki erkek kardeş daha vardı: Biri White Plains'de avukat ve emlakçıydı, diğeri Medford-Oregon'da araba satıyordu.

"Hiç değilse en son haber aldığım da araba satıyordu" dedi- "Papaz olacaktı, yani Francis ama seminerde bir yıldan az kaldı- 'Kadınlara dayanamadığımı anladım' dedi. Allah kahretsin, yeterince papaz var zaten. Şunu bunu denedi, iki yıl önce Oregon'da Plymouth satıyordu. 'Burası harika Mickey, gel de beni bir gör' dedi. Ama hiç gitmedim, şimdi başka bir yere gitmiş olabilir. Sanırım zavallı orospu çocuğu hâlâ papaz olmak istiyor, gerçi inancını yitireli çok oldu. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Galiba."

"Katolik olarak mı yetiştin? Katolik değilsin, değil mi?"

"Hayır. Ailede Katolik ve Protestanlar var ama kimse dine fazla düşkün değildi. Kiliseye gitmeden büyüdüm ve hangisine gideceğimi de bilmiyordum. Hatta bir büyükbam bir Yahudi'ydi."

"Öyle mi? Rosenstein gibi avukat olabilirdin."

Perşembe akşamı başladığı hikâyeye, zimba teli çıkarıcıları yapan Maspeth'daki fabrikanın sahibiyle ilgili hikâyeyi anlatmaya başladı. Adamın kumar borcu vardı ve sigortadan para alabilmek için Mick'in fabrikayı yakmasını istedi. Mick'in konuştuğu kundakçı bir hata yaptı ve sokağın tam karşısındaki yerini yaktı. Mick kundakçıya hatasını söyleyince adam sorun yok diyerek ertesi gece gidip doğru yeri yaktı. İyiniyetini göstermek için artı bir iyilik daha yaptı. Adamın evini de yaktı ve bunun için fazladan para almadı.

Ben de yıllardır düşünmediğim bir hikâye anlattım "Akademi'den yeni mezun olmuştum" dedim, "ve beni Vince Mahaffey adlı yaşlı bir domuzun yanına verdiler. Adam otuz yıldır polisti ve hiç sivil giyinmemişti ve giyinmek de istemiyordu. Bana çok şey öğretti, bunların arasında herhalde öğrenmemi istemeyecekleri şeyler de vardı; temiz rüşvetle pis rüşvet arasındaki fark ve daha fazla temiz rüşvet nasıl alınır gibi. Su gibi içki içiyor, domuz gibi yemek yiyor ve şu İtalyan sigaralarından içiyordu. Onlara Gine kuşları diyordu. O şeylerden içmek için beş aileden biri olmak gerekir diye düşünürdüm. Cehennemlik bir modeldi, Vince yani. Bir gece aile içi bir olaya karıştık, komşular bizi aramıştı. Brooklyn'deydi, Park Slope'da. Orası şimdi sınıf atladı ama bu olay daha önceydi. O sıralarda orası sıradan beyaz işçi sınıfı semtiydi.

Daire beşinci kattaydı ve asansörü yoktu. Mahaffey merdiven çıkarken birkaç kez durmak zorunda kaldı. Sonunda kapının önüne geldik, içeriden hiç ses gelmiyordu. Vince, "Ah, Allah kahretsin" dedi. "Kadını öldürdüğüne nesine bahse girersen? Şimdi ağlıyor ve saçını başını yoluyordur, onu içeri tıkmak zorundayız." Ama zili çalınca kapıyı ikisi birden açtı, bir kadın ve bir erkek. Adam otuz beş yaşlarında yapılı bir adamdı, inşaat işçisiydi. Kadın ise lisedeyken güzelmiş de sonra kendini salmış gibi duruyordu. Şikâyet aldığımızı söyleyince ikisi de şaşırıldılar. Ah, o kadar çok mu ses çıkarmışlardı? Şey, belki televizyonun sesi biraz yüksekti. Oysa televizyon açık bile değildi ev mezar kadar sessizdi. Mahaffey biraz eşeledi, boğuşma ve yüksek sesli tartışma şikâyeti aldığımızı söyledi. Katı koca birbirlerini bakarak, şey, evet, biraz tartışmaya dönüşen bir konuşma yapmış olabileceklerini söylediler, belki birbirlerine biraz bağırılmışlardı, belki adam mutfak masasına yumruk atmıştı. Bundan sonra aman seslerini yükseltmemeye gece dikkat edeceklerini söylediler çünkü kesinlikle kimseyi rahatsız etmek istemiyorlardı.

Adam içki içmişti ama sarhoştur diyemem, her ikisi de sakin ve özür dilemeye hazırdı. Onlara iyi geceler deyip gitmeye hazırlandım. Ama Vince yüzlerce aile kavgası görmüştü ve bunda da aynı kokuyu alıyordu. O kadar yeni olmasam ben de aynı kokuyu alabilirdim. Bir şey saklıyorlardı. Yoksa kavga etmediklerini, hiç sorun olmadığını, cehenneme kadar yolumuz olduğunu söylerlerdi.

Bu yüzden Vince oyalandı, şundan bundan söz etti. Ona ne olduğunu merak ediyordum, kocanın şişeyi açıp bize içki ikram etmesini mi bekliyordu? Sonra her ikimiz de bir ses duyduk, kedi sesi gibi ama kedi değildi. 'Ah, önemli değil' dediler ama Mahaffey onları iterek kapıyı açtı. Orada yedi yaşında ama yaşına göre ufak tefek bir kız çocuğu bulduk. Aile kavgasının kadının üzerinde neden hiç iz bırakmadığını artık anlamıştık. Bütün izler kızın üzerindeydi.

Baba kızı ölesiye dövülmüştü. Her yerinde çürükler vardı, bir gözü kapanmıştı ve bir kolunda sigara söndürmüşlerdi. Anne, 'Çocuk düştü' diye ısrar etti. 'Kocam ona hiç dokunmadı, düştü.'

Onları karakola götürerek bir hücreye tıktık. Sonra çocuğu hastaneye götürdük ama Mahaffey önce onu boş bir odaya sokarak birinden ödünç fotoğraf makinesi aldı. Külodu dışında üstündeki her şeyi çıkararak düzinelerce resmini çekti. 'Boktan bir fotoğrafçığım' dedi. 'Yeterince çok çekersen belki birkaç çıkar.' Ana babayı bırakmak zorundaydık. Hastanedeki doktorlar zaten bildiğimiz şeyi doğruladılar; çocuğun yaralan ancak dayak sonucu olabilirdi ama koca çocuğu dövmediğine yemin ediyor, karısı da onu destekliyordu ve çocuktan ifade alamayacaktık. Zaten o günlerde çocuk tacizine dava açma konusunda büyük isteksizlik vardı. Şimdi biraz daha iyi. Hiç değilse ben daha iyi olduğumu sanıyorum. Ama ana babayı durdurmadan başka çaremiz yoktu."

Mick, "Orospu çocuğunu öldürmek istemiş olmalısın." dedi.

"Onu içeri tıkmak istedim. Böyle bir şeyi yaptıktan sonra yakasını kurtarmasına inanamıyordum. Mahaffey bunun her zaman böyle olduğunu söyledi. Böyle bir olayı mahkemeye götüremezdin, çocuk ölmemişse götüremezdin ve bazen öldüğünde de götüremiyordun. Sonra neden resim çekmeye zahmet ettiğini sordum. Omzuma vurarak resimlerin bin papel değerinde olduğunu söyledi. Neden söz ettiğini anlamamıştım Bir sonraki hafta otomobildeydik. 'Güzel bir gün' dedi 'Haydi otomobille gezelim, Manhattan'a gidelim.' Beni hangi cehenneme götürdüğünü bilmiyordum. Üçüncü Cadde, Sekseninci sokaklardan birine gittik. Burası bir inşaat bölgesiydi, küçük binaları yıkmışlar, yerine büyük bir bina yapıyorlardı. Mahaffey, 'Adamın nerede içtiğini buldum' dedi. Çevredeki tavernalardan birine gittik, Carney'in Yeri ya da Carty'nin Yeri gibi bir şeydi adı, uzun süre önce battı. Taverna üstlerinde işçi ayakkabıları ve şapkalı olan adamlarla doluydu, mola vermiş ya da vardiyaları bitmiş inşaat işçileri bira için eğleniyorlardı. Eh, her ikimiz de üniformalıydık, içeriye girdiğimiz an konuşmalar dindi. Baba barda arkadaşlarının yanındaydı. Çok komik, adını hatırlamıyorum."

"Neden hatırlayasın ki? Yıllar geçmiş."

"Hatırlamam gerekmiş gibi geliyor. Her neyse, Mahaffey adamların arasından geçip babanın yanına gitti. Çevresindeki adamlara dönüp onu tanıyıp tanımadıklarını sordu. 'İyi adam mıdır sizce? Doğru dürüst bir adam mı?' Arkadaşları kesinlikle iyi bir insan olduğunu söylediler. Başka ne diyebilirlerdi ki?"

Mahaffey mavi gömleğini açarak kahverengi bir zarf çıkardı, çocuğun resimleri vardı içinde. Resimleri büyük basmıştı ve mükemmel çıkmıştı. 'Kendi çocuğuna işte bunları yaptı' diyerek resimleri dağıttı. 'İyi bakın, orospu çocuğu savunduğunuz bir çocuğa işte bunları yaptı.' Adamların hepsi resimlere bakınca onlara polis olduğumuzu, bu adamı hapse atamadığımızı, parmağımızı bile süremediğimizi söyledi. Ama, dedi, onlar polis değildi, biz kapıdan çıkar çıkmaz yapmaları gerekeni yapmaktan kimse onları alıkoymazdı. 'Sizin iyi Amerikalı işçiler olduğunuzu da biliyorum' dedi, 'doğru şeyi yapacağınızı biliyorum.'"

"Ne yaptılar?"

"Orada değildik. Brooklyn'e geri dönerken Mahaffey, 'Matt, bu sana ders olsun. Başkalarının yapmasını sağlayabileceğin bir şeyi asla kendin yapma.' Çünkü adamların bunu yapacağını biliyordu, daha sonra orospu çocuğunu neredeyse öldürdüklerini öğrendik. Adamın adı Lundy'ydi. Jim Lundy ya da belki John'du. Hastaneden çıkınca işine geri dönemedi, çünkü arkadaşlarının bir daha onunla çalışmasının olanağı yoktu. Ama sanırım inşaat işinde çalışmaya devam etti ve iş bulabildi çünkü birkaç yıl sonra deliğe girdiğini duyduk. Yükseklerde çalışırken düşersen böyle diyorlar, deliğe girmek diyorlar buna."

"Onu biri mi itmiş?"

"Bilmiyorum. Sarhoş olup dengesini kaybetmiş olabilir ya da aynı şeyi ayıkken de yapmış olabilir, kim bilir. Ya da belki birine kendisini aşağıya atması için bir neden vermiştir. Bilmiyorum. Çocuğa ya da anneye ne olduğunu da bilmiyorum. Olasılıkla iyi bir hayatları olmamıştır ama dünyadaki insanların büyük kısmı da böyle zaten."

"Ya Mahaffey? Sanırım artık ölmüştür."

Başımı salladım. "İş başında öldü. Onu emekli etmeye çalışıyorlar, o da sürekli mücadele ediyordu. Bir gün -o sırada artık onun ortağı değildim, yüzde doksan sekiz şans eseri detektif olmuştum- her neyse, bir gün başka bir apartman merdivenini çıkarken kalbi onu yarı yolda bıraktı. King County'de gömüldü. Cenaze töreninde herkes onun böyle ölmek isteyeceğini söyledi ama yanılıyorlardı. Ben onun ne istediğini bilmiyordum. Sonsuza dek yaşamak istiyordu."

Mick güneşin doğmasına az kala, "Matt, sence ben alkolik miyim?" diye sordu.

"Ah, Tanrım" dedim. "Kendimin alkolik olduğunu söylemek kaç yıl aldı? Başkasının işine karışmak için acelem yok"

Ayağa kalkıp erkekler tuvaletine gittim. Geri döndüğümde Mick, "Allah biliyor ya, içmeyi seviyorum" dedi. "Bu dünya içki olmasa berbat bir orospu çocuğu olurdu."

"Her iki durumda da öyle zaten."

"Ah ama bazen mal bunu göz ardı etmeni sağlıyor. Ya da hiç değilse odak noktasını yumuşatıyor." Bardağını kaldırıp içine baktı. "Çıplak gözle güneş tutulmasına bakamayacağını söylerler. Görüş gücünü korumak için buzlu camdan bakman gerekir. Yaşama böyle dümdüz bakmak da tehlikeli değil mi! Güvenle bakmak için uyuşturucuya ihtiyacın yok mu?"

"Bu iyi bir açıklama."

"Eh, saçmalık ve şiir, İrlanda malı. Ama sana bir şey söyleyeyim mi? İçki içmenin en iyi yanı nedir biliyor musun?"

"Bunun gibi geceler."

"Bunun gibi geceler ama bu tür geceleri güzel yapan yalnızca içki değil. Birimizin içmesi, öbürünün içmemesi, anlayamadığım bir şey bu." Öne doğru eğilip dirseklerini masanın üstüne koydu. "Hayır" dedi, "içkinin en iyi yanı, yalnızca arada bir olan belirli bir an. Herkese de oluyor mu bilmiyorum. Bir şişe ve bardakla tek başına

oturduğum geceler bazen olur. İçerim ama fazla içmem, biliyorsun, uzaklara bakarım, ama düşünmeyerek - ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet."

"Her şeyin apaçık olduğu, her şeyi açıkça görebildiğim bir an gelir. Zihnim açılır, bütün yaratıyı kavrar, hemen kavrayacakmış gibi olurum. Ama sonra" -parmaklarını şıklaştı- "yok olur. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet."

"İçki içtiğin zaman sen de..."

"Evet" dedim. "Arada bir. Ama bir şey bilmek istiyor musun? İçkiyi bıraktığım zaman da aynı şey oldu."

"Vay canına!"

"Evet. Sık değil ve ilk iki yılda hiç olmadı. Ama ara sıra oteldeki odamda oturup bir kitaptan birkaç sayfa okurum, sonra pencereden bakarak okuduklarımı ya da bambaşka bir şeyi düşünürüm ya da hiç düşünmem."

"Ah!"

"Sonra biraz önce anlattığın türden bir şey yaşarım. Bu bilmek gibi bir şey, değil mi?"

"Öyle."

"Ama neyi bilmek? Bunu açıklayamıyorum. Bunun olmasına içkinin neden olduğunu düşündüm hep ama içkiyi bıraktıktan sonra da oldu ve nedeninin içki olamayacağını anladım."

"Şimdi bana düşünmem gereken bir şey söyledin. Bir an bile bunun ayıkken olabileceğini düşünmemiştim."

"Ama olabiliyor. Tam anlattığın gibi. Ama sana bir şey söyleyeyim mi, Mick? Ayıkken olduğu zaman o buzlu cam olmadan görürsün..."

"Ah."

"...ve kavransın, kavrar gibi olursun, sonra yok olur." Gözlerinin içine baktım. "Kalbini kırabilir."

"Kırar" dedi. "Ayık ya da içkili ol, fark etmez, kırar."

Saatine bakıp ayağa kalktığında gün ışıdı. Bürosuna giderek kasap önlüğünü giymiş olarak geri döndü. Önlük beyaz pamuklu kumaşandı, yıllarca yıkanmaktan eprmişti ve boyundan dize kadar iniyordu. Pas renginde kan lekeleri soyut bir resim gibi duruyordu. Bazıları neredeyse görülmeyecek biçimde solmuştu. Öbür lekeler yeni gibi duruyordu.

"Haydi" dedi. "Zamanı geldi."

Gece boyunca bunu konuşmamıştık ama nereye gideceğimizi biliyordum ve itiraz etmedim. Otomobilinin durduğu garaja kadar yürüdük ve Dokuzuncu Cadde'den On Dördüncü Cadde'ye gittik. Sola döndük, blokun yarısında Mick büyük otomobilini bir cenaze levazımatçısının önündeki park edilmez yere bıraktı. Buranın sahibi Tworney onu ve otomobilini tanıyordu. Araç çekilmeyecek ya da ceza kesilmeyecekti.

St. Bernard Kilisesi, Twomey'in hemen doğusundaydı. Mick'in ardından merdiveni çıktım ve sol taraftaki geçitten geçtim. Ana kilisede hafta içi saat yedide ayin vardı ama bunu kaçırmıştık. Ne var ki sol taraftaki küçük bir odada bir saat sonra daha küçük bir ayin daha yapılıyordu, bu ayine genellikle bir avuç rahibe ve işe giderken uğrayan insanlar katılırdı. Mick'in babası her gün oraya giderdi ve her zaman katılan başka kasaplar da vardı, gerçi başkalarının buna kasap ayini deyip demediklerini bilmiyorum.

Mick ara sıra katılır, bir hafta boyunca her gün geldikten sonra bir ay hiç uğramazdı. Onu tanıdığımdan beri birkaç kere ona eşlik etmişim. Mick'in neden gittiğini bilmiyordum ve bazen neden peşine takıldığımdan kesinlikle emin değildim.

Bu ayin de diğerleri gibiydi. Öbür insanlara bakarak okunan duaları kitaptan takip ettim, onlar ayağa kalkınca kalktın diz çökünce çöktüm, duaları mırıldandım. Genç papaz Komünyon ekmeğini dağıtırken Mick'le ben olduğumuz yerde kaldık. Görebildiğim kadarıyla ayine katılan diğer herkes aşai sofrasına yaklaşarak kutsal ekmeği aldı. Dışarıya çıkınca Mick, "Şuna bak" dedi.

Kar yağıyordu. Büyük yumuşak kar taneleri yavaşça yere iniyordu. Eski kiliseye girdikten hemen sonra başlamış olmalıydı. Kilisenin basamaklarında ve kaldırımında kar hafifçe birikmeye başlamıştı bile.

"Haydi gel" dedi Mick. "Seni eve götürüyem."

14

Beş saatlik huzursuz, rüya dolu bir uykudan sonra saat iki sularında uyandım. Uykumun çoğu bilinç çizgisinin yalnızca bir iki derece altındaydı. İçtiğim onca kahvenin etkisi olmalıydı, Tiffany'de yenilen ıspanaklı börekten beri içine hiçbir şey girmeyen aç mideyle içilen onca kahve.

Alt kata indim, resepsiyondaki görevliye telefonlarımı tekrar bağlayabileceğini söyledim. Duştayken telefon çaldı. Kim olduğunu öğrenmek için alt katı aradım, görevli mesai bırakılmadığını söyledi. "Sabah birkaç telefon geldi" dedi, "ama mesaj bırakmadılar."

Tıraş olup giyindim ve kahvaltı için dışarıya çıktım. Kar artık yağmıyordu ama insan ve araç trafiğinin henüz çamur haline getirmedeği yerlerde hâlâ taze ve beyazdı. Bir gazete alarak odama döndüm. Bir yandan gazete okudum, bir yandan da çatılarda ve pencere pervazlarındaki karlara baktım. Neredeyse on santim olmuştu; kentin gürültüsünü biraz da olsa dindirecek kadar çok. Telefonun çalmasını beklerken izlemesi çok güzeldi. İlk arayan Elaine oldu, ona daha önce arayıp aramadığını sordum. Aramamıştı. Kendini nasıl hissettiğini sordum.

"Pek iyi değil" dedi. "Biraz ateşim var ve ishal oldum, yani vücudum ihtiyacı olmayan her şeyden kurtulmaya çalışıyor sanki. Ve kurtulmaya çalıştıklarına kemik ve damarlar dışındaki her şey dahil."

"Bir doktora gitmen gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Ne için? Bana salgın gripten olduğumu söyleyecek, ben bunu zaten biliyorum. 'Kendini sıcak tut, çok sıvı iç.' Tamam mı?"

' Olay şu, bak, Borges'in kitabını okuyorum. Borges kör bir Arjantinli yazar. Öldü ama..."

"Ama kitabı yazdığı sırada ölü değildi."

"Doğru. Kitap gerçeküstü tarzında ve yazının nerede bittiğini, ateşin nerede başladığını bilmiyorum, ne demek istediğimi anlıyorsan. Bazen bana öyle geliyor ki bu kitabı okumak için en iyi zaman bu değil, bazen de tek okuma yolunun bu olduğunu düşünüyorum."

. Ona son konuşmamızdan sonra neler olduğunu anlattım. Paris Yeşili'nde Thurman'la konuşmamı ve Mick Ballou ile uzun bir gece geçirdiğimi anlattım.

"Ah, iyi" dedi. "Oğlanlar hep oğlan kalır."

Gazeteme geri döndüm. Beni özellikle etkileyen iki haber vardı. Birinde jürinin bir sendika çalışanına saldırma emri vermekle suçlanan mafya patronunu akladığı haberi yer alıyordu. Aklanma bekleniyordu, özellikle iki bacağından birkaç kez vurulan kurbanın savunma için ifade vermeye uygun bulunması ve şık sanığın mahkemede çevresini saran hayran kitleleriyle resminin olması göz önüne alınırsa. Adam son dört yılda üç kez mahkemeye çıkmış ve üç kez paçayı kurtarmıştı. Muhabir onun bir halk kahramanı olduğunu yazmıştı. Diğer haber, dört yaşındaki kızıyla metro istasyonundan çıkan bir işçiye kaçık olduğu anlaşılan evsizlerden birinin saldırması ve tokat atmasıyla ilgiliydi. Baba kendini savunmak için delinin başını yere çarpmış ve evsiz adam ölmüştü. Bölge Savcılığı Sözcüsü babanın adam öldürmekle yargılanacağını açıklamış. Gazetede adamın resmi de vardı, kafası karışık ve şaşkın görünüyordu. Şık değildi ve halk kahramanı gibi görünmüyordu.

Gazeteyi bıraktığım anda telefon tekrar çaldı. Açınca bir ses "Orada mısın?" diye sordu.

Bir an düşündüm. Sonra, "TJ sen misin?" dedim.

"Ta kendisi, Matt. Herkes Deuce'de elini kolunu sallayarak dolaşan, kart dağıtıp herkese TJ'in nerede olduğunu soran bu herifin kim olduğunu bilmek istiyor. Sinemaya gitmişim adamım, şu boktan kung fu'yu seyrediyordum, bu pisliğin nasıl yapılacağını biliyor musun?"

"Hayır."

"Vahşi bir pislik adamım. Bir ara öğrenmek isterim."

Ona adresimi verdim ve gelip gelemeyeceğini sordum

"Bilmiyorum" dedi. "Ne tür bir otel? Büyük ve şık olanlardan mı?"

"Hiç şık değil. Girişte sana zorluk çıkarmazlar. Çıkarırlarsa yukarıdan beni aramalarını söyle yeter."

"Galiba bu iyi."

Telefonu kapadım ama hemen ardından tekrar çaldı Maggie Hillstrom'du, Ahit Evi'ndeki kadın. Resimleri Yeni ve Eski Ahit evlerindeki çocuklara ve personele göstermişti. Kimse küçük çocuğu ya da adamı tanımamıştı, gerçi bazı çocuklar birinin ya da her ikisinin tanıdık geldiğini söylemişti.

"Ama bunun ne kadar önemi var bilmiyorum" dedi. "Daha önemlisi, büyük oğlanı tanıdılar. Burada hiç yaşamamış aslında ama birkaç kez bir geceliğine kalmış."

"Adını öğrenebildiniz mi?"

"Mutlu" dedi. "Kendisine böyle diyormuş. İronik geliyor, öyle değil mi. Uzun süredir kullandığı bir takma ad mı yoksa sokakta mı edinmiş bilmiyorum. Oybirliğiyle Güney ya da Güneybatı'dan olduğuna karar verdiler. Personelden biti Texas'tan geldiğini söylediğini hatırlıyor gibi ama onu tanıyan oğlan Kuzey Carolina'dan geldiğine emin. Elbette farklı insanlara farklı şeyler söylemiş olabilir."

Oğlanın fahişelik yaptığını söyledi. Para için erkeklerle çıkıyor ve parası olduğu zaman uyuşturucu alıyordu. Geçen yıl onu gördüğünü hatırlayan yoktu.

"Sonsuza dek yok olurlar" dedi. "Onları birkaç gün görmemek normaldir ama birden birini bir haftadır, iki hafta ya da bir aydır görmediğini fark edersen. Bazen geri gelirler, bazen de gelmezler ve gittikleri yerin onlar için daha iyi mi, daha kötü mü olduğunu hiç bilemezsin." İçini çekti. "Bir oğlan , Mutlu'nun eve gitmiş olmasının büyük ihtimal olduğunu söyledi. Bir anlamda belki gitmiştir."

Bir sonraki telefon resepsiyondandı, TJ'in geldiğini haber veriyorlardı. Onlara oğlanı yukarı göndermelerini söyledim ve onu asansörde karşıladım. TJ odama girince, önce etrafı yokladı dansçı gibi. "Hey, burası harika" dedi. "Buradan Ticaret :Merkezi'ni görebiliyorsun, değil mi? Kendi banyon da var. Harika olmalı." Anlayabildiğim kadarıyla daha önce gördüğüm giysileri giymişti. Yaz için çok kalın görünen kot ceket, kış soğuşunda şimdi de çok ince duruyordu. Yüksek burunlu spor ayakkabıları yeniye benziyordu ve koyu mavi bir kep giymişti.

Ona resimleri uzattım. Üstteğine göz atarak bana baktı, gözleri kaygı doluydu. "Resmimi mi çizmek istiyorsun? Neden gülüyorsun?"

"İyi bir model olacağına eminim" dedim, "ama ben ressam değilim."

"Bunları sen çizmedin mi?" Her birine sırayla bakarak imzayı inceledi. "Raymond bilmem ne."

"İçlerinden birini tanıyor musun?"

Tanımadığını söyledi, ona kısaca anlattım. "Büyük oğlanın adı Mutlu" dedim. "Galiba öldü."

"Her ikisinin de öldüğünü düşünüyorsun. Değil mi?"

"Korkarım öyle."

"Onlar hakkında ne bilmek istiyorsun?"

"Adlarını. Nereden geldiklerini."

"Zaten adını biliyorsun, söyledin ya. Mutlu dedin."

"Sanırım senin adının TJ olması gibi onun adı da Mutlu."

Bana şöyle bir baktı. "TJ diyorsun" dedi, "herkes kimden söz ettiğini anlıyor." Resme tekrar baktı. "Mutlu'nun bir sokak adı olduğunu söylüyorsun."

"Doğru."

"Sokak adıysa ancak o sokak bilir. Sana bu adı kim verdi? Ahit Evi mi?"

Başımı salladım. "Orada kalmadığını ama birkaç gece geldiğini söylediler."

"Evet, tamam, onlar iyi insanlardır ama herkes o boktan kuralları kaldıramayabilir, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Orada hiç kaldın mı TJ?"

"Saçma, neden kalayım? Öyle bir yere ihtiyacım yok. Yaşadığım bir yer var adamım."

"Neresi?"

"Neresi olduğuna boş ver. Orayı bulabildiğim sürece gerisi önemli değil." Resimleri karıştırdı. Rahat bir tavırla, "Bu adamı görmüştüm" dedi.

"Nerede?"

"Bilmem. Deuce'de ama nerede ve ne zaman olduğunu sorma." Yatağın kenarına oturdu, kepini çıkararak elinde çevirdi. "Benden ne istiyorsun adamım?"

Cüzdanımdan yirmi dolar çıkararak ona verdim. Almak için uzanmadı, gözleri soru doluydu. Ondan ne istiyordum?

"Deuce'u, otobüs terminalini ve sokaktaki çocukları tanıyorsun" dedim. "Benim hiç bilmediğim yerlere gidebilir, benimle konuşmayacak insanlarla konuşabilirsin."

"Buna yirmi dolar yetmez." Sırıttı. "Seni son kez gördüğümde bana beşlik vermiştin ve senin için hiçbir şey yapmamıştım."

"Bu kez de bir şey yapmadın" dedim.

"Ama çok zaman alabilir. İnsanlarla konuşmak, oraya kadar gitmek." Yirmi doları geri çekmeye başlamıştım ki kalkarak elimden kaptı. "Bunu yapma" dedi. "Hayır demedim, değil mi? Yalnızca uğraşıyordum, biraz oyalanıyordum." Odaya baktı. "Ama tahminimce zengin değilsin, ha?"

Gülmem tuttu. "Hayır" dedim. "Pek değil."

Chance aradı. Maça giden birkaç kişiye sormuştu ve biri Perşembe akşamı ring kenarındaki baba oğulu hatırlamıştı. Kimse ikisini daha önce Maspeth'da ya da başka yerde gördüğünü hatırlamıyordu. Adamın oğlanı diğer maçlara getirmemiş olabileceğini söyleyince, Chance insanların ikisini hatırladığını söyledi. "Yani konuştuğum insanlar yalnızca adamı hatırlamadılar" dedi. "Yarın akşam gene gelecek misin?"

"Bilmiyorum."

"Televizyondan da izleyebilirsiniz. Gene ilk sırada oturuyor mu bakarsın."

Telefonda uzun konuşmadık çünkü hattı meşgul tutmak istemiyordum. Telefonu kapatıp bekledim. Sonra Danny Boy Bell aradı. "Poogan'da yemek yiyeceğim" dedi. "Neden bana katılmıyorsun? Tek başıma yemek yemekten nefret ettiğimi bilirsin."

"Bir şey buldun mu?"

"Önemli bir şey yok" dedi, "ama bir ara nasılsa akşam yemeği yiyeceksin, değil mi? Saat sekizde."

Telefonu kapayıp saate baktım. Beşti. Televizyonu açarak haber özetlerini dinledim, sonra dikkatimi veremediğimi bayarak kapadım. Ahizeyi kaldırıp Thurman'ın numarasını çevirdim. Telesekreter çıkınca bir şey söylemedim ama kapatmadım da. Kapatmadan önce otuz saniye kadar hattı açık tuttum.

The Newgate Calendar'ı elime almıştım ki telefon çaldı, hemen açıp alo dedim, arayan Jim Faber'dı.

"Ah, merhaba" dedim.

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Bütün öğleden sonra bir telefon bekliyordum" dedim

"İyi, seni meşgul etmeyeyim" dedi. "Önemli bir şey yok. Bu gece St. Paul'e gelecek misin?"

"Sanmam. Saat sekizde Yetmiş İkinci Sokak'ta biriyi buluşmam gerek ve ne kadar süreceğini bilmiyorum. Her neyse dün gece gitmiştim zaten."

"Ne tuhaf seni aradım ama göremedim."

"Kent merkezindeydim, Perry Sokağı'na gittim."

"Ah, öyle mi? Ben de Pazar gecesi oraya gitmiştim Mükemmel bir seçim, orada her şeyi söyleyebilirsin ve kimse sana aldırılmaz. Bev hakkında korkunç şeyler söyledim ve yüzde yüz haklı olduğumu hissettim. Dün gece Helen de orada mıydı! Toplantının basılmasından söz etti mi?"

"Hangi toplantı?"

"Perry Sokağı'ndaki. Bak, bir telefon bekliyorsun, seni meşgul etmek istemem."

"Önemli değil" dedim. "Biri Perry Sokağı'nı mı bastı? Ne alabilirler ki? Orada artık kahve bile yok."

"Eh, zekice düşünülmüş bir eylem değildi. Bir iki hafta önceki Cuma akşamı aşama toplantıları vardı. Bruce adlı bir adam konuşuyordu. Onu tanıyıp tanımadığımı bilmiyorum, önemli de değil. Her neyse, yirmi dakika konuştu, sonra bir kaçık ayağa kalktı, bir yıl önce toplantıya geldiğini ve yanlışlıkla sepete kırk dolar koyduğunu söyledi, cebinde silah vardı ve kırk dolarını geri almazsa ateş edecekti."

"Aman Allahım."

"Bekle, işin güzel tarafına geldik. Bruce ona, 'Özür dilerim, kurallara uymuyorsun, toplantıyı böyle kesemezsin. Dokuzu çeyrek geçe ara verilene kadar beklemek zorundasın' dedi. Adam bir şey söylemeye başladı ama Bruce oradaki bir tür podyuma benzeyen yerde durarak ona oturmasını söyledi ve başka birini konuşması için çağırdı. Toplantı böyle devam etti."

"Kaçık hâlâ orada oturuyor muydu?"

"Başka seçeneği olmadığını düşündü herhalde. Kural kuraldır, değil mi? Sonra Harry adlı başka bir adam onun yanına giderek kahve ya da sigara isteyip istemediğini sordu. (açık kahvenin iyi olacağını söyledi. 'Sessizce dışarıya çıkıp hemen getireyim' diye fısıldadı Harry. Kapıdan sessizce çıkarak polis karakoluna gitti, sanırım çok yakında...")

"Altıncı Şube, Batı Onuncu'nun birkaç blok aşağısında."

"Öyleyse oraya gitti, New York'un En iyilerinden birkaç adamla birlikte döndü. Adamlar kaçığı alıp götürdüler. Adam, 'bir dakika' dedi. 'Kırk dolarım nerede? Kahvem nerede?' Yalnızca Perry Sokağı'nda olabilir."

"Ah, her yerde olabilir."

"Bundan emin değilim. Yukarı Doğu Yakası toplantısını düşünüyorum. Orada orospu çocuğu için aralarında para toplar, sonra onun için bir ev bulup bulamayacaklarını araştırırlardı. Eh, seni daha fazla tutmayayım, telefon beklediğini biliyorum. Ama bunu anlatmam gerekiyordu."

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim" dedim.

Orada öylece oturmak insanı deli edebilir. Ama gitmek istediğim bir yer yoktu. Arayacağını biliyordum ve telefonu kaçırmak istemiyordum.

Altı buçukta telefon çaldı. Hemen açıp alo dedim ama ses çıkmadı. Tekrar alo diyerek bekledim. Hattın açık olduğunu söyleyebilirdim. Üçüncü kez alo deyince bağlantı kesildi.

Kitabımı alıp tekrar bıraktım, sonra not defterime bayrak Lyman Warriner'in Cambridge'deki numarasını çevirdim. "On rapor vermeyeceğimi sana söylediğimi biliyorum» dedim, "ama bir gelişme olduğunu bilmeni istedim. Bu noktada neler olduğu hakkında bir fikrim var."

"Suçlu, değil mi?"

"Bence buna şüphe yok" dedim. "Ne benim kafamda, ne onun kafasında."

"Onun da mı?"

"Bir şey onu etkiliyor, suçluluk ya da korku ya da her ikisi birden. Biraz önce burayı aradı. Hiç konuşmadı. Konuşmaya korkuyor ama konuşmamaya da korkuyor ve bu nedenle aradı. Eminim gene arayacak."

"İtiraf etmesini beklermiş gibi konuşuyorsun."

"Sanırım itiraf etmek istiyor. Aynı zamanda da korktuğundan eminim. Seni neden aradığımı bilmiyorum, Lyman. Belki de her şey çözülene kadar beklemeliydim."

"Hayır, aradığına sevindim."

"Bir kez hareketlendi mi, hızlı ilerleyecekmiş gibi bir duygu var içimde." Tereddüt ettim. "Kızkardeşinin ölümü bunun yalnızca bir parçası."

"Gerçekten mi?"

"Bu aşamada öyle görünüyor. Tamamen habersiz kalmanı istemedim. Daha somut bir şey bulursam seni bilgilendiririm."

Saat yedide bir telefon daha geldi. Ahizeyi kaldırıp alo dedim, karşıdaki kapatırken hemen bir klik sesi geldi. Ben de hemen telefona sarılarak evinin numarasını çevirdim. Telefon dört kez çaldıktan sonra telesekreter devreye girdi. Kapattım.

Yedi buçukta tekrar aradı. Alo dedim, karşılık alamayınca da, "Kim olduğunu biliyorum" dedim. "Devam et, konuş, sorun yok."

Sessizlik.

"Şimdi çıkmak zorundayım" dedim. "Saat onda geri ileceğim. Beni onda ara."

Soluk alıp verişini duyabiliyordum.

"Saat onda" dedikten sonra bağlantıyı kestim. Hemen arayıp dökülmeye hazır olur diye on dakika daha bekledim ama hayır, şimdilik bu kadardı. Paltomu alıp Danny Boy ile randevuma gittim.

15

Danny Boy, "Five Borough Kablolu Spor Kanal" dedi. "İyi bir fikir, tam New Yorklular'a göre bir kanal ama biraz yavaş başladılar ve çok da yanlışlar yaptılar. Sermayeleri azdı.

Bir yıl kadar önce bu sorunu, büyük bir hisseyi soyadlarını telaffuz edemediğim ama İranlı olduğundan emin olduğum iki kardeşe satarak çözdüler. Onlar hakkında bütün bilinen bu, Los Angeles'ta oturdukları ve bu kentte bir avukat tarafından temsil edildikleri dışında tabii.

Five Borough için bu her zamanki işlerden. Para kazanmıyorlar ama iflas da etmiyorlar ve yeni yatırımcılar birkaç yıl para kaybetmeyi göze alıyorlar. Aslında sonsuza dek para kaybetmeye razı olabilirler."

"Anlıyorum."

"İlginçtir, yeni yatırımcılar çok pasif bir rol oynamakla yetinmiş görünüyorlar. Şirket yönetiminde değişiklikler yapmalarını bekliyor insan ama eskilerin hepsini korudular ve yeni birini getirmedi. Çok fazla ortalıkta olan biri dışında. Five Borough için çalışmıyor, maaş almıyor ama şirkete bakarsan gözünün ucuyla adamın hep orada olduğunu görürsün."

"Kim bu adam?"

"Şimdi" dedi, "bu ilginç bir soru. Adı Bergen Stettner, Alman ya da hiç değilse Toton adı gibi geliyor ama asıl adının bu olduğunu sanmam. Central Park South'daki Trump otelinin üst katındaki bir dairede karısıyla birlikte oturuyor. Lexington'daki Greybar Binası'nda bir bürosu var. Dövizle ilgileniyor, ayrıca değerli taşlar alıp satıyor. Bunlar sana ne çağırıyor?" ,

"Kara para aklayan biri."

"Ve Five Borough da bir tür kara para aklama yeri olarak çalışıyor. Nasıl, neden, kime ya da hangi dereceye kadar sorularına cevap veremiyorum." Kendisine biraz votka koydu. "Yani bütün bunlar senin ne kadar işine yarar bilmiyorum, Matt. Genç Richard Thurman ile ilgili hiçbir şey bulamadım. Kendisini bağlayıp karısını halletmesi için bir sokak serserisi kiralamışsa ya çok ağız sıkı birilerini bulmuş ya da ödediği paranın içinde Yeni Zelanda bileti var, çünkü sokakta hiç söylenti yok."

"Bunu tahmin etmiştim."

"Öyle mi?" Stoly içti. "Umarım ki Five Borough hakkındaki bilgiler senin için tümünden yararsız değildir.

Telefonda bir şey söylemek istemedim. Bunu yapmaktan hiç hoşlanmamışım ve telefonun otelin santralından geçiyor değil mi? Bu sorun yaratmıyor mu?"

"Direkt hat alabiliyorum" dedim. "Onlar da mesajları alıyorlar."

"Aldıklarından eminim, gerçi mümkünse not bırakmam. Stettner hakkında daha çok şey bulmayı isterdim ama bunu yapmak zor olabilir. Kendini saklı tutan bir tip. O zarfta ne var?"

"Galiba onun resmi" diyerek katlı resmi açtım. Danny Boy önce resme, sonra bana baktı.

"Onu zaten tanıyormuşsun" dedi. "Hayır."

"Ceket cebine rastlantıyla kalemle yapılmış bir portresi girmiş. Resim imzalı, Allah aşkına! Raymond Galindez kim?"

"Yeni Normal Rockwell. Stettner bu mu?"

"Bilmiyorum, Matthew. Adamı göz ucuyla bile görmedim."

"Demek ben senden öndeyim. Ona iyice bakmıştım. Yalnızca kime baktığımı bilmiyordum." Resmi katlayıp cebime koydum. "Bunu şimdilik kimseye söyleme" dedim, "ama işler istediğim gibi giderse uzun süreliğine bir yerlere gidecek."

"Para aklama işinden mi?"

"Hayır" dedim. "Bu onun geçim kaynağı. Onu asıl yakacak olan hobi olarak yaptıkları."

Eve giderken yolum St Paul'den geçiyordu. Oraya gittiğimde saat dokuz buçuktu, toplantının ancak son yarım saatine yetişebildim. Bir fincan kahve alarak en arka sıradaki bir iskemleye oturdum. Will Haberman'ın birkaç sıra önümde oturduğunu düşündüm ve ona gelişmeleri anlattığımı hayal ettim. Şimdiye kadar, Will, bana verdiği The Dirty Dozen kasetinde, Kauçuk Adam rolünü Bergen Stettner'in oynadığını öğrendik. Saf erkeği daha önce hiç sinema deneyimi olmayan gene bir çocuk oynuyordu. Sahne adı Mutlu. Derili Kadın'dan henüz emin değiliz ama adının Chelsea olma ihtimali var.

Bu, dün gece Thurman'ın söylediği addi. "Kimin, Chelsea'nin mi? Yalnızca takılma, dostum. Sözüme güven." Ringte üzerinde sayılar bulunan kartlarla dolaşan kızın deriler giymiş maskeli kadın olduğuna giderek daha az inanıyordum.

Toplantıya kendimi veremedim. Aklım başka yerlerde gezinirken toplantı sürüp gitti. Kilisenin bodrum katına, duyacaklarım için değil, birkaç dakika güvenli bir yerde olmak için gelmiştim.

Erkenden çıktım ve ona iki dakika kala odama girdim. Saat on oldu, geçti; geceyarısını beş gece telefon çaldı, hemen üstüne atladım. "Scudder" dedim.

"Kim olduğumu biliyor musun?"

"Evet."

"Adımı söyleme. Yalnızca beni nereden tanıdığını söyle"

"Paris Yeşili" dedim. "Diğer yerlerin yanı sıra."

"Evet, doğru. Dün gece ne kadar içtiğini, ne kadar hatırladığını bilmiyorum."

"Hafızam çok iyidir."

"Benimki de. Sana bir şey söyleyeceğim, keşke iyi olmasaydı dediğim zamanlar oluyor. Sen detektifsin."

"Doğru."

"Doğru mu? Adını rehberde bulamadım."

"Listede değilim."

"Bir ajans için çalışıyorsun. Kartı bana gösterdin ama ajansın adını hatırlamıyorum."

"Onlarla serbest çalışıyorum. Çoğunlukla kendi başımayım."

"Yani seni doğrudan tutabilirim."

"Evet" dedim. "Tutabilirsin."

Thurman düşünürken bir sessizlik oldu. "Sorun şu" dedi, "sanırım başım belada."

"Bunu neden düşündüğünü biliyorum."

"Hakkımda ne biliyorsun, Scudder?"

"Herkes ne biliyorsa."

"Dün gece adımı bilmediğini söylemiştin."

"O, o zamandı."

"Bugünse bugün, ha? Bak, galiba konuşmamız gerek."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Ama nerede? Sorun da bu. Paris Yeşili olmaz."

"Ya senin evin?"

"Hayır. Hayır, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Halka açık bir yer ama beni tanıyabilecekleri bir yer olmasın. Aklıma gelen yerler olmaz çünkü her zaman gittiğim yerler bunlar."

"Ben bir yer biliyorum" dedim.

"Burası mükemmel" dedi, "böyle bir yerin var olduğunu ki bilmiyordum. İrlanda mahalle tavernası dediklerinden değil mi?"

"Evet."

"Oturduğum yerden yalnızca birkaç blok ötede ama buranın varlığını bile bilmiyordum. Her gün önünden geçip fark etmeyebilir, hiç dikkat etmeyebilirdim, anlıyorsun değil mi? Farklı dünyalar. Burada gerçek işçi sınıfından insanlar var dürüstler, ayakları yere basan tipler. Bak, teneke tavan, karo döşeme, duvarda dart kartonu. Bu mükemmel."

Grogan'daydık elbette, buranın sahibini ayakları yere basan ya da dürüst olarak niteleyecek biri çıkar mı diye merak ettim. Gene de amacımıza uygun görünüyordu. Sakindi, neredeyse boştu ve Thurman'ı tanıyan kimsenin gelme ihtimali yoktu.

Ona ne içmek istediğini sordum. Bir biranın iyi olacağını söyledi. Bara gidip bir şişe Harp ve bir bardak Cola aldım. Burke, "Büyük şefi kaçırdın" dedi. "Bir saat önce buradaydı, bütün gece onu tuttuğunu söyledi."

Masaya geri dönünce Thurman Cola aldığını fark etti. "Dün gece bunu içmemiştin" dedi.

"Sen stinger içiyordun."

"Sakin hatırlatma. Sorun şu, aslında fazla içki içmem. Yemekten önce bir martini, belki birkaç bira. Dün gece dibi buldum. Doğrusunu söylemek gerekirse sana ne kadarını söylediğimden emin değilim. Ya da ne kadarını bildiğinden."

"Dün gece bildiğimden daha çok şey biliyorum."

"Ve dün gece söylediğinden fazlasını biliyordun."

"Belki seni rahatsız eden şeyleri anlatsan daha iyi olacak. Bunu biraz düşündü, sonra başını salladı. Ceplerini karıştırarak dün gece verdiğim resmi buldu. Katını açarak bir bir bana baktı. Kim olduğunu bilip bilmediğimi sordu.

"Neden bana söylemiyorsun?"

"Adı Bergen Stettner."

İyi, diye düşündüm.

"Korkarım beni öldürecek."

"Neden? Daha önce hiç birini öldürdü mü?"

"Allahım" dedi. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Thurman, "Daha önce Bergen gibi biriyle tanışmamıştım, kanalın sahip değiştirmesinden sonra ortalıkta gözükmeye başladı ve hemen arkadaş olduk. Onun müthiş olduğunu düşündüm. Çok güçlü, kendinden çok emin, onun yanındayken sıradan kuralların geçerli olmadığına inanmak kolaydı. Onunla ilk tanıştığımda beni evine götürdü. Central Park altımızda özel bir arka bahçe gibi uzanırken terasta şampanya içtik. Oraya bir daha gittiğimde karısıyla, Olga ile tanıştım. Güzel kadın, o kadar cinsel enerji yayıyordu ki sersemleticiydi. Bergen banyoya gidince Olga yanıma oturup elini kucağıma koydu ve pantolonumun üstünden okşamaya başladı. 'Kamışını emmek istiyorum' dedi. 'Beni arkadan düzmeni istiyorum, yüzüne oturmak istiyorum.' Neler olduğuna inanamıyordum. Bergen'in gelip bizi böyle yakalayacağından emindim ama Bergen içeriye girdiğinde Olga odanın karşı tarafındaki bir iskemlede oturuyor, tablolardan söz ediyordu. Ertesi gün Bergen bana Olga'nın beni ne kadar sevdiğini, beni daha çok görmeleri gerektiğini söylediğini tekrarlayıp durdu. Birkaç gün sonra birlikte yemeğe çıktık, karımla ben. Yakışksız bir şeydi, benle Olga arasında olan bitenler. Akşam bitince Bergen Amanda'nın elini öptü, Avrupalı bir hareket ama aynı zamanda da alaycı bir hareket. Olga da elini öpmem için uzattı, elleri, şey, cinsel organ kokuyordu. Kendisini ellemiş olmalıydı. Yüzüne baktım, yüzündeki ifade beni koku kadar etkiledi. Bergen tabii ki neler olup bittiğini biliyordu, planlamışlardı. Bunu şimdi anlıyorum. Evlerine bir ara gittiğimde bana gösterecek bir şeyi olduğunu söyledi, kabloluda izleyebileceğim bir şey değildi ama ilgimi çekeceğini düşünmüştü. Bir video kaset koydu, pornoymuştu, amatör işi. İki erkek bir kadını paylaşıyor. Kasetin yarısında Olga içeriye girerek yanıma oturdu. Onun evde olduğunu bilmiyordum, Bergenle yalnız olduğumuzu sanmıştım. Kaset bittiğinde Bergen çıkarıp yeni bir kaset koydu Bunda iki kadın vardı, biri siyah, biri beyaz. Siyah kadın bir köleydi. Beyaz kadının Olga olduğunu anında anladım. Gözlerimi ekrandan ayıramıyordum. Kaset bitince etrafıma bakındım, Bergen dışarıya çıkmıştı. Olga ile giysilerimizi parçalar gibi çıkarıp kendimizi kanepeye attık. Bir ara Bergen'in odada bizi seyrettiğini farkettim. Sonra üçümüz birlikte yatak odasına geçtik."

Seksin yanı sıra Stettner ona sıkı bir felsefe eğitimi de verdi. Kurallar, onları ihlal edecek düşüncüüne sahip olmayanlar içindi. Üstün erkek ve kadınlar kendi kurallarını kendileri koyarlar ya da hiç kuralsız yaşarlardı. Sık sık Nietzsche'den alıntı yaptı, Olga da yaşlı Alman New Age bir cila sürmüştü. Güç elindeyse aslında senin kimse kurbanın olamazdı, çünkü onların kaderleri köle olma isteklerinin bir dışavurumuydu. Sen kendi kaderini yaratırken onlar da kendilerinininkini yaratırlardı.

Bir gün Stettner onu bürosundan aradı. "Yaptığın işi bırak" dedi. "Aşağıya in, köşede bekle, on beş dakika içinde seni alacağım." Stettner ona uzun bir yolculuk yaptırdı, yalnızca onun için bir hediye olduğunu söylemişti. Otomobil Thurman'ın tanımadığı bir çevrede bırakarak onu bir yerde bodrum katma indirdi. Orada çıplak bir kadın metal bir çerçeveye bağlanmış, ağız bantlanmıştı. Stettner ona, "kadın senin" dedi.

"İstediyini yapabilirsin."

Thurman kızla sevişti. Reddetmek nazik bir hareket olmayacaktı, tıpkı bir içkiyi, yemeği ya da konuğa ikram edilen herhangi bir şeyi reddetmek gibi. Kaldı ki kadının çaresizliği onu çok heyecanlandırmıştı. Sevişme bitince Stettner ona kadına yapmak istediği başka bir şey olup olmadığını sordu.

Thurman olmadığını söyledi.

Binadan çıkıp Stettner'in otomobiline bindiler. Stettner ona bir dakika beklemesini, yapmayı unuttuğu bir şey olduğunu söyledi. Kısa süre sonra geri dönerek otomobili çalıştırdı.

Thurman'a bir kadının ilk âşığı olup olmadığını sordu. Thurman olduğunu söyledi.

"Ama karın değil."

"Hayır" dedi Thurman. Amanda ile tanıştığında bakire değildi.

Stettner, "Eh, ben sana bir hediye verdim" dedi. "Bir kadının ilk âşığı olmuştun zaten, şimdi de son âşığı oldun. Biraz önce birlikte olduğun kız, ona kurtlardan başka kimse sahip olamayacak. Geri döndüğümde ne

yaptım biliyor musun? Senin için onu öldürdüm. Ağzındaki bantı çıkararak, 'Güle güle sevgilim,' dedim ve boğazını kestim."

Thurman ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Bana inanıp inanmaman gerektiğini bilmiyorsun. Belki yalnızca işemeye ya da kızı serbest bırakmaya gitmişimdir. Geri dönüp kendin bakmak ister misin?"

"Hayır."

"İyi. Çünkü biliyorsun ki ben her zaman doğruyu söylerim. Kafan karıştı, bu konuda neler hissedeceğini bilemiyorsun. Rahatla. Sen bir şey yapmadın. Ben yaptım. Ve kız zaten ölecekti. Kimse sonsuza kadar yaşayamaz." Uzanıp Thurman'ın elini tuttu. "Biz yakından da yakınız. Kan ve sperm kardeşiyiz."

Birayı bardağa dökmek uzun zamanını almıştı, şimdi ise içmek uzun zamanını alıyordu. Bardağı kaldırıyor, dudaklarına kadar götürüyor, sonra tekrar yerine koyup konuşmaya devam ediyordu. Biraya hiç aldırmiyordu aslında. Konuşmak istiyordu. "O kadını öldürüp öldürmediğini bilmiyorum" dedi. "Bu olay için kiralanmış ve Bergen onu çözmeye ve parası ödemeye gitmiş de olabilir. Ya da söylediği gibi boğazı kesmiştir. Bunu bilmenin yolu yok."

O andan itibaren iki hayat birden sürmeye başladı Görünürde yükselmekte olan genç bir yöneticiydi. Harika bir evi, zengin bir karısı ve parlak bir geleceği vardı. Aynı zamanda da Bergen ve Olga Stettner ile gizli bir yaşam sürüyordu.

"Birinden birine geçmeyi öğrendim" dedi. "Senin bürodaki işten çıkman gibi ben de onlarla birlikte olduğumda diğer yanımı bir kenara bırakıyordum. Onları haftada bir iki kez görüyordum. Her zaman bir şey yapmazdık. Bazen yalnızca oturup konuşurduk. Ama her zaman o eşik, o akım aramızda olurdu. Sonra orada kesip eve döner, koca olmaya devam ederdim."

İkisini tanınmasının üzerinden birkaç ay geçtikten sonra Stettner onun yardımına ihtiyaç duydu.

"Biri ona şantaj yapıyordu. Yaptıkları bir kaset vardı. İçinde ne olduğunu bilmiyorum ama kötü bir şey olmalı ki kameraman bir kopyasını çıkarmıştı ve karşılığında elli bin dolar istiyordu."

"Arnold Leveque" dedim.

Thurman'ın gözleri büyüdü. "Nasıl biliyorsun? Ne kadarını biliyorsun?"

"Leveque'e ne olduğunu biliyorum. Onun öldürülmesine yardım ettin mi?"

Bu kez bardağı dudaklarına götürdü. Ağzını elinin tersiyle silerek, "Yemin ederim ne yapılacağını bilmiyordum" dedi.

Bergen elli bini ödeyeceğini ama Leveque ile buluşamayacağını söyledi, adam ondan korkuyordu. Nedenini tahmin etmek zor değil. Tek bir ödeme olacağını ve işin bununla biteceğini söyledi çünkü adam aynı şeyi iki kez yapmaya kalkışacak kadar aptal değildi.

Onuncu Cadde'yle Kırk Dokuzuncu Sokak'ın köşesinde bir Tayvan lokantası vardır. Leveque ile orada buluştum. Kurulmuş bir oyuncak gibi yürüyen komik, şişman bir adamdı. Bunu yaptığı için üzgün olduğunu ama paraya gerçekten ihtiyacı olduğunu söyleyip duruyordu. Bunu ne kadar çok söylerse o kadar değersiz görünüyordu.

Ona para dolu evrak çantasını vererek açmasını istedim. Parayı görünce daha da korkmuş göründü. Ben sözde avukattım, hikâye buydu, Brooks kravat takmışım, konuşmama hukuki terimler sokmaya çalışıyordum. Sanki önemliymiş gibi.

Değiş-tokuşu yaptık, ona evrak çantasının onda kalabileceğini ama kasetin müşterimin istediği kaset olduğundan emin olana kadar gitmesine izin veremeyeceğimi söyledim. 'Otomobilimi yakınlarla park ettim' dedim, 'bürom da hemen şuracıkta, kasetin beş dakikasını izler izlemez parayla gidebilirsin.'

Başını salladı. "Çekip gidebilirdi" dedi. "Ne yapabilirdim ki? Ama sanırım bana güvendi. On Birinci Cadde'nin yarısını yürümüşüktük, Bergen bir geçitin önünde bekliyordu. Leveque'in başına vuracak, sonra para ve kasetle oradan uzaklaşacaktık."

"Ama öyle olmadı."

"Hayır" dedi. "Leveque daha ne olduğunu anlayamadan Bergen üstüne atladı, yumrukladı. Hiç değilse öyle görünüyordu ama sonra Bergen'in elinde bir bıçak gördüm. Orada, sokağın ortasında bıçağı sapladı, sonra onu geçidin içine çekerek bana evrak çantasını almamı söyledi. Çantayı alıp geçite girdim. Leveque'i tuğla duvara dayamış bıçaklıyordu. Leveque bakakalmıştı. Belki o çoktan ölmüştü, bilmiyorum. Hiç ses çıkarmadı."

Daha sonra Leveque'in anahtarlarını aldılar ve evini iki çanta dolusu ev yapımı kaset çıkardılar. Stettner, şantaj için kullandığı kasetin bir kopyasını daha çıkardığını sanıyordu ama öyle görünüyordu ki çıkarmamıştı.

"Kasetlerin çoğu televizyondan kaydedilmiş filmlerdi" dedi. "Çoğu eski siyah-beyaz klasikler. Birkaçı pornoydü, bazıları eski televizyon şovlarıydı." Stettner kasetleri bizzat izlemiş ve hemen hepsini fırlatıp atmıştı. Thurman ele geçirilmesine yardım ettiği, Arnold Leveque'in hayatına mal oları kaseti hiç izlememişti.

"Ben gördüm" dedim. "İki kişi cinayet işliyor. Bir oğlanı öldürüyorlar."

"Böyle olduğunu tahmin etmiştim, yoksa Leveque nasıl bu kadar para isteyebilirdi? Ama nasıl oldu da izleyebildin?"

"Leveque bulamadığınız bir kopya yapmıştı. Ticari kasetlerden birinin içindeydi."

"O kadar ticari kaset vardı ki" diye hatırladı. "Onları almaya zahmet etmedik, orada bıraktık. Akıllıca bir iş yapmış." Bardağını kaldırdı ama dokunmadan yerine bıraktı. "Gerçi ona fazla bir yararı dokunmadı ama." Oğlanlar Stettner'in yaşamının bir parçasıydı, Thurman'ın paylaşmayı hiç istemediği bir parçası. Dosdoğru, "Eşcinsellerden hoşlanmam" dedi. "Hiçbir zaman da hoşlanmadım. Amanda'nın kardeşi eşcinsel. Benden hiç hoşlanmadı, ben de ondan hoşlanmadım, ilk başından beri böyleydi. Stettner da aynı biçimde düşündüğünü söyledi, ibnelerin zayıf olduklarını, AİDS'in onları topuklarının altında ezmek için gezegenin yarattığı bir yöntem olduğunu söyledi. 'Bu oğlanları kullanmak eşcinsel bir şey değil' derdi. 'Kadını yaptığın gibi yaparsın, hepsi bu. Üstelik elde etmesi de öyle kolay ki, her yerde alınmak için yalvarıyorlar. Kimse onlara aldırıyor. Onlarla istediğin her şeyi yaparsın, kimse buna aldırılmaz.'"

"Oğlanları nasıl buluyordun?"

"Bilmiyorum. Sana söyledim, uzak durma kararını verdiğim bir alandı bu. Bazen onu bir oğlanla birlikte görürdüm. Bazen yanına bir oğlan alırdı, geçen hafta boks maçlarında gördüğün oğlan gibi. Ona oğlu gibi davranırdı, sonra bir gün çocuğu görmez oluverirdik. Oğlana ne olduğunu hiç sormazdım."

"Ama biliyordun."

"Bunu düşünmedim bile. Benim üstüme vazife değil, öyleyse neden düşünüyüm?"

"Ama bilmen gerekirdi, Richard."

Daha önce ona adıyla seslenmemiştim. Belki bu sözcüklerin zırhından sıyrılmaya yardımcı oldu. Bir şey bunu yaptı çünkü yüreğine sıkı bir sağ yemiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Sanırım onları öldürdü" dedi.

Bir şey söylemedim.

"Sanırım birçok insanı öldürdü."

"Ya sen?"

Hemen, "Ben asla kimseyi öldürmedim" dedi.

"Leveque cinayetinde yardımcıydın. Yasaya göre bıçağı bizzat kullanmış kadar suçlusun."

"Onun öldürüleceğini bile bilmiyordum!"

Biliyordu, tıpkı oğlanlara ne olduğunu bildiği gibi. Yorum yapmadım. "Saldıracağını ve hırsızlık yapacağını biliyordun" dedim. "Bu seni suç ortağı yapar ve ölümle sonuçlanan bir suçsa tam bir işbirlikçi olursun.

Leveque kalp krizinden ölmüş olsaydı bile cinayetle suçlanırdın. Yasa açısından suçlusun."

Derin derin soluk aldı. Dalgınca, "Tamam, bunu biliyorum. Gidip öldürdüğü kız hakkında da aynı şeyi söyleyebilirsin, eğer öldürdüyse. Sanırım tecavüzden suçluyum. Kız karşı koymadı ama rızasını da tam olarak almış değilim." Bana baktı. "Yaptıklarımı savunamam. Bunlara bir gerekçe bulamam. Beni hipnotize ettiğini söylemeye de çalışmayacağına gerçi hipnotize olmuş gibiydim, gerçekten, ikisinin beni hazırlaması... istediklerini yaptırtmaları."

"Bunu nasıl yaptılar, Richard?"

"Onlar yalnızca..."

"Karını öldürmeye seni nasıl ikna ettiler?"

"Aman Allahım" diyerek yüzünü ellerinin arasına aldı.

Belki en baştan planlamışlardı. Belki gizli bir programın bir parçasıydı.

Olga "Bir duş alsan iyi olur" derdi. "Küçük eşine gitmenin zamanı geldi. Küçük eş, sevgili eşin, çekici eşin - bunu her zaman bir ironi imasıyla, bir alay imasıyla söylerdi. Thurman'a cesur, küstah, pervasız, yiğitlerin dünyasında bir saat geçirdin, derdi, şimdi ise siyah-beyaz yavan dünyaya ve bu dünyayı seninle paylaşan Barbie bebeğe dönebilirsin.

Stettner en baştan, "Bütün paraya sahip olması utanç verici" demişti. "Kadının daha fazla parası varsa bütün gücünü elinden alır."

Başta Stettner'in Amanda'yı cinsel olarak istediğinden korkmuştu. Thurman'la Olga'yı paylaşmaya razı olmuştu ve karşılığını isteyebilirdi. Thurman bu düşünceden hoşlanmadı. İki hayatı ayrı tutmak istiyordu ve Stettner'ler Amanda'yı ilişkilerine katmak istermiş gibi görünmedikleri zaman rahatladı. Dördünün ilk biraraya gelmesi başarılı olmamıştı, çiftlerin içki içip yemek yedikleri sonraki iki buluşmada da konuşmalar çok resmiydi.

Sigorta tutarını artırmasını ilk öneren Stettner oldu. "Çocuğun doğacak, o çocuğu korumak istiyorsun. Anneyi koruman gerekir. Ona bir şey olursa, bakıcı tutacaksın, yönetici tutacaksın, yıllarca harcamaların olacak."

Sonra sigorta poliçeleri ayarlanınca, "Biliyorsun, Richard" dedi, "karısı zengin bir adamsın. Karın ölürse zengin bir adam olacaksın. Bu ilginç bir ayırım, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Bu düşünce yavaş yavaş, azar azar gelişti.

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum" dedi. "Gerçek değildi. Şaka yapıyorduk, olanaksız derecede inceden inceye düşünölmüş yöntemler buluyorduk. Bergen, 'Mikrodalga fırınların bu kadar küçük olması ne kötü' dedi. 'Amanda'yı ağzına bir elma koyup içinde pişirebilirdik.' Şimdi bunu düşünmek mide bulandırıcı ama o sırada komik geliyordu çünkü gerçeklik payı yoktu, zararsız bir şakaydı. Şaka yapmaya devam ettiğimiz için de bir tür gerçekliğe bürünmeye başladı.

Bergen, 'Önümüzdeki Perşembe yapacağız' derdi ve aptalca bir kara komedi senaryosu planlardık, hepsi bu. Sonra Perşembe günü gelince Olga, 'Ah, bugünün küçük Amanda'yı öldüreceğimiz gün olduğunu unutmuşum' derdi. Bir şakaydı, komediydi.

Amanda'yla birlikteyken, onlar yanımda değilken, normal mutlu bir kocaydım. Bu olanaksız gibi görünüyor, değil mi? Ama doğruydü. Sanırım bir gün Bergen ile Olga'nın ortadan kaybolacağını düşünmüş olmalıyım. Bunun olmasını neden bekliyordum bilmiyorum, ya yaptıkları işler nedeniyle yakayı ele verecekler, ya peşimi bırakacaklar ya ülkeden gidecekler ya da... bilmiyorum. Belki de ölmelerini bekliyordur. O zaman onlarla birlikte yaşadığım bütün karanlık hayat da yok olacak ve Amanda ile birlikte tekrar mutlu yaşayacaktık. Ama bir keresinde yatakta Amanda yanımda uyurken onu öldürmenin farklı yollarını düşünmeye başladım. Bu düşünceleri beslemek istemiyordum ama kafamdan da atamıyordum. Yastıkla boğmak, bıçaklamak, her tür canice hayal. Öbür odaya gidip birkaç kadeh içki içmem gerekti. Bir şey yapacağımdan korkmuyordum. Bu düşünceler beni altüst etmişti yalnızca.

Kasım'ın tam birinde alt kattaki komşuların Florida'ya altı aylığına gittiğini söyledim. Bergen, 'İyi' dedi. 'Amanda'yı orada öldüreceğiz. Sahipleri Florida'da olunca doğal bir soygun yeri olur. Ayrıca uygun da, Amanda fazla yürümek zorunda kalmayacak, senin evinde yapmaktan daha iyi çünkü polisi gelip her şeyi karıştırmamasını istemezsin. Ortalığı darmadağın ederler, hatta bazen eşya çalarlar.'

Bunun bir şaka olduğunu düşündüm. 'Ah, partiye mi gidiyorsunuz? Eve dönünce alt kattaki Yahudiler'in evinde sizi bekleyeceğiz. Bir soygunun tam içine düşeceksiniz. Umarım içeriye nasıl girileceğini hâlâ hatırlıyorumdur. Bunun yüzme gibi olduğuna eminim, bir kez öğrenince insan bir daha unutmaz.'

Parti gecesi bunun bir şaka olup olmadığını bilmiyordum. Açıklaması zor. Biliyordum ama bilmiyordum. Yaşamımın iki yanı birbirinden o kadar ayırdı ki, sanki bir tarafta olan bir şeyin diğer tarafı etkileyebileceğine gerçekten inanmıyordum. Orada bizi beklediklerini biliyor gibiydim ama aslında inanamıyordum.

Partiden çıkınca eve yürümek istedim çünkü orada olacaklarından, bu kez gerçek olacağından korkarak eve gitmeyi geciktirmek istedim. Eve doğru yürürken Amanda kardeşinden söz etmeye başladı, kardeşinin sağlığı için nasıl endişe ettiğinden falan. Kötü bir yorumda bulundum. Tartıştık. Tamam, orospu, dedim kendi kendime, bir saat içinde toprak olacaksın. Ve bu düşünce heyecan vericiydi.

Merdivenleri çıkarken Gottschalk'ların kapısının kapalı olduğunu görüp rahatladım, sonra kapı pervazının aralandığını, kilitte zorlama izleri olduğunu görünce orada olduklarını anladım. Ama sessiz olur ve kapalı kapıyı geçip kendi evimize girsek güvende olacağımızı düşündüm. Elbette dönüp aşağıya inebilirdik ama o sırada bu aklıma bile gelmedi.

Merdivenin üstüne vardığımızda kapı açıldı, bizi bekliyorlardı. Olga bazen giydiği deri giysisini giymişti, Bergen'de de uzun deri bir palto vardı. Bir mizah kitabından fırlamış gibi duruyorlardı. Amanda önce onları tanımadı. Ne anlam çıkaracağını bilemeden onlara bakakaldı, daha bir şey söyleyenden Bergen, 'Sen öldün orospu' diyerek yüzüne bir yumruk attı. İnce deriden sürücü eldiveni giymişti. Amanda'nın ensesine bütün gücüyle vurdu.

Amanda'yı tutarak ağzına kapadığı eliyle onu içeri sürükledi. Olga, Amanda'nın ellerini arkasına geçirip kelepçeledi. Ağzını bantladılar. Olga ona çelme taktı, Amanda yere düşünce de yüzüne tekme attı.

Amanda'yı soydular ve yatak odasına sürükleyerek yatağın üstüne fırlattılar. Bergen ona tecavüz etti ve arkasına çevirip tekrar tecavüz etti. Olga Amanda'nın yüzüne bir kol demiriyle vurdu, sanırım bu onu bayıltmıştır. Bu olayların büyük kısmında bilincinin yerinde olduğunu sanmıyorum.

Umarım değildi.

Bana onunla sevişmek zorunda olduğumu söylediler. En kötü kısmı buydu. Midemin alt üst olduğunu sandım, kusacağımı sandım ama aksine heyecanlanmıştım. Organım sertleşmişti. Sevişmek istemiyordum, ben istemiyordum ama organım istiyordu. Allahım, bunu düşünmek bile beni hasta ediyor. Sonuna erdiremedim. Onun üstüne çıktım ve yapamadım, bitsin diye gelmek istedim ama gelemedim.

Sonra onun başında durdum. Bergen çorabını onun boğazına doladı ve iki ucunu zorla ellerime tutuşturdu.

Bana yapmak zorunda olduğumu söyledi, orada öylece durdum. Olga dizlerinin üstüne çökmüş kamışımı emiyordu, Bergen'in eldivenli elleri ellerimi tutmuştu, ben ise çorabın uçlarını tutmuşum. Ellerimi sıkı sıkı tutuyordu, bırakamıyordum. Bergen ellerini yana açtı, bu da benim ellerimin açılmasına hemen oldu.

Amanda'nın gözleri bana bakıyordu, bakakalmıştı, alıyor musun? Olga da yaptığı şeyi yapıyordu, anlıyor musun? "Bergen beni sınıksıkı tutmuştu ve kan, deri ve seks kokusu vardı.

Ve orgazm oldum.

Ve Amanda öldü."

Durkin'e, "Gerisi aynı düşündüğümüz gibiydi dedim. "Onu bağladılar, gerçekçi görünmesini sağlamak için biraz vurdular, hırsızlık süsü vermek için ortalığı dağıttılar. Evden çıkıp gittiler Thurman bir saat ya da daha uzun bir süre sonra aradı, ne zaman aradıysa işte. Hikâyesi hazırды. Günlerdir üzerinde çalışmıştı, bütün bu arada kendisine bunun bir şaka olduğunu söyleyip duruyordu."

"Ve şimdi de seni tutmak istiyor."

"Beni tuttu bile" dedim. "Dün gece, biz ayrıldıktan sonra."

"Ne için?"

"Stettner'lerden korkuyor. Onu öldüreceklerinden korkuyor."

"Bunu neden yapsınlar?"

"Kıçlarını kurtarmak için. Thurman'ın vicdanı onu rahatsız ediyor."

"Ben de öyle umuyorum."

"Eh, ona göre öyle. Amanda'nın onu gerçekten sevdiğini ve onun kendisini seven ya da sevecek olan tek insan olduğunu düşünüp duruyor."

"Ve bu kadar budala olacak tek insan."

"Ve onun cinayetin bir parçası olduğunu anlayamadan öldüğüne inanmak istiyor. Onunla sevişirken baygın olduğuna. Stettner onu boğdururken ya baygın ya da zaten ölmüş olduğuna inanmak istiyor."

"Bu soruya cevap vermek istiyorsa bir detektife değil bu medyuma ihtiyacı var."

Kuşluk vaktiydi, Perşembe günü. Kahvaltıdan sonra Hilltown North'a gitmiş ve Joe'nun gelmesini beklemiştim, köşe masasında oturuyorduk. Durkin sigarasını yakmıştı. Benim bildiğim birçok kez sigarayı bırakmıştı. Ondaki uzak duramıyor gibiydi.

"Vicdanının kendisini rahatsız ettiğinin anlaşıldığını düşünüyor. Ve Stettner'in artık ona ihtiyacı olmadığını düşünüyor" dedim.

"Stettner ona en başta neden ihtiyaç duydu, Matt? Aslında Stettner'i kullanan kendisiyken Stettner'e yükleniyor gibi geliyor bana. Anlaşmadan bir buçuk milyon aldıysa, Stettner ne aldı? Yarı ölü bir kadınla yatmak mı?"

"Şimdiye kadar" dedim, "Stettner dört yüz bin dolar aldı."

"Bu kısmı kaçırmış olmalıyım."

"Ben de tam buraya geliyordum. İş bittikten sonra, Amanda gömüldükten ve basının ilgisi azaldıktan sonra Stettner onunla konuştu. Küçük ortak girişimlerinin büyük bir başarı olduğunu ama ortak bir girişimse elbette adil olanın ortak paylaşma olduğunu söyledi."

"Diğer bir deyişle paranın yarısını istedi."

"Bu da bir düşünce. Karısından miras kalan parayı değil, Stettner bunu görmezden gelmeyi tercih ediyordu ama kesinlikle sigorta parası. Sigorta şirketi parayı öder ödemez yarısını istiyordu. Cinayet kazayla ölüm olduğu için iki katı olan bir milyon alacaktı."

"Şu kazayla ölümü hiç anlamamışım."

"Ben de ama sanırım kurban açısından bir kaza. Her neyse, vergisiz bir milyondur ve Stettner yarısını istiyordu. Sigorta şirketi geçen ay parayı ödedi, böyle bir olayda biraz hızlı davranmış gibi geldi bana."

"Şirketten bir yetkili geldi" dedi. "Thurman'ın şüpheli olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Resmi olarak değildi, bunu onlara söylemek zorunda kaldım. Öldürdüğüne inanıyordum, sana bunu söylemişim..."

"Evet."

"...ama elimizdeki tek neden paraydı ve paraya ihtiyaç duyduğunu, birisiyle ilişkisi olduğunu ya da karısını öldürmek için herhangi başka bir neden saptayamadık." Kaşlarını çattı "Bana anlattığından aslında bir nedeni olmadığını çıkarıyorum."

"Anlattığına göre değil. Sigorta şirketi parayı ödedi ve Stettner kendi payını istedi. Öyle ayarlamışlardı ki Thurman Stettner'e yüz bin dolarlık partiler halinde para ödeyecek bu da döviz almada kullanılmış gibi gösterilecekti. Para Stettner'in cebine nakit olarak girecek ama Thurman var olmayan işlemlerle ilgili fatura alacaktı. Öyle ayarlamışlardı ki, sonunda bu faturaların çoğunu vergiden düşebilecek. Burası benim en sevdiğim kısım sanırım, Joe. Suç ortağıyla parayı paylaş, sonra vergiden düş."

"Fena değil. Böyle dört ödeme mi yaptı?"

"Birer hafta aralarla. Son ödeme bu gece yapılacak. Stettner ile Maspeth'da buluşacak, orada boks maçlarıyla ilgili bir program hazırlıyor. İçinde yüzbin papal olan bir evrak çantası verecek ve iş bitecek."

"Ve Stettner'in onu öldüreceğini düşünüyor. Parayı aldıktan sonra Thurman'a artık ihtiyacı kalmayacak ve Thurman da zayıf halka, vicdanı sızlamaya başladı, öyleyse neden hesabı kesmesin?"

"Doğru."

"Ve senin onu korumanı istiyor" dedi. "Bunu nasıl yapacağını söyledi mi?"

"Bu konuyu açık bıraktık. Bu öğleden sonra konuşmak için onunla buluşacağım."

"Sonra da neresiydi, Maspeth'a mı gideceksiniz?"

"Büyük ihtimalle."

Sigarasını söndürdü. "Neden sen?"

"Beni tanıyor."

"Seni tanıyor mu? Nasıl tanıyor?"

"Bir barda tanıştık."

"Bunu söylemiştin, dün gece Ballou'nun sahibi olduğu o pislik yerde. Bu arada, böyle bir adamla ne cehenneme arkadaşlık ettiğini anlamıyorum."

"O benim dostum."

"Bugünlerden birinde yakayı ele verecek ve bu olduğunda orada olmak istemezsin. İyi bir dansöz, harika kıvırıyor ama bugünlerden birinde Federaller'e yakalanacak."

"Her neyse, dün gece Thurman'la Grogan'da buluştuk, çünkü konuşmak için sakın bir yere ihtiyacımız vardı. Beni aramasının nedeni, bir gece önce başka bir barda, oturduğu yerin yakınlarındaki bir barda rastlaşmamız."

"Sen onunla rastlaştın, çünkü senin işindi. Bunu biliyor mu?"

"Hayır. Stettner'in peşinde olduğumu sanıyordu."

"Neden Stettner'in peşinde olursun ki?"

Ona Mutlu'nun öldürülmesiyle ilgili kaset ya da Arnold Leveque'in öldürülmesiyle ilgili hiçbir şey anlatmamıştım. Bunlar konu dışı gibi görünüyordu. Joe'nun açık dosyası Amanda Thurman cinayetiyle ilgiliydi ve beni de bu dosya için tutmuşlardı; çözülmeye başlayan dosya için.

"Onu oltaya getirmek için bir yolu" dedim. "Onunla Stettner arasında bir bağlantı olduğunu keşfettim ve gerisi çantada keklik oldu. Her şeyi Bergen ile Olga'nın üstüne atarsa kendini ipten kurtarabilir."

"Onu bu noktaya getirebileceğini sanıyor musun, Matt."

"Öyle umuyorum. Öğleden sonra onu görünce bunu için çalışacağım."

"Onunla buluştuğunda dinleyici takmanı istiyorum."

"İyi."

"İyi.' Keşke dün gece onu gördüğünde dinleyici takmış olsaydın. Bir şans yakalıyorsun, adam konuşmak istiyor ve içini döküyor, kendini daha iyi hissediyor. Sonra ertesi sabah kalkıyor ve ona ne olduğunu bilmiyor, ömrü boyunca bir daha açılma isteği duymuyor. Hangi cehenneme onu görmeye gitmeden önce buraya gelip dinleyici almadın?"

"Kendine gel" dedim. "Saat onda birden aradı ve onunla hemen buluşmamı istedi. Sen dün gece burada bile değildin."

"Sana dinleyici verebilecek başkaları vardı."

"Elbette, dinleyici getirtmek iki saat sürer, on telefon etmek gerekirdi, ayrıca adamın hemen açılacağını düşünmek için gerçekçi bir nedenim de yoktu."

"Evet, haklısın."

"Sanırım onu ifade vermek için getirebilirim" dedim. "İstediği de bu galiba."

"İyi olur" dedi. "Ama keşke seninle konuşurken dinleyici takmış olsaydın. Dörtte mi buluşacaksınız? Keşke daha erken olsaydı."

"O saatten önce randevuları vardı."

"İş iştir, değil mi? Saat üçte burada buluşuruz." Ayağa kalktı. "Bu arada benim de randevularım var."

Elaine'in evine doğru yürürken yol üstündeki bir çiçekçiye uğradım sonra bir kasa Yafa portakalı aldım. Elaine çiçekleri suya, portakalları da büyük, mavi bir cam kâseye koydu. Kendini daha iyi hissettiğini söyledi. "Hâlâ kendimi kötü hissediyorum" dedi, "ama kesinlikle iyileşme yolundayım. Ya sen? Sen iyi misin?"

"Neden?"

"Kötü görünüyorsun. Dün gece ayakta mıydın?"

"Hayır ama iyi uyumadım. Olay çözülüyor. Birkaç saat içinde çözeceğim."

"Bütün bunlar nasıl oldu? Çarşamba'dayız, değil mi? Yoksa Pazartesi nöbet geçirip birkaç gün atladım mı?"

"Thurman'ın bir sırdaşa ihtiyacı vardı ve o kişi ben oldum. Kendini baskı altında hissediyordu, kısmen benim tarafımdan galiba ama çoğunlukla Stettner yüzünden."

"Stettner kim?"

"Kauçuk Adam" dedim. Ona dün gece Grogan'da yaptığına konuşmayı özetleyerek anlattım. "Doğru yerde doğru zamandaydım" dedim. "Şanslıydım."

"Amanda Thurman'ın aksine."

"Ve öyle görünüyor ki birçok başka insanın aksine. Ama Amanda olayından hepsi yargılanacak. Thurman'ın itirafı ve ortaya çıkaracakları fiziksel kanıtlarla sağlam bir dosya oluşturacaklar."

"Öyleyse neden asık suratlısın? Dövüş horozları gibi dolaşman gerekmez mi? Zafer anını yaşamayı engelleyen bir şey mi var?"

"Galiba yoruldum."

"Peki başka?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum" dedim. "Dün gece Thurman'la iki saat geçirdim. Serseriye yakınlık duyduğumu söyleyecek değilim ama düşüşüne de sevinemedim. Bir hafta önce bir tür soğukkanlı kriminal dahi olarak görünüyordu, şimdi budala olduğu ortaya çıktı. Manipülatif bir çiftin aklıkları onu bu hale soktu." "Ona üzülmüyorsun."

"Üzülmiyorum. Kendisinin de manipülatif bir orospu Çocuğu olduğunu düşünüyorum, yalnızca Stettner gibi kendinden daha iyi biriyle karşılaştı. Dün gece bana anlattıklarına hepsini yutmadım. Açık yalanlar söylediğini sanmam ama kesinlikle kendini olduğundan daha iyi göstermeye çalıştı. Bir şey söyleyeyim, Amanda'nın öldürdüğü ilk insan olmadığına her şeyine bahse girerim."

"Bunu söylemenin bir nedeni olmalı."

"Çünkü Stettner aptal değil. Karısını böyle öldürülmüş polislerin Thurman'ı dört bir yandan sıkıştıracaklarını biliyordu. Adamın işin içinde olduğundan şüphelenmeseler bile katilleri bulmak ve hiçbir ipucunu kaçırmamak için onu durmadan sorguya çekeceklerdi. Bu yüzden Stettner önce onu öldürmeye alıştıran tava soktu. Leveque öldürüldüğünde Thurman oradaydı, bir yan unsordu. Thurman ve Stettner'lerden birinin ya da ikisinin birden bir kadını halledip öldürdüklerini de düşünüyorum. Ben Stettner olsaydım böyle yapardım." "Olmadığına memnunum."

"Vicdan azabının ne kadarını yutacağımdan da emin değilim" dedim. "Sanırım korkuyor, sanırım işin bu kısmı doğru. Stettner son yüz papeli ondan alınca, yaşaması için bir neden kalmıyor. Paranın geri kalan kısmını almaya çalışmak istemiyorsa tabii, bu da her zaman bir olasılık olarak duruyor. Belki de Thurman'ın gerçek korkusu bu. Paranın geri kalanını vermek istemiyor."

"Zaten elinde tutamaz, değil mi? İtiraf ederse?"

"İtiraf etmeye niyetli değil."

"Ama onu emniyete ifade vermeye götüreceğini söylediğini sanıyordum."

"Buna çalışacağım. Stettner'in yaptığı gibi onu kandıra' bileceğimi umut ediyorum."

"Seninle gelip onu kandırmana yardımcı olmamı ister misin?"

"Bunun gerekli olacağını sanmam."

"İyi"

"Bak" dedim, "sanırım o beni kandırmaya çalışıyor. Belki onun için Stettner'i öldürmemi istiyor. Bu uzak bir olasılık ama konu dışı da değil. Bir tür Meksika infazı düzenlemede yardımımı istiyor olabilir: Kendi ölümü halinde Stettner'i zımbalayacak kanıt ve itiraf bırakacaktır. Bunu yapar, Stettner de yaptığını öğrenirse Thurman serbest demektir."

"Ama sana verdiği her tür kanıt..."

"Dosdoğru Joe Durkin'e gider. Allah kahretsin."

"Sorun nedir?"

"Saat henüz on bir buçuk ve onu saat dörde kadar göremeyeceğim. Dün gece düşünmesi için zaman tanımak yerine ısrarcı olmalıydım. Sorun şu, Thurman yoruldu, ben de. Sabah buluşacağımızı düşünmüştüm ama Thurman iş randevularım falan deyip kıvırdı. Onun için herşeyin bittiğini, randevularını iptal etmesinde bir sakınca olmadığını söylemek istedim ama bunu yapamazdım. Biliyorsun, dün öğleden sonra beni birkaç kez aradı ama konuşmadı-"

"Söylemiştin."

"Onunla konuşmuş olsaydım, şimdi işler çözülmüştü belki de. Elbette Danny Boy ile konuşmamış olacak ve Stettner hakkında hiçbir şey bilmeden yanma gidecektim." İçimi çektim. "Belki de her şey sonunda çözülecek."

"Her zaman çözülür bebeğim. Neden bir iki saat uzanmıyorsun? Yatağa yat ya da sana kanepeyi hazırlayayım."

"Sanmıyorum."

"İyi gelir. Sonra Joe'ya gidip iyice gerileceksin."

"Zaten gerginim."

"Ben de bunu söylemek istiyordum."

Bir öğlen toplantısına gittikten sonra bir pizzacıda pizza yiyip otele geri döndüm. Dört temel gıda grubundan da yemek için sucuklu pizza ısmarladım.

Belki toplantı beni rahatlatmıştı ya da belki iyi beslenmenin bir sonucuydu ama odama geri döndüğümde kendimi bir saat uzanacak kadar yorgun hissettim. Saati iki buçuğa kurdum ve önlem olarak resepsiyona beni o saatte aramalarını söyledim. Ayakkabılarımı çıkararak giysilerimle yatağa uzandım. Daha gözlerimi kapamadan gitmiş olmalıyım.

Bundan sonra hatırladığım ilk şey telefonun sesiydi Oturup saatime baktım, henüz iki olmuştu. Resepsiyondaki görevliye hırlamak için telefonu kaldırdım. TJ, "Adamım, neden hiç evde yoksun? Nerede olduğunu bile bilmezsem bulduklarımı sana nasıl anlatabilirim?" dedi.

"Ne buldun?"

"Oğlanın adını. Küçük olanın. Onu tanıyan biriyle karşılaştım, adının Bobby olduğunu söylüyor."

"Soyadını öğrendin mi?"

"Deuce'da soyadı fazla kullanılmaz, Matt. Adları da fazla bilinmez ya. Çoğunlukla sokak adları, biliyorsun. Bobby, kendine bir sokak adı bulamayacak kadar yeniydi. Konuştuğum çocuk onun Noel sırasında burada olduğunu söylüyor."

Oğlan uzun süre orada kalmamıştı. TJ'e bunun bir önemi olmadığını, Bobby ile birlikte olan adamın başka bir şeyden, kendisini oğlanlardan uzun süre uzak tutacak bir şeyden dolayı yakayı ele vereceğini söylemek istedim.

T, "Nereden geldiğini bilmiyor" diyordu. "Bir gün otobüse binmiş, hepsi bu. Erkeklerin küçük çocuklardan hoşlandığı bir yerden gelmiş olmalı çünkü en başından beri bunu arıyormuş. Fazla zaman geçmeden pezevenklerden biri onu ele geçirip küçük beyaz kıçını satmaya başlamış."

"Hangi pezevenk?"

"Bulmamı ister misin? Herhalde bulabilirim ama bu iş yirmi doları aştı, haberin olsun."

Bir anlamı var mıydı? Stettner aleyhine en kolay dava da Thurman'ın öldürülmesiydi. Bir ceset, bir tanık ve büyük olasılıkla fiziksel kanıtlar vardı ama bunların hiçbiri Bobby adlı çocuğun ortadan yok olmasında ve büyük ihtimalle öldürülmesinde mevcut değildi. Neden bir pezevenğin peşinden koşmakla zaman harcayalım?

"Neler bulabileceğine bir bak" derken buldum kendimi. "Yirmi doları da merak etme."

Saat üçte Midtown North'a giderek ceketimle gömleğimi çıkardım. Westerberg adlı bir polis memuru dinleyiciyi taktı. Durkin, "Bunlardan daha önce de kullandın" dedi. "O ev sahibiyle, gazetelerin Ölüm Meleği diye yazdığıyla."

"Doğru."

"Yani nasıl çalıştığını biliyorsun. Thurman ile bir sorun yaşamaman gerekir. Seni yatağa atmak isterse, gömleğini çıkarmamaya dikkat et yeter."

"Beni yatağa atmak istemeyecek. Eşcinsellerden hoşlanmıyor."

"Doğru, Richard'da bir bozukluk yok. Yelek ister misin? Giymen gerektiğini düşünüyorum."

"Dinleyicinin üstüne mi?"

"Kevlar bu, alıcıyı bozmaz. Durdurması gereken tek şey bir mermi."

"Mermi filan olmayacak, Joe. Şimdiye kadar kimse silah kullanmadı. Yelek bıçağı önleyemez."

"Bazen önler."

"Ya boğaza sarılmış bir ince çorabı."

"Sanırım" dedi, "seni oraya destek kuvvet olmadan gönderme düşüncesi hoşuma gitmiyor."

"Beni sen göndermiyorsun. Senin emrin altında değilim. Sivil sorumluluk nedeniyle alıcı takmış bir özel detektifim. Seninle işbirliği yapıyorum ama güvenliğimden sen sorumlu değilsin."

"Sen ceset torbasına girdikten sonra yapılan soruşturmada bunu oradakilere söylemeyi unutmayacağım."

"Böyle bir şey olmayacak" dedim.

"Diyelim ki Thurman bu sabah uyandı ve fazla konuştuğunu fark etti. Artık sen de kurtulması gereken bir zayıf halkasın."

Başımı hayır anlamında salladım. "Ben en son kozuyum" dedim. "Desteğiyim, Stettner'in onu öldürmemesini sağlayacak olan kişiyim. Allah kahretsin, o beni tuttu, Joe. Beni öldürmeyecek."

"Seni tuttu mu?"

"Dün gece. Bana kapora da verdi, almam için ısrar etti."

"Ne verdir"

"Yüz dolar. Gıcır gıcır bir yüz dolar."

"Hey, küçükler de işe yarar."

"Parayı üstümde tutmadım."

"Ne demek istiyorsun, üstünde tutmadın mı? Ona geri mi verdin, sana nasıl güvenecek?"

"Geri vermedim. Paradan kurtuldum."

"Neden? Para paradır. Nereden geldiği önemli değildir."

"Belki de değildir."

"Paranın sahibi yoktur. Temel kanun ilkesi. Nasıl kurtuldun?"

"Eve doğru yürürken" dedim. "Dokuzuncu Cadde, Elli Birinci Sokak'a kadar yürüdük, orada Thurman başka yola, ben başka yola gittim. Bir kapıda önüme çıkan ilk çıkan adam bir dilenciydi. Thurman'ın parasını çıkararak önündeki tasa attım. Simdi hepsinde tas var, plastik kahve kaplarından."

"Böylece insanlar onlara dokunmak zorunda kalmıyor. yüz doları bir sokak dilencisine mi verdin? Parayı nasıl harcar? Kim bozar bu parayı?"

"Eh" dedim, "bu benim sorunum değil."

17

Richard Thurman'ın oturduğu yere kadar yürüyüp binanın karşısındaki girişte durdum. Dörtteki randevumuz için on dakika erken gitmiştim ve kaldırımdaki trafiği izleyerek zaman öldürüyordum. Dairesinde ışık olup olmadığını anlayamıyordum. Evi binanın kent dışı tarafındaydı ve üst kattaki pencereler güneş ışığını bana geri yansıtıyordu.

Saat dörde kadar bekledim, sonra sokağın karşısına geçip Radicchio'nun girişinin yanındaki ana giriş kapısından girmeden önce bir iki dakika daha bekledim. Thurman'ın zilini çaldım ve otomatiğe basılmasını bekledim. Kapı açılmadı. Tekrar zile basıp bekledim, gene açılmadı. Yan kapıya giderek restoranın barını kontrol ettim. Thurman orada değildi. Sokağın karşısındaki yerime geri döndüm, on dakika kadar sonra köşeye kadar yürüyüp çalışan bir telefon buldum. Evini aradım, karşıma telesekreter çıktı. Sinyal sesinden sonra, "Richard, orada mısın? Oradaysan telefonu aç" dedim. Açmadı.

Oteli arayarak telefon gelip gelmediğini sordum. Gelmemişti. İstihbarat'tan Five Borough'un numarasını aldım ama sekreter bana Thurman'ın orada olmadığını söyledi. Nerede olduğunu ve ne zaman dönmesinin beklendiğini bilmiyordu.

Thurman'ın oturduğu binaya geri dönerek ikinci kattaki seyahat acentesinin zilini çaldım. Otomatiğe hemen basıldı. Bir kat çıkarak birinin dışarı çıkıp bana soru sormasını bekledim. Kimse gelmedi. Merdivenleri tırmandım. Gottschalk'ların kapısı olaydan sonra tamir edilmiş, kapı pervazı güçlendirilerek kilitler yenilenmişti. Beşinci kata çıkarak Thurman'ın kapısından içeriye dinledim. Hiçbir şey duymadım. Zili çaldım ve sesin evin içinde yankılandığını duydum. Kapıya vurdum. Cevap yoktu.

Kapıyı açmaya çalıştım ama açılmadı. Üç kilit vardı üzerinde, gerçi hangisinin kilitli olduğunu söylemek mümkün değildi. İkisinde hırsıza karşı güvenli Medeco silindir vardı. Çapının duvarla bittiği yere bir köşe demiri takılmıştı.

İkinci kattaki iki büroya, yani seyahat acentesiyle emlakçıya uğrayarak o gün Richard Thurman'ı görüp görmediklerini sordum. Belki şans eseri benim için bir mesaj bırakmıştı. Thurman'ı görmemişlerdi ve Thurman mesaj bırakmamıştı. Radicchio'da da aynı soruyu sordum ve aynı cevabı aldım. Sokağın karşısındaki yerime geri döndüm. Saat beşte tekrar Northwestern'i aradım ve ne Thurman'dan ne de başkasından telefon gelmediğini öğrendim. Telefonu kapatıp Durkin'i aramak için bir çeyrek daha attım.

"Görünmedi" dedim.

"Allah kahretsin. Ne oldu, bir saat geç mi kaldı?"

"Beni aramaya da çalışmadı."

"Orospu çocuğu büyük ihtimalle Brezilya yolundadır."

"Hayır, bunun bir anlamı yok" dedim. "Büyük ihtimalle trafiğe takıldı ya da bir müşteriyle, spor finansörleriyle filan işi uzadı."

"Ya da Bayan Stettner'a bir veda ziyareti yaptı."

"Bir saat hiçbir şey değil. Unutma, beni tuttu. Onun için çalışıyorum, bu yüzden suratına yumruk atacağımdan endişe etmeden beni bekletebilir. Bu akşam nereye gideceğini biliyorum. Onunla boks yayını için Maspeth'a gidecektim. Ona bir saat daha tanıyacağım ve gene görünmezse Maspeth'a gideceğim."

"Alıcıyı üstünde tut."

"Elbette. Açmadan kaydetmeye başlamaz, ben de henüz açmadım."

Durkin bunu biraz düşündü. "Sanırım herşey iyi" dedi. "Bir şey dışında."

"Nedir?"

"Evine girmek için birini gönderip gönderemeyeceğini merak ediyordum."

"Şimdi mi?"

"Neden olmasın? Bir saat içinde ortaya çıkacağını sanmam. Gelirse onu merdivende yakalayıp içki içeceği bir yere götürürüm."

"Ne bulmayı bekliyorsun?"

"Bilmiyorum."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Hayır, bir arama emri alamam" dedi. "Yargıca ne diyeceğim. Bir adamla randevusu vardı ve gelmedi, bu yüzden kapısını kırıp içeriye girmek istiyorum. Kaldı ki arama emrini alana kadar sen Maspeth'a gidersin."

"Diyelim ki arama emri almayı unuttun."

"Hayır olmaz. Dünyadaki en kötü şey. Diyelim ki bir şey bulduk, zehirli bir ağacın meyvesi gibi olur bu. İmzalı bir itiraf, artı onu boşduğunun kanıtını bulsan bir boka yaramaz. Kabul edilemez çünkü izinsiz içeri girip almış oluruz." İcini çekti. "Şimdi kendi başına olsun ve ben bunu bilmesem..."

"Kapıyı açma hünerine sahip değilim. Kilitleri çok sağlam. Bir hafta uğraşsam içeriye giremem."

"Öyleyse unut gitsin. Onları yakalayacak olan şey itiraf, evinde bulacağımız bir kanıt değil."

Düşündüğüm şeyi söyledim. "Ya içerideyse?"

"Ölü demek istiyorsun. Eh, ölü ölüdür, biliyorsun. Şimdi ölüyse, yarın da ölü olacaktır ve yarın da ondan bir haber almazsan, o zaman yargıca gidip yasal olarak içeriye girme iznini almak için nedenlerim olur. Matt, adam ölmüşse yarın söyleyebileceği hiçbir şeyi bugün söyleyemez." Ben susunca, "Bana doğruyu söyle" dedi. "Kapısının önünde duruyordun. Kapının diğer tarafında ölü olduğunu sezdin mi?"

"Kendine gel" dedim. "Ben medyum değilim."

"Hayır, ama polislik içgüdülerin var. Buna ne dersin? İçeride miydi?"

"Hayır" dedim. "Hayır, ev bana boş gibi geldi."

Saat altıda Thurman hâlâ görünmemişti, ben de kapı eşiklerinde beklemekten yorulmuştum. Tekrar oteli aradım, ayrıca Paris Yeşili'ni ve Grogan'ı aramak için de iki çeyrek harcadım, bu iki yerde de olmaması hiç şaşırtıcı değildi.

Üç taksi şoförü Maspeth'a gitmeyeceklerini açıkça belli ettiler- Ellinci Sokak, Sekizinci Cadde'deki metro istasyonuna inip haritayı inceledim. M treni beni Maspeth'a götürürdü ama bu trene binmek çok karmaşıktı ve trenden indiğim zaman nereye gideceğimi bilmiyordum. E trenine binip Queens'e iki durak kala indim. Queens Plaza'da taksilerin olduğunu tahmin ediyordum. Bulduğum taksici Maspeth'a nasıl gideceğini bilmekle kalmadı, orayı buldu da. Girişin önünde durdu, FBCS araçlarının bir hafta önceki yerlerinde durduğunu gördüm.

Görüntü rahatlatıcıydı. Taksi parasını ödedikten sonra araçların yanına gittim ama Thurman'ı göremedim. Bir bilet alıp turnikeden geçtim ve bir hafta önce Mick ile oturduğumuz koltuğu buldum. İlk maçlar başlamıştı ve ringin ortasında orta sıklet iki boksör dövüşüyordu. Ring kenarının orta kısmına, Bergen Stettner'i gördüğüm yere baktım. Şimdi orada değildi, oğlan da yoktu.

Dört raunt hakem kararına gitti. Görevli, hakemlerden puanları toplarken ring kenarına giderek kameramanın yanında durdum. Richard Thurman'ın nerede olduğunu sordum.

"Hangi cehennemde olduğunu bilmiyorum" dedi. "Bu ara burada olması gerekmiyor mu? Belki yayın aracındadır."

Dışarıya çıktım ama kimse Thurman'ın nerede olduğunu bilmiyordu. Yayını monitörden izleyen bir adam yapımcının geç geleceğini duyduğunu söyledi, başka bir adam Thurman'ın hiç gelmeyeceğini düşündüğünü açıkladı. Kimse onun yokluğuna fazla aldırmıyormuş gibi görünmüyordu.

Biletimi gösterip tekrar turnikeden geçerek yerime oturdum. Bir sonraki maçta iki yerel tüy sıklet karşılaşılıyordu, ikisi de genç, İspanyol asıllıydı. Biri Woodside yakınlarındandı ve sıkı bir yumruğu vardı. Her ikisi de çok yumruk attı ama hiçbiri fazla zarar vermedi ve maç altıncı rauntta hakem kararına gitti. Hakemler Brooklynli oğlana maçı kazandırdılar. Bu karar bana doğru gelmişti ama izleyicinin hoşuna gitmedi. On rauntluk final maçından önce sekiz rauntluk iki maç vardı. Birincisi fazla sürmedi; boksörler ağır sıkletti, her ikisi de çok kiloluydu ve her ikisinde de sıkı yumruklar vardı. Birinci rauntun ilk dakikası içinde boksörlerden biri isabet kaydedemedi, eksenini etrafında döndü ve burnunun hemen üstüne bir sol yedi. Yere yıkılmış bir öküz gibi düştü ve ayıltmak için üstüne su dökmek zorunda kaldılar. İzleyiciler buna bayıldı. Bir sonraki maçın boksörleri ringte tanıtılmayı beklerken girişe doğru baktım. Bergen Stettner oradaydı. Yanında oğlan yoktu.

Turnikenin birkaç metre ötesinde başka bir adamla sohbet etmesini izledim. Tanıtımlar bitti, gong çaldı.

Stettner'i izlemeyi sürdürdüm. Bir iki dakika sonra Stettner öbür adamın omzuna vurarak salondan çıktı. Ben de peşinden gittim ama dışarıya çıktığımda onu hiçbir yerde göremedim. FBCS araçlarının park edildiği yere gidip Richard Thurman'ı aradım ama Thurman orada değildi ve geleceğini sanmıyordum. Karanlık bir yerde durarak Bergen Stettner'in binanın yanından çıktığını ve araçlara doğru gittiğini gördüm. Aracın içindeki biriyle biraz konuştuktan sonra gelmiş olduğu yöne doğru yürüdü.

Birkaç dakika bekledikten sonra aracın yanına gittim. Arkaya başımı uzatarak, "Stettner hangi cehennemde? Onu hiçbir yerde bulamıyorum" dedim.

Adam arkasını dönmeden, "Şimdi buradaydı" dedi. "Onu kaçırdın, buradan ayrılalı beş dakika olmadı."

"Allah kahretsin" dedim. "Bak, Thurman'ın nereye gittiğini söyledi mi?"

Adam arkasını döndü. "Ah, tamam" dedi. "Onu daha önce de sormuştun. Hayır, Stettner de onun nerede olduğunu sordu. Öyle görünüyor ki Thurman cehennemi boylamış."

"İşin yarısını bile bilmiyorsun" dedim.

Biletimi gösterip tekrar turnikeden geçtim. Şimdi dördüncü raunta gelmişlerdi. Boksörleri tanıımıyordum, tanıtımları kaçırmıştım ve eski yerime oturmaya kalkışmadım. Büfeye giderek kâğıt bardak içinde Cola aldım ve sırtımı yaslayarak içtim. Stettner'i arıyor ama bulamıyordum. Tekrar girişe bakınca bir kadın gördüm ve bir an için onun Chelsea, levhali kız olduğunu sandım. Tekrar baktım ve Olga Stettner'a baktığımı anladım.

Uzun saçlarını geriye atmış, arkasında bir tür kıvrımıştı. Buna ense topuzu diyorlar sanırım. Saç stili çikik elmacık kemiklerini ortaya çıkarmış ve ona sert bir ifade vermişti ama büyük ihtimalle zaten sert bir ifadesi vardı. Koyu renk kürkten kısa ceket ve koncu çok yüksek süet çizme giymişti. Olga Stettner'in koltuklara bakmasını izledim. Kime baktığını bilmiyordum, kocasına mı, Thurman'a mı? Bana bakmıyordu; gözleri üzerimde hiç durmadan geçip gitti.

Kim olduğunu bilmesem nasıl davranacağımı merak ettim. Çekici bir kadındı, bu kesin ama çekiciliğiyle çok fazla şey biliyordum. Bildiklerim ona bakmamı da olanaksızlaştırıyordu, bakmamamı da.

Maçın sonunda her ikisi de orada duruyordu, Bergen ve Olga, Sanki sahibi onlarmış gibi alana tepeden bakıyorlardı. Ring hakemi kararını verdi ve her iki boksör de yanlarında üç ya da dört kişiyle birlikte ringten inerek giriş kapısının solundaki merdivene doğru yürüdüler. Gözden kaybolunca iki boksör aynı merdivenlerden ortaya çıkarak ana koridorda ringe doğru yürüdüler. Orta siklet boksörleriydi ve her ikisi de bölgede çok maç yapmıştı. Onları Garden'dan tanıyordum. Her ikisi de siyahtı, her ikisi de bütün maçlarını hemen hemen kazanmıştı, kısa ve daha koyu renk olanının her iki elinde de nakavt etme gücü vardı. Diğer oğlan sıkı yumrukçu değildi ama çok hızlıydı ve uzun kollar nedeniyle avantajlıydı. İyi bir ikili olmuşlardı. Bir önceki hafta da olduğu gibi bir avuç boksla ilgili kişi tanıtıldı, bunların arasında bir sonraki haftanın final maçına katılacak olanlar da vardı. Bir politikacı, Queens'in başkan yardımcısı da tanıtıldı ve koro halinde yuhalanma ve bira: kahkahayla karşılandı. Sonra ringi boşaltarak boksörleri tanıtıldı. Stettner'lere şöyle bir göz attım, merdivene doğru yöneldiklerini gördüm.

Onlara bir dakika zaman tanıdım. Sonra maçın başlama gongu çalındı, ben de bodrum katma inen merdivenden aşağıya doğru yürüdüm.

Merdivenin dibinde, tamamlanmamış beton blokun her iki tarafında, duvarlarla çevrili geniş bir koridor vardı. Rastladığım ilk kapıyı açtım ve içeride bir önceki maçın galibini gördüm. Elinde yarımılık bir Smirnoff şişesi vardı ve arkadaşlarına içki koyarak şişeden hızlı yudumlar alıyordu.

Biraz daha yürüyerek kapalı bir kapıya yaslanıp içerisini dinledim ve kapı tokmağını açmaya çalıştım. Kapı kilitliydi-Bir sonraki kapı açıktı ama ışıklar sönmüktü ve oda boştu. Odanın duvarları koridordaki gibiydi, aynı siyah-beyaz karolar. Yürümeye devam ettim, bir erkek sesi, "Hey!" diye seslendi- Arkama döndüm. Stettner'di, birkaç adım arkasında karısı duruyordu. Stettner on on beş metre arkamdaydı ve dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü. "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. "Bir şey mi arıyorsunuzuz-

"Evet" dedim. "Erkekler tuvaletini. Hangi cehennemde?"

"Üst katta."

"Öyleyse oradaki palyaço beni ne demeye buraya gönderdi?"

"Bilmiyorum" dedi, "ama burası özel bir alandır. Üst kata çıkın, erkekler tuvaleti büfenin sağ yanındaki kapı."

"Ah, tamam" dedim, "nerede olduğunu anladım."

Yanımdan geçerek merdiveni çıktım. Yukarıya çıkarken gözleriyle beni izlediğini hissedebiliyordum.

Yerime geri dönüp maçı izlemeye çalıştım. Boksörler birbirlerine sarılmıştı ve izleyiciler coşkuluydu ama iki raunt sonra maça dikkatimi veremediğimi anladım. Ayağa kalkıp dışarıya çıktım.

Dışarıda hava biraz daha soğumuştü ve rüzgâr esiyordu. Bir blok yürüyerek nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Oraları pek tanımiyordum ve ortalıkta soracak kimse de yoktu. Bir taksi ya da telefon bulmak istiyordum ama nerede bulabileceğim hakkında bir fikrim yoktu.

Grand Caddesi'nde dolanan bir korsan taksiye rastladım. Taksimetre de, taksi işareti de yoktu ve sokakta yolcu almaması gerekirdi ama Manhattan dışına çıkınca kimse bu kurala fazla önem vermiyordu. Beni Manhattan'a götürmek için yirmi dolar istedi. On beşe anlaştık. Ona Thurman'ın adresini verdim ama sonra kapıda bir saat daha geçirme düşüncesiyle fikrimi değiştirdim. Ona otele gitmesini söyledim.

Taksi felaketti, içeriye egzoz dumanları giriyordu. Arka pencereleri sonuna kadar açtım. Şoför radyoyu polka müzik Çalan bir kanala ayarlamıştı, diskjokey Polonyalı olmanın nasıl bir şey olduğu konusunda boş boş konuşuyordu. Metropolitan Caddesi'ne, oradan da Williamsburg Köprüsü'nden Aşağı Doğu Yakası'na geçtik. Yolu uzattığını söylemek dilimin ucuna geldi ama ağızımı açmadım. Taksimetre olmadığı için fazladan para yazmayacaktı ve sonunda kestirmeden gittiğini anladım.

Beni bekleyen tek mesaj Joe Durkin'dendi. Evinin numarasını bırakmıştı. Üst kata çıkıp önce Thurman'ı aradım ama telesekreter çıkınca kapadım. Joe'yu aradım, telefona karış çıktı ve Joe'yu çağırdı. Joe gelince, "Maspeth'a gelmedi ama Stettner geldi" dedim. "Her iki Stettner de. Benim gibi onlar da Thurman'ı arıyorlardı, bu yüzden bu gece uykusuz kalan tek kişi ben değilim. Televizyon ekibindeki adam Thurman'ın nereye gittiğini bilmiyordu. Sanırım uçtu."

"Denedi. Kanatları düştü."

"Ha?"

"Alt katta bir lokanta var. Adını unuttum, İtalyanca parlak demek."

"Radicchio parlak demek değil. Bir tür salata."

"Eh, her ne ise. Saat altı buçuk sularında sen Maspeth yolundayken, adam mutfak çöpüyle dışarıya çıkıyor. İki bidonu arasında bir ceset buluyor. Bil bakalım kim?"

"Ah, hayır."

"Korkarım öyle. Kimliği konusunda şüphe yok. Beşinci katın penceresinden atlamış, bu yüzden eskisi gibi görünmüyor ama yüzü kim olduğunu hemen anlayacak kadar düzgün kalmış. Parlak anlamına gelmediğinden emin misin? Bunu bana Antonelli söyledi. İnsan onun böyle bir şeyi bileceğini düşünüyor, değil mi?"

18

Gazeteler bunu sevdi. Richard Thurman, üç aydan daha kısa bir zaman önce karısının vahşice tecavüze uğrayıp öldürüldüğü yerden yalnızca birkaç metre öteye düşüp ölmüştü. Potansiyel bir Pulitzer Ödülü adayı, Thurman'ın ömründeki son görüntünün, pencerenin önünden uçarken Gottschalk'ların dairesi olabileceğini kuramlaştırdı. Altı aylığına kentten ayrılırken genellikle jalousiler kapatıldığı için bunun olma ihtimali çok azdı ama editöre bu konuda bir mektup yazacak kadar güçlü duygular hissetmedim.

İntiharı sorgulayan kimse yoktu, gerçi nedeni üzerinde görüşler ikiye bölünmüş görünüyordu. Ya karısının ve doğmamış çocuğunun kaybindan dolayı büyük bir üzüntü çekiyordu ya da onların ölümüne neden olduğu için suçluluk duyuyordu. News'daki bir editör olayı seksenlerin ağgözlülüğünün çöküşünün temsili olarak gördü.

"Her Şeye Sahip Olma konusunda çok konuşulurdu eskiden" diye yazıyordu. "Üç ay önce Richard Thurman her şeye sahipti -bankada para, harika bir ev, güzel bir eş, gelişen kablolu televizyon sanayinde görkemli bir iş, doğacak bir bebek. Kısa zaman içinde bunların hepsi yok oldu, iş ve para Richard Thurman'ın kalbindeki boşluğu doldurmaya yeterli değildi. Onun bir canı olduğunu, Batı Elli İkinci Sokak'taki o evde Kasım'da oynanan o senaryoyu yazdığını düşünebilirsiniz. Onu bir kurban olarak da görebilirsiniz. Her iki durumda da Thurman bir zamanlar her şeye sahip bir adam olarak ortaya çıktı -ve kaybettiğinde yakınlarına bırakacak hiçbir şeyi olmayan biri."

Durkin bana, "İçgüdülerin doğruydu" dedi. "Ona bir şey olduğundan korkuyordun ve evin içine girmek istiyordun. Aynı zamanda da aslında orada olduğunu sanmıyordun. Evet, orada değildi. Adli doktor ölüm zamanını sabah yediyle dokuz arası tahmin ediyor, bu da mümkün çünkü sabah ondan itibaren al katta mutfak elemanları gelmiş oluyordu ve muhtemele düşme sesini duyarlardı. Öğle saatinde cesedi niye kimsenin fark etmediğini anlamak ise zor, gerçi arka bahçe bir uçta, servi kapısı diğer uçta ve kimse bir şey farkedecek kadar bahçeye yaklaşmamış. Kolların artık patlıcanlarla doluyken, özellikle soğuk bir günde hemen girip çıkmak ister insan sanırım."

Cuma sabahı olmuştu ve Thurman'ın evine girmiştik Ben Maspeth'da gölgeleri kovalarken, laboratuvar ekibi bir önceki gece evi ayrıntıyla incelemişti. Odadan odaya geçerek evi gezdim, ne aradığımı bilmiyordum. Belki de hiçbir şey aramıyordum.

Joe, "Güzel yer" dedi. "Modern mobilyalar, sık görünüşlü, insan burada rahatça yaşayabilir. Her şey bol bol, rahat etmeye uygun. Kadınlar için söylenir bu daha çok, değil mi? 'Rahat etmeye uygun, hıza değil.' Bununla hızın ilgisi ne, biliyor musun acaba?"

"Bunun atlar için söylendiğini sanıyordum?"

"Öyle mi? O zaman anlamlı oluyor. Şişman bir ata daha rahat bineceğini varsayarsak. Çocukken önce polis olmak istemişim, olmak istediğim şey buydu, biliyor musun. At sırtındaki polisleri görürdüm, ben de öyle olmak isterdim. Akademi'ye girdiğim zaman atlı polis kaldırılmıştı elbette. Gene de, biliyorsun ya, kötü bir hayat değil."

"Atları seviyorsan."

"Eh, elbette."

"Thurman kendini öldürmedi" dedim.

"Bundan emin olmak zor. Adam içini döktü, eve geldi. erken uyandı, ne yapmış olduğunu anladı. Hiç kurtuluş yolu olmadığını gördü, ki yoktu, çünkü onu ömür boyunca kodese tıkacaktın. Belki vicdanı gerçekten sızlamaya başladı. Belki kodeste çok yatacağını fark etti, onun gibi çıtkırıldımın kodeste nasıl olacağını biliyordu. Pencereden atla, bütün sorunların sona erer."

"Böyle bir tip değildi. Yasalardan korkmuyordu, Stettner'den korkuyordu."

"Pencerede yalnızca onun parmak izleri var, Matt."

"Stettner, Amanda'yı öldürürken eldiven takmıştı. Richard'ı pencereden atmak için de gene eldiven takmış olabilir. Thurman burada oturuyordu, parmak izleri zaten pencerede vardı. Ya da Stettner onun pencereyi açmasını sağladı. 'Richard, burası çok sıcak, biraz hava alabilir miyiz?' dedi."

"Bir not bırakmış."

"Daktiloya yazıldığını söyledin."

"Evet, biliyorum ama intihar eden bazı kişiler notlarını daktiloya yazar. Tipik bir intihar notuydu. 'Tanrı beni başışlasın. Artık dayanamıyorum.' Yaptığını söylemiyordu, yapmadığını da söylemiyordu."

"Çünkü Stettner bizim ne kadarını bildiğimizi bilmiyordu."

"Ya da çünkü Thurman işi şansa bırakmak istemedi. Diyelim ki dört kat düştükten sonra ölmedi. Yirmi kemiği kırık olarak hastanede, isteyeceği son şey Allahın belası bir intihar notu nedeniyle cinayetle suçlanmak olur." Sigarasını antika bir küllükte söndürdü. "Sana katılıyorum" dedi. "Ama pencereden atlamasına birinin yardımcı olup olmadığı şüpheli." Bunun bir nedeni laboratuvar ekibinin dün gece ayrıntılı bir inceleme yapması, dün sabah içeride ya da dışarıda birini gören bir tanık aramızın nedeni de bu. Stettner'in buraya geldiğini saptayabilirsek iyi olur ama gelip gelmediğini bilmiyoruz henüz. Ve gelmişse bile ona karşı dava açamayız. Burada olması neyi değiştirir ki? Stettner çıkarken Thurman yaşıyordu. Bunalım geçiriyordu, alt üst olmuş durumdaydı ama kim zavallı adamın canına kıyacağını düşünür ki? Bunu kanıtlamak zor ama bir bakalım kanıtlayabilecek misin?"

Bir şey söylemedim.

"Kaldı ki" dedi, "bu biçimde olması çok kötü. Şimdi Thurman'ın karısını öldürdüğünü biliyoruz ve bundan kurtulamayacağını da biliyoruz. Doğru, yardım aldı ve belki de bu yardımcı Stettner'di..."

"Elbette Stettner'di."

"Neden elbette? Elimizde olan tek şey Thurman'ın açıklaması, o da ölmeden birkaç saat önce kaydedilmemiş özel bir konuşmada sana açıldı. Belki seni kandırıyordu, hiç durup bunu düşündün mü?"

"Beni kandırdığını biliyorum, Joe. Kendisini olabildiğince iyi, Stettner'i de Svengali ile Karın Deşen Jack arası bir yaratık olarak göstermeye çalışıyordu. Ne olmuş yani?"

"Yani belki de Stettner değildi. Belki Thurman'ın başka işbirlikçileri vardı, belki Stettner'e zarar vermek için bazı nedenleri vardı. Bak, böyle olmuştur demiyorum. Zorlama bir açıklama olduğunu biliyorum. Allah'ın belası olayın her yanı zorlama. Demek istiyorum ki, Thurman karısının cinayetini tasarladı ve şimdi de ölü. Üzerinde çalıştığım her cinayet vakası böyle sonuçlansa kalbim parçalanmazdı, ne demek istediğimi anlıyor musun? Her gün yaşamımda bundan daha kötülerle karşılaşıyorum. Stettner, Thurman'ın söylediği kadar kötüyse, bir yerde açık verirdi ve hiç vermedi. Adam hiç tutuklanmamış, hiçbir yerde kaydı yok. Diyebilirim ki trafik cezası bile yememiş,"

"Kontrol etmişsin."

"Elbette kontrol ettim, Allah aşkına. Benden ne yapmamı beklerdin? Kötü bir adamsa onu içeri tıkmak hoşuma gider. Ama o kadar kötü görünmüyor, hiç değilse kayıtlarda."

"Albert Schweitzer'in bir kopyası."

"Hayır" dedi, "olasılıkla çok kurnaz. Bunu kesinlikle söylerim. Ama bu da suç değil."

Cambridge'den Lyman Warriner'i aradım. Haberi veren ben olmamıştım. Keskin zekâlı bir muhabir bu işi benim için yaparak Amanda'nın erkek kardeşinin tepkisini almak istemişti- Warriner, "Tabii ki bir yorum yapmadım" dedi. "Doğru olup olmadığını bile bilmiyordum. Kendini öldürdü mü?"

"Öyle görünüyor."

"Anlıyorum. Bu evet demekle aynı şey değil, öyle mi?"

"Bir suç ortağı tarafından öldürülme ihtimali de var. Polis bu ihtimali araştırıyor ama bir sonuca ulaşmayı beklemiyorlar. Şu anda intihar hükmüyle çelişen bir kanıt yok."

"Ama sen intihar ettiğine inanmıyorsun."

"İnanmıyorum ama benim neye inandığım çok önemli değil. Dün gece Thurman ile birkaç saat geçirdim ve ondan elde etmeyi umduğum şeyi elde ettim. Kızkardeşini öldürdüğünü itiraf etti."

"Gerçekten itiraf etti."

"Evet, etti. Suç ortağına asıl suçu yüklemeye çalıştı ama olaydaki kendi rolünü de kabul etti." Biraz daha açıklamaya karar verdim. "Bütün olay sırasında Amanda'nın baygın olduğunu söyledi. En başında kafasına bir yumruk yemiş ve başına gelenleri asla farketmemiş."

"Buna inanmak isterdim."

"Dün öğleden sonra onunla buluşmayı planlamıştık" diye devam ettim. "Ondan tam bir itiraf almayı umuyordum ama bunu başaramazsam konuşmamızı kaydederek polise vermeye hazırdım. Ama daha bunu yapamadan..."

"Kendini öldürdü. Seni tuttuğuma kesinlikle çok memnun oldum."

"Ya?"

"Araştırmanın onun yapacaklarını hızlandırdığını düşünüyor musun?"

Biraz düşündüm. "Sanırım öyle olmuş olabilir" dedim.

"Böyle sona erdiği için de memnunum. Bir mahkemede can sıkıcı şeyler yaşamaktan daha çabuk ve daha temiz. Ayrıca birçok kere paçayı sıyrıyorlar, değil mi? Herkes onların suçlu olduğunu bildiği zaman bile."

"Böyle şeyler oluyor."

"Ya da mahkum oluyorlar, dört beş yıl sonra da şartlı tahliyle çıkıyorlar. Hayır, çok memnun oldum, Matthew. Sana para vermem gerekir mi?"

"Olasılıkla iade alacaksın."

"Saçmalama. Sakın bana bir şey göndermeye kalma. Göndersen bile almam."

Paradan söz etmişken ona kardeşinin mirasını ve sigorta ödemelerini almak için dava açabileceğini söyledim.

"Yasal olarak onun mirasçısısın" dedim. "Thurman kızkardeşini öldürdüyse mirası ve sigorta parasını alamaz. Kızkardeşinin vasiyetini pek bilmiyorum ama Thurman devreden çıkarsa her şeyin sana kalacağını sanıyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Hukuken cinayetten sorumlu değil" dedim, "ve öldüğü için de bir mahkeme olmayacak. Ama sen dava açarsan kurallar ceza davasındakinden daha farklı olur. Örneğin ölmeden önce benimle yaptığı konuşmayı tanık olarak anlatabilirim. Bu alışılmış bir şey değil ama kabul edilemez bir şey de değil. Avukatınla konuşman gerekir. Böyle bir vakada ceza mahkemesindeki gibi aynı derecede suçlu olduğunu kanıtlaman gerekmez. Farklı bir standart uygulandığını sanıyorum. Demin de dediğim gibi, avukatınla konuşman gerekir."

Warriner biraz suskun kaldı. Sonra, "Bunu yapacağımı sanmam" dedi. "Dava açmazsam para kime gider? Amanda'nın ölümünden sonra Thurman'ın vasiyetini yeniden yazdığını sanmıyorum. Her şeyini karısına bırakıyordu ve Amanda ondan önce ölürse akrabaları devreye girecekti." Öksürdü, kendini topladı.

"Kızkardeşleri, kuzenleri ve hatalarıyla mücadele etmek istemiyorum. Parayı almalarına aldırım. Ne fark eder ki?"

"Bilmiyorum."

"Harcayacak zaman bulamayacağım kadar çok param var. Benim için zaman paradan daha önemli ve bu zamanı mahkemelerde ya da avukat bürolarında harcamak istemem. Bunu anlayabiliyorsun, değil mi?"

"Elbette anlıyorum."

"Sana şövalyelik yapıyorum gibi gelebilir ama ..."

"Hayır" dedim, "öyle düşünmüyorum."

O öğleden sonra saat beşte, Penn İstasyonu'nun köşesindeki bir Fransisken kilisesinde yapılan toplantıya katıldım. Dinleyiciler ilginç bir karışımdı: Takım elbiseli işadamlarıyla içkiyi yeni bırakmış düşük sarhoşlardan oluşan bir grup. Hiçbiri diğerinden rahatsız gibi görünmüyordu.

Tartışma sırasında elimi kaldırarak, "Gün boyunca içki içmeyi düşündüm" dedim. "İçinde bulunduğum durumu değiştirmek için hiçbir şey yapamıyorum ama yapmam gerektiğini hissediyorum. Yapabileceğim her şeyi yaptım ve benden başka herkes sonuçlardan çok memnun ama ben alkoliğim ve her şeyin mükemmel olmasını istiyorum ama hiçbir zaman mükemmel olmuyor."

Otele döndüm, iki mesaj bırakılmıştı. Her ikisinde de arayan TJ'di. Onu arayacak bir telefon numarası yoktu. Armstrong'a yürüyerek bir tabak fasulye yedim, sonra St. Paul'deki sekiz buçuk toplantısına yetiştim. İkinci Aşama'daydık; içimizde içkiyi bırakmamızı sağlayacak daha büyük bir güç kapasitesi olduğuna inanma konusundaki aşama. Sıra bana gelince, "Adım Matt ve ben bir alkoliğim" dedim. "Büyük Güç'ün mucizelerini gizemli yollarla yaptığını biliyorum." Jim Faber'in yanında oturuyordum, Jim detektiflik işi batarsa çikletlere fal yazma işi yapabileceğimi fısıldadı.

Başka bir üye, Jane adlı bir kadın, "Normal bir insan sabah kalkıp otomobilinin lastiğini patlak bulursa servis çağırır. Bir alkolik ise İntihar Önleme Hattı'nı arar."

Jim kaburgalarımı sertçe dürttü.

"Bu kesinlikle bana uygun değil" dedim. "Benim bir otomobilim bile yok."

Otele döndüğümde TJ'den bir mesaj daha buldum ama gene onunla bağlantı kuracak durumda değildim.

Duş yaptım, yatağa yattım ve tam uyumak üzereydim ki telefon çaldı.

"Bulunması zor bir insansın" dedi.

"Bulunması zor olan asıl sensin. Bütün o mesajları bırakmışsın."

"Çünkü son kez hiç mesaj bırakmadığımı söylemiştin."

"Bu kez bırakmışsın ama seninle bağlantı kuracak yolum yoktu."

"Yani arayacak bir telefon numarası diyorsun."

"Bunun gibi bir şey."

"Eh, telefonum yok."

"Olmadığını tahmin etmiştim."

"Evet" dedi. "Şey, bugünlerden birinde buna çalışırım. Sorun şu, bulmam gereken şeyi buldum."

"Muhabbet tellalını."

"Evet, bir sürü boktan şey öğrendim."

"Bir dinleyelim bakalım."

"Telefonda mı? Yani istediğin buysa söylerim ama..."

"Hayır."

"Çünkü fazla güzel şeyler değil."

"Hayır, herhalde değildir." Ayağa kalktım. "Kızıl Alev adlı bir kahve var, Elli Sekizinci Sokak ile Dokuzuncu Cadde'nin köşesinde, güneybatı köşesinde olacak..."

"O köşede bir yerde olabilir, bulurum."

"Evet, bulacağını tahmin ediyorum" dedim. "Yarım saat sonra buluşalım."

Kızıl Alev'in dışında buluştuktan sonra içeriye girip bir bölme seçtik. TJ havayı teatral bir edayla kokladı ve güzel koktuğunu söyledi. Kahkaha atarak ona menüyü verdim ve ne isterse yiyebileceğini söyledim.

Çizburger, kızarmış patates ve duble sıcak çukolata istedi. Ben de bir fincan kahveyle tost aldım.

"Şu pilici buldum" dedi, "Alphabet City'de oturuyor. Juke adlı bir pezevenkle birlikteymiş eskiden. Büyük ihtimal pezevenklik adı bu. Adamım, kadın bok gibi korkuyordu! Geçen yaz Juke'u bırakmak istemiş, adamın oturduğu çevreden kaçmış ve hâlâ peşinden geliyor mu diye arkasına bakıyor. Adam ona bir kez kendisinden kaçarsa burnunu keseceğini söylemiş. Onunla konuştuğum süre içinde kadın burnunu elleyip durdu, hâlâ yerinde olduğundan emin olmak istemiş gibi."

"Geçen yaz onu terk ettiyse Bobby'yi tanımış olamaz."

"Evet, doğru" dedi. "Ama olay şu, Bobby'yi tanıdığını söyleyen şu oğlan, pezevenk hakkında bildiği tek şey, eskiden bu kadının pezevenkliği yaptığını...Kendimi toplayıp, kadına, adını açıklamayacağımı söyledim, sana söyleyebilirim adını ama..."

"Hayır, adını bilmem gerekmez. Her ikisinde de aynı pezevenk var ama aynı dönemde değil, yani pezevenğin olduğunu bulmuşsan, demek ki Bobby'yi satanı da oluyorsun."

"Evet, doğru."

"Ve bu kişi de Juke adlı biri."

"Evet. Kadının onun soyadını bilmiyor. Box olabilir." Güldü. Nerede yaşadığını da bilmiyor. Kadın, Washington Heights'da oturmuş ama adamın birkaç farklı evi olduğunu, oğlanları oradan buradan topladığını söyledi. "Eline bir patates alarak ketçapa batırdı. "Her zaman yeni oğlanlar arıyor, bu Juke."

"İşler o kadar iyi, ha?" . .

"Kadın öyle diyor, her zaman yeni oğlanlar arıyormuş çünkü eskiler fazla kalmıyormuş." TJ başını yana eğdi, sanki anlattıklarından hiç etkilenmemiş gibi görünmek istediğini düşündüm. Pek beceremedi. "Ona, herkese oğlanları iki yöntemle sattığını söylemiş. İadeli ve iadesiz satmak. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Sen anlat."

"İadelide oğlan sana geri dönüyor. İadesiz de dönmüyor. Müşteri iadesiz alırsa oğlanı sana geri vermesi gerekmez. Canı ne istiyorsa onu yapabilir." Tabağına baktı. "Seni öldürebilir, istediği buysa, her şey Juke için geçerlidir. Kadın adamın ona, 'iyi davran yoksa seni iadesiz satarım' dediğini söylüyor. Önemli olan şu, iadesiz gidip gitmediğini hiç bilmezsin. Adam, "Ah, bu müşteri, kolay bir av, herhalde sana güzel elbiseler alır, iyi davranır" der. Sonra kapıdan çıkınca diğer çocuklara, 'Artık bu orospuyu bir daha görmeyeceksiniz çünkü onu iadesiz gönderdim' der. Çocuklar biraz ağlar, bilirsin, eğer kız onların arkadaşıysa ama bir daha onu görmezler."

TJ yemeğini bitirince ona üç yirmilik vererek bunun yeterli olacağını umduğumu söyledim. "Evet, bu harika" dedi. "Çünkü paralı olmadığını biliyorum adamım."

Dışarıya çıkınca, "Fazla ileriye gitme, TJ" dedim. "Juke hakkında başka şeyler bulmaya çalışma."

"Birkaç herife sorabilirim, bakalım ne diyecekler."

"Hayır, bunu yapma."

"Bunun için para vermen gerekmez."

"Düşündüğüm bu değil. Juke'un onu arayan biri olduğunu öğrenmesini istemem. Dönüp o seni aramaya başlayabilir."

Gözlerini devirdi. "Bunu istemem" dedi. "Kız adamın adı bir orospu çocuğu olduğunu söylüyor. İri yarıymış da ama o kıza herkes iri yarı gelir."

"Kaç yaşında?"

"On iki" dedi. "Ama yaşına göre ufak tefek."

19

Cumartesi günü çoğunlukla evde kaldım, yalnızca sandviç yiyip bir fincan kahve içmek ve Phil Fielding'in video dükkanının karşısındaki bir öğle toplantısını yakalamak için çıktım. Saat sekize on kala Elaine'le Elli Yedinci Sokak'taki Carnegie Recital Salonu'nun önünde buluştum. Elinde seri halinde oda müziği konser biletleri vardı ve bunları kullanacak kadar kendini iyi hissediyordu. O geceki grup bir yaylı çalgılar

dörtlüsüydü. Çellist kafasını kazıtmış siyah bir kadındı. Diğer üçü, hepsi yönetici adayları gibi giyinmiş Çinli-Amerikalı erkekti.

Verilen arada, daha sonra Paris Yeşili'ne gitme, belki Grogan'a şöyle bir uğrama planları yaptık ama ikinci yarı bittiğinde kendimizi daha az enerjik hissediyorduk. Elaine'in evine giderek Çin yemeği ismarladık. Orada kaldım ve sabah brunch'a gittik.

Pazar günü Jim'le yemek yedim ve Roosevelt'deki sekiz buçuk toplantısına gittim.

Pazartesi sabahı Midtown North'a yürüyerek gittim. Daha önceden aramış olduğum için Durkin beni bekliyordu. Yanımda defterim vardı, her zaman olduğu gibi. The Dirty Dozen kaseti de yanımdaydı. Bir gün önce Elaine'den çıkarken kaseti yanıma almıştım.

Durkin, "Otur" dedi. "Kahve ister misin?"

"Biraz önce içtim."

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilsem. Kafanda neler var?"

"Bergen Stettner."

"Evet, eh, şaşırdığımı söyleyemem. Kemik bulmuş köpek gibisin. Ne buldun?"

Ona kaseti verdim.

"Harika bir film" dedi. "Ne olmuş?"

"Bu kaset senin bildiğinden biraz daha farklı. Bergen ve Stettner kameranın önünde cinayet işlerken görülüyor."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Biri bu kasete başka bir şey kaydetmiş. Lee Marvin'den On beş dakika sonra amatör bir ev videosu karşımıza çıkıyor. Bergen, Olga ve bir arkadaşları ama film bittiğinde arkadaş ölü durumda."

Durkin kaseti aldı, eliyle tarttı. "Burada bir porno film var diyorsun."

"Hiç değilse porno bant."

"Stettner'ler mi? Hangi cehenneme..."

"Bu uzun hikâye."

"Zamanım var."

"Karmaşık da."

"Eh, beni erken yakaladın" dedi. "Hâlâ zihnim açıkken."

Bir saat kadar konuşmuş olmalıyım. En başından, Will Haberman'ın panik halinde kasete bakmamı istemesinden başladım. Her şeyi anlattım, önemli hiçbir noktayı açıkta bırakmadım. Durkin'in masasında spiral bir defter vardı, temiz bir sayfa yırtıp notlar almaya başladı. Zaman zaman bir noktayı aydınlatmak için sözümü kesiyordu ama çoğunlukla beni durdurmadan anlattırdı.

Anlatmam bitince Durkin, "Her şeyin böyle iç içe geçmiş olması çok tuhaf. Kaseti kiralayan arkadaşın olmasa, sana rastlamasa, Thurman ile Stettner arasında hiçbir bağ olmazdı."

"Ve büyük ihtimalle de Thurman'ı köşeye sıkıştırmazdım, O da bana içini dökmezdi" dedim. Onunla Paris Yeşili'nde Karşılaştığım gece yem atmıştım yalnızca, bunun beni bir yere götüreceğini pek sanmıyordum. Five Borough Kablo'daki bağlantıdan ve New Maspeth Arena'da ikisini birlikte görmem nedeniyle onun Stettner'i tanıyabileceğini düşünmüştüm Dengesini bozmak için ona resmi gösterdim, işler böyle gelişti."

"Ve onu pencereden postaladı."

"Ama bu yalnızca bir rastlantı" dedim. "Haberman kaseti kiralamadan önce olayın içine zaten girmiştim.

Leveque bir özel detektif ararken bir arkadaşım ona benden söz etmiş. Eğer beni aramış olsaydı hiç öldürülmeyebilirdi."

"Ya da sen onunla birlikte öldürülebilirdin." Birinin elinden almasını istiyormuş gibi kaseti bir elinden diğerine geçirdi. "Herhalde buna bir bakmam gerek" dedi. "Salonda video var, gün boyu oturup Debbie do Dallas izleyen yaşlı kum torbalarını oradan uzaklaştırabilirsek." Ayağa kalktı. "Benimle birlikte izle, olur mu? Bazı ince noktaları kaçırabilirim, sen bana açıklarsın."

Salon boştu. Durkin içeri girilmesini önlemek için kapıya bir yazı astı. The Dirty Dozen'ın baş kısmını hızlı sardık, sonra Stettner'lerin ev yapımı filmi başladı. Başta Durkin polis yorumları yaparak giysiler ve Olga'nın vücudu üzerine sözler söyledi ama sonrasında sessiz kaldı. Filmin böyle bir etkisi vardı. Söyleyebileceğin hiçbir söz izlediklerine uygun olmazdı.

Kaseti geri sararken Durkin, "Aman Allahım" dedi. "Evet."

"Hallettikleri çocuğu bir daha anlat. Adının Bobby olduğunu mu söylemiştin?"

"Mutlu" dedim. "Bobby küçük olanı, sana verdiğim diğer resim."

"Bobby maçta gördüğün oğlan. Mutlu'yu hiç görmedin mi?"

"Hayır."

"Hayır, tabii ki hayır. Nasıl görebilirsin ki? Sen kaseti izlemeden çok önce ölmüştü, Leveque'in öldürülmesinden daha önce. Karmaşık bir hikâye ama sen zaten böyle olduğunu söylemiştin, öyle değil mi?"

Bir sigara çıkarıp eliyle sigaranın ucuna vurdu. "Bunu birkaç kişiye daha göstermem gerek" dedi. "Üst kattakilere, özellikle de Manhattan bölge savcılığına. Bu çok ilginç."

"Biliyorum."

"Bunlar bende kalsın, Matt. Aynı numarada mısın? Otelde?"

"Günün geri kalan kısmında girip çıkabilirim."

"Bugün bir haber almazsan şaşırma. Belki yarın ya da hatta Çarşamba da olabilir. Üzerinde çalıştığım başka vakalar var ama hemen bu film üzerine çalışmaya başlayacağım." Kaseti videodan çıkardı. "Bu önemli bir olay" dedi. "Daha önce hiç böyle bir şey izlemiş miydin?"

"Hayır."

"Bakmak zorunda kaldığım bu boktan şeyden nefret ediyorum. Çocukken at sırtındaki polislere baktığımda, biliyorsun, hiçbir fikrim yoktu."

"Biliyorum."

"Hiçbir Allanın belası fikrim yoktu" dedi. "Hiç."

Çarşamba akşamına kadar ondan haber almadım. Saat ona kadar St. Paul'deydim, otele döndüğümde iki mesaj buldum. Dokuza çeyrek kala bırakılmış ilk mesajda onu karakoldan aramamı istiyordu. Kırk beş dakika sonra tekrar arayıp bilmediğim bir telefon numarası bırakmıştı.

Telefonu çevirdim ve açan kişiye Joe Durkin'i sordum. Adam ahizeyi eliyle kapatmıştı ama adı söylediğini duyabildim. Joe Durkin? Burada bir Joe Durkin mi var?" Bir sessizlik oldu, ama Joe telefona geldi.

"Geç saate kadar çalışıyorsun" dedim.

"Eh, şu anda mesaide değilim. Bak, birkaç dakikan var mı? Seninle konuşmak istiyorum."

"Elbette."

"Buraya gelir misin ha? Burası hangi cehennemdeydi? Bir dakika." Telefonu tekrar alıp, "Buranın adı Amerikalı Pete'i Yeri, burası..."

"Nerede olduğunu biliyorum. Tanırım."

"Sorun nedir?"

"Bir şey yok" dedim. "Spor ceket ve kravat yeterli yoksa takım elbise giyeyim mi?"

"Ağzını bozma."

"Tamam."

"Burası biraz salaş. Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Etmiyor."

"Ben de biraz salaş haldeyim. Nereye gideceğim? Cariyle Oteline mi? Gökkuşağı Odası'na mı?"

"Hemen geliyorum" dedim.

Pete'in Yeri Onuncu Cadde'nin batı tarafında, Grogan'dan bir blok ötededir. Kuşaklardır oradadır ama Ulusal Tarihi Yerler kataloguna girmeye aday olma ihtimali yoktur. Berbat bir yerden başka bir şey değildir.

Kötü bira ve pis su kokuyordu, içeriye girdiğimde barmen ilgisiz bir biçimde başını kaldırıp baktı. Bardaki yarım düzine yaşlı bar müdavimi kafalarını çevirmeye tenezzül etmediler. Onların yanından geçerek sırtını duvara yaslayarak oturan Joe'nun masasına yürüdüm. Masadaki küllük dolup taşmıştı, küllüğün yanında bir bardak ile Hiram Walker Ten High şişesi vardı. Masaya böyle şişe getirmemeleri gerekirdi, yasaktı ama birçok insan polis rozetini gösteren biri için kuralları boza bilirdi.

"Burayı bulmuşsun" dedi. "Kendine bir bardak al."

"Böyle iyi."

"Ah, tamam, içki içmiyordun. Asla bu pislığe dokunmazsın." Bardağını kaldırdı, biraz içti ve somurttu. "Cola falan ister misin? Burada harika bir servis olmadığından kendi hizmetini kendin yapman gerekir."

"Belki daha sonra."

"Öyleyse otur." Sigarasını söndürdü. "Aman Allahım, Matt. Aman Allahım."

"Sorun nedir?"

"Ah, Allah kahretsin" dedi. Yanına uzanıp video kaseti çıkardı ve masanın üstüne attı. Kaset kayarak kucağıma düştü. "Kaseti böyle atma" dedim.

"Geri almak için çok uğraştım. Bana vermek istemiyorlardı. Ellerinde tutmak istiyorlardı."

"Ne oldu?"

"Ama sesimi biraz yükselttim" diye devam etti. "Hey, dedim, oyuna devam edemeyecekseniz, oyuncakları bana geri verebilirsiniz. Bundan hoşlanmadılar ama yarattığım cehenneme razı olmaksızın oyuncağı vermek daha kolaydı." Durkin bardağı başına dikip masanın üstüne güm diye vurdu. "Stettner'i unut gitsin" dedi.

"Dava falan olmayacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dava olmayacak demek istiyorum. Polislerle konuştum, bir yetkiliyle konuştum. Elimizde bir sürü farklı şey var ve hepsini toplasan bir şey etmiyor."

"Elimizdeki bir şey" dedim, "cinayet işleyen iki insanı gösteren bir kaset."

"Evet" dedi. "Doğru. Ben bunu gördüm ve Allahın belası kafamdan söküp atamıyorum, bu nedenle kentteki en kötü delikte kötü viski içiyorum. Ama bu aslında ne işe yarar? Adamın yüzünün büyük kısmını kaplayan bir kukuleta, kadında da Allahın belası bir maske var. Kim onlar? Bergen ile Olga olduğunu söylüyorsun, ben de büyük ihtimalle haklısın diyorum ama bu kasete dayanarak ikisini kodese tıkp jüriye kaseti izlettiğini ve kimlik tespiti yaptırdığını düşünebiliyor musun? 'Mübaşir, lütfen kadın sanığın elbisesini çıkarır mısınız? Jüri böylece meme uçlarını iyice görebilir ve filmdeki ikize uyup uymadığını görebilirler.' Çünkü elinde gerçekten bakılmaya değer tek şey meme uçları."

"Ağzını da görebilirsin."

"Evet ama genel olarak herkeste ağız var. Bak, can alıcı nokta şu: jürinin kaseti izlemesini asla sağlayamazsın. Bütün savunma avukatları kabul edilmemesine çalışır ve büyük ihtimalle de başarır çünkü kızıştırıcı bir kaset bu. Kızıştırıcı olduğunu tam anlamıyla söyleyebilirim. Beni kızıştırdı, bu iki orospu çocuğunu bir hücreye tıkarak hücre kapısını kaynakla kapatmayı düşündürdü bana."

"Ama jüri izleyemez."

"Büyük ihtimalle hayır ama bu kadar ileri gitmeden bir iddianame de hazırlatamazsın çünkü büyük jüriye ne sunacaksın? Birincisi, öldürülen kim?"

"Bir oğlan."

"Kim olduğunu bilmediğimiz bir oğlan. Belki adı Mutlu'dur, belki Texas ya da Güney Carolina'dan ya da lise futbolu oynadığı bir eyaletten gelmiştir. Ceset nerede? Kimse bilmiyor. İddia edilen cinayet nerede işlenmiş? Kimse bilmiyor. Oğlan gerçekten öldürülmüş mü? Kimse bilmiyor."

"Sen gördün, Joe."

"Televizyonda ve sinemada bu tür şeyleri hep görüyoruz. Özel efektler, böyle diyorlar. Şu kahraman katiller var, Jason, Freddie, birbiri ardına filmlerde oynarlar, şunu bunu öldürürler. Sana söylüyorum, Bergen ve Olga kadar iyi rol keserler."

"Gördüğümüz filmde özel efekt yoktu. Ev yapımı bir kasetti."

"Biliyorum. Kasetin bir cinayet işlendiğine dair önemli bir kanıt olmadığını ve nerede, ne zaman işlendiğine, gerçekten birinin öldürüldüğüne dair bir kanıt olmadan mahkemeye başvurulamayacağını da biliyorum."

"Ya Leveque'e ne demeli?"

"Ona ne olmuş?"

"Onun öldürülmesi bir kanıt."

"Öyle mi? Arnold Leveque ile Stettner'lerden biri arasında bağ kuracak hiçbir şey yok elinde. Tek bağlantı Richard Thurman'ın desteklemediğimiz itirafı. Thurman'ın kendisi kesinlikle ölü ve anlattıklarını da sana tanıksız bir özel konuşmada anlattı. Hepsini söyledi ve kesinlikle kabul edilemez. Thurman bile Stettner'lerle film arasındaki bağlantıyı kuramadı. Leveque'in, Stettner'e bir filmle şantaj yapmaya çalıştığını söyledi ama Stettner'in kaseti aldığını ve işin bittiğini de söyledi. Burada aynı filmden söz ettiğimiz konusunda en küçük bir şüphen olmayabilir ve Leveque'in kameraman olduğunu, oğlanın kanı gider deliğinden akarken orada olduğunu düşünebilirsin ama bu bir kanıt değil. Mahkemede bunu söylemeye fırsat bulamadan avukatlardan biri ümüğüne basıverir."

"Ya diğer oğlan? Bobby, küçük olanı?"

"Allahım" dedi. "Elinde ne var? Bir boks maçında Stettner'in yanında otururken görmene dayalı bir resim var. Oğlanı tanıdığını ve adının Bobby olduğunu söyleyen bir başka oğlan var ama soyadını ve nereden geldiğini ya da ona ne olduğunu bilmiyor. Çocukları sattığı zaman geri gelmeyecekleriyle tehdit eden bir pezevenğin Bobby'yi kullandığını söyleyen biri daha var."

"Adı Juke" dedim. "Bulması zor olmamalı."

"Aslını ararsan çok kolay. Herkes bilgisayar sisteminden şikâyet ediyor ama bazı şeyleri kolaylaştırıyor da. Juke, Walter Nicholson adlı bir adam. A/k/a Juke, a/k/a Juke Box. Adını parayla çalıştırılan makineleri kırmasından alıyor. Tecavüz çocuk tacizi ve ahlak dışı davranışlardan gözaltına alınmış Diğer bir deyişle pezevenklik nedeniyle birçok gözaltı, çocukları satan bir adam. Klas bir iş."

"Onu bulamaz mısın? Bobby ile Stettner arasındaki bağlantıyı kurabilir."

"Onu konuşturman gerekir, bu da kafasına dayayacağın bir şey olmadan zor olur ki burada böyle bir şey görmüyorum. Ayrıca Juke'un söyleyeceklerine inanacak birilerini de bulman gerekir. Ama bunların hiçbirini yapamazsın çünkü adam nasılsa öldü."

"Stettner yaptı bunu."

"Hayır, Stettner yapmadı. O kendisi..."

"Thurman'ı hallettiği gibi, ona şantaj yapmadan önce bir tanıktan kurtulmak için. Allah kahretsin, keşke hemen gelseydim keşke haftasonu beklemeseydim..."

"Matt, Juke bir hafta önce öldürüldü. Ve Stettner'in bununla hiç ilgisi yoktu ve büyük olasılıkla öldüğünü bile bilmiyor. Juke ve başka bir asil kişi Lenox Caddesi'ndeki bir sosyal kulüpte birbirlerini vurdular. On yaşındaki

bir kız uğruna dövüşüyorlardı. Müthiş bir kız olmalı, iki adamın onun için birbirini vurmasına bakılırsa, öyle değil mi?"

Bir şey söylemedim.

"Bak" dedi, "bundan gerçekten nefret ediyorum. Dün gece bana söylediler, bu sabah gidip işime devam ettim. Ve haklılar. Yanılıyorlar ama haklılar. Bu geceye kadar seni aramak için bekledim çünkü bu konuşmayı yapmak istemiyordum, ister inan ister inanma." Bardağına biraz daha viski koydu. Viskinin kokusunu aldım ama içme isteği duymadım. Üstelik Pete'in Yeri'ndeki en kötü koku da değildi.

"Galiba anlıyorum, Joe" dedim. "Thurman'ın ölümüyle şansın azaldığını biliyordum."

"Thurman yaşıyorken onları içeri atabilirdim herhalde. Ama adam ölünce dava şansı kalmadı."

"Ama tam bir araştırma yaptırırsan..."

"Allahım" dedi, "anlamadın mı? Bir araştırma için neden yok. Ne bir şikâyet var, ne arama emri için olası bir neden var, elimizde hiçbir şey yok. Adam kriminal bir tip değil. Hiç tutuklanmamış. Mafya bağlantıları var diyorsun ama hiçbir dosyada adı yok, hiçbir RIGO araştırmasında ortaya çıkmamış. Central Park South'da oturuyor, döviz alışverişinden iyi para kazanıyor."

"Bu para aklama işi."

"Sen öyle diyorsun ama kanıtlayabilir misin? Vergilerini ödüyor, bağış yapıyor, önemli siyasi katkıları var..."

"Ya?"

"Bana bunu söyleme. Onu kısıtırmayı olanaksızlaşman önemli bağlantıları olması değil. Kimse bize bu işin peşini bırakmayı emretmedi. Ama alıp bir kenara atabileceğin, sonra bir daha hiç görmeyeceğin bir sokak serserisi de değil. Onu mahkemeye çıkarabilecek bir şey bulman gerekir, ayağın yere sağlam basmalı. Kimin mahkemede ayağı yere sağlam basıyor biliyor musun? Yalnızca iki kelime söyleyeceğim. Bu iki kelimeyi duymak istiyor musun? Warren Madison."

"Ya!"

"Evet. 'Ya.' Warren Madison, Bronx'un terörü. Uyuşturucu satıcısı, dört satıcıyı öldürdüğünü kesinlikle biliyoruz, Beşincisi de sırada. Sonunda bu aranan kaçağı annesinin evinde köşeye kısırdıklarında, kelepçeyi bileklerine takmadan önce altı polisi vurdu. Altı polisi vurdu!"

"Hatırlıyorum."

"Ve o orospu çocuğu Gruliow onu savundu, ne yaptı, her zaman yaptığını yaptı, polislere dava açtı. Bronx polislerinin adamı muhbir olarak kullandıklarına dair bütün o boktan bilgileri döktü, polisler ona satması için el konulmuş kokain veriyorlardı, şimdi de konuşmasını önlemek için öldürmek istemişlerdi. Buna inanıyor musun? Altı poliste mermi deliği piç Warren Madison'da tek bir mermi bile yok ve bunun anlamı polis departmanının orospu çocuğunu öldürmek için komplo kurması."

"Jüri bunu yuttu."

"Allahın belası Bronx jürisi, Hitler'i bile serbest bırakır onlar, bir taksiye koyup eve gönderirler. Herkesin suçlu olduğunu bildiği boktan bir uyuşturucu satıcısında da böyle oldu. Stettner gibi örnek bir yurttaşına temelsiz bir dava açtığını düşünebiliyor musun? Bak, Matt, ne demek istediğimi anlıyor musun? Her şeyin üstünden tekrar geçmemi ister misin?"

Anlıyordum ama o yine de üstünden geçti. Süreç içinde Ten High etkisini göstermeye başladı. Durkin'in gözleri kaydı, dili dolanmaya başladı. Çok geçmeden tekrarlamaya başlayıp söylediklerinin izini kaybeder oldu.

"Haydi bu çukurdan çıkalım" dedim. "Aç mısın? Bir şeyler yiyelim, belki biraz kahve."

"Bu ne demek şimdi?"

"Biraz yemek fena olmazdı demek."

"Saçmalama. Bana patronluk taslama, seni orospu çocuğu."

"Bunu yapmıyordum."

"Yapmıyormuş! Sana şu toplantılarda bunu öğretmiyorlar mı? Başka bir adam sakince birkaç kadeh içki içmek istediği zaman nasıl baş belası olacağını?"

"Hayır."

"Artık içmesini bilmeyen bir tür muhallebi çocuğu olman, bu Allahın belası dünyanın geri kalan kısmını da ayıltma görevinin sana verildiği anlamına gelmez."

"Haklısın."

"Otur yerine. Nereye gidiyorsun? Allah aşkına otur."

"Galiba artık eve gitmeliyim" dedim.

"Matt, özür dilerim. Biraz sapıttım, tamam mı? Bununla bir şey demek istememiştım."

"Aldırma."

Tekrar özür diledi, önemli olmadığını söyledim. Sonra içki onu tekrar ters yöne çekti ve Durkin konuşma tonumdan hoşlanmamaya karar verdi. "Bir dakika" dedim ona. "Olduğun yerde kal, hemen döneceğim." Oradan çıkarak eve yöneldim.

Durkin sarhoştı, şişedeki içkinin büyük kısmı hâlâ önünde duruyordu üstelik. Kalçasında beylik tabancası vardı ve arabasını bir yangın söndürücünün önünde park ettiğini gördüğümü sanıyordum. Tehlikeli bir bileşimdi bu ama bana Allanın belası dünyanın geri kalanını ayılma ya da evine sağ salim gittiğinden emin olma görevi verilmemişti.

20

O gece yatmaya gittiğimde video kaset masada saatin yanındaydı, ertesi sabah gözlerimi açar açmaz ilk onu gördüm. Kaseti orada bırakarak güne başlamak üzere dışarıya çıktım. Günlerden Perşembe'ydi ve o gece boks maçı. izlemek için Maspeth'a gitmedim ama final maçını televizyondan izlemek için zamanında eve döndüm. Nedense aynı şey değildi.

Kasetin kasada durması gerektiği aklıma geldiğinde bir gün daha geçmişti ama Cumartesi olduğu için banka kapalıydı. Cumartesi günü Elaine'i gördüm; akşamı, SoHo'daki sanat galerilerinde dolaşarak, Village'daki bir İtalyan lokantasında yemek yiyerek ve Sweet Basil'de bir piyano üçlüsünü dinleyerek geçirdik. Ancak birlikte çok rahat olmaya alışmış insanlar arasında olabilecek uzun sessizliklerin yaşandığı bir gündü. Eve dönerken bindiğimiz takside el ele tutuşup hiç konuşmadık.

Ona daha önce Joe ile konuşmamı anlatmıştım ama o akşam ikimiz de bu konuyu açmadık. Bir sonraki gece Jim Faber'le alışılmış Pazar yemeğine gittim ve olayı onunla da konuşmadım. Sohbet sırasında bir iki kez aklımdan geçti ama konuşma ihtiyacı duyduğum bir konu değildi bu.

Şimdi tuhaf geliyor ama birkaç gün bunu fazla düşünmedim aslında. Gerçi aklımda çok başka şeyler de yoktu. Bildiğim kadarıyla zihnin çeşitli düzeyleri ya da odaları vardır ve bilinçli düşünceden çok farklı yollarla çalışır. Bir polis detektifiyken, sonrasında da özel detektifken, oturup bilinçli olarak ne yapacağıma karar verdiğim olaylar çok olmamıştı-Çoğunlukla küçük bir ayrıntı, sonunda çözümü getirirdi. Bir içgörü gerektiğinde çoğunlukla birden aklıma geliverirdi-Zihnin bilinçaltı bir parçası var olan verileri işliyor ve yapbozu yeni bir ışıkla görmemi sağlıyordu anlaşılır.

Bu yüzden bilinçaltımdan Stettner'ler konusunu şimdilik kaydıyla bir kenara bıraktığımı, ne yapacağımı bilene kadar aklımdan çıkardığımı ya da belki derinlere sakladığımı yalnızca varsayabilirim.

Çok uzun sürmedi. Ne kadar iyi sonuç verdiği ise, eh bunu söylemek zor.

Salı sabahı 411'i arayarak Central Park South'taki Bergen Stettner'in telefon numarasını istedim. Operatör bu numarayı veremeyeceğini ama Lexington Caddesi'ndeki iş numarasını verebileceğini söyledi. Ona teşekkür ederek telefonu kapadım. Tekrar arayarak başka bir operatöre bağlandım. Kendimi polis memuru olarak tanıtır adımlarını ve yaka numaramı söyledim. Gizli bir numaraya ihtiyacım olduğunu söyleyerek ad ve adresi verdim. Operatör bana numarayı verdikten sonra teşekkür ederek verdiği numarayı çevirdim.

Telefonu bir kadın açınca Bay Stettner'i istedim. Kadın Stettner'in evde olmadığını söyleyince Bayan Stettner'i sordum. Bir iki saniye karar vermeye çalıştıktan sonra kendisi olduğunu söyledi.

"Bayan Stettner, elimde size ve kocanıza ait bir şey var ve umuyorum ki almak için büyük bir ödül verirsiniz."

"Siz kimsiniz?"

"Adım Scudder" dedim. "Matthew Scudder."

"Sizi tanıdığımı sanmıyorum."

"Karşılaştık" dedim, "ama sizden hatırlamanızı bekleyemem. Ben Richard Thurman'ın arkadaşıyım."

Bu kez daha uzun bir sessizlik oldu, Olga, Thurmanla arkadaşlığının nasıl bir etkisi olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu sanırım. Sonunda kabul etmeye karar verdi.

"Ne trajik bir olay" dedi. "Büyük bir şoktu."

"Öyle olmalı."

"Arkadaşı olduğunuzu mu söylemişsiniz?"

"Doğru. Arnold Leveque'in de arkadaşıydım."

Bir sessizlik daha. "Korkarım onu tanımıyorum."

"Bir trajik olay daha."

"Efendim?"

"Öldü."

"Çok üzgünüm ama onunla hiç tanışmadım. Bana ne istediğinizi söylerseniz..."

"Telefonda mı? Bunu istediğinizden emin misiniz?"

"Kocam şu an burada değil" dedi. "Telefon numaranızı bırakırsanız sizi arayabilir."

"Elimde Leveque'in yaptığı bir kaset var" dedim. "Bunu telefonda konuşmamı gerçekten istiyor musunuz?"

"Hayır."

"Sizinle özel olarak buluşmak istiyorum. Yalnızca sizinle, kocanızla değil."

"Anlıyorum."

"Ortalık bir yerde ama kimsenin kulak kabartamayacağı kadar da sakın olsun."

"Bir dakika" dedi. Tam bir dakika telefonu bıraktı. Sonra, "Nerede yaşadığımı biliyor musunuz? Biliyor olmalısınız, telefon numaramı bile biliyorsunuz. Numarayı nasıl aldınız? Gizli bir numara olduğu için bilinmesi olanaksız olmalı."

"Sanırım bir hata yaptılar."

"Böyle bir hata yapmazlar. Ah, elbette, Richard'dan aldınız. Ama..."

"Ne?"

"Yok bir şey. Adresi biliyorsunuz. Binada bir kokteyl salonu var. Gün içinde sakindir. Bir saat içinde orada buluşalım."

"İyi."

"Bir dakika. Sizi nasıl tanıyacağım?"

"Ben sizi tanırım" dedim. "Maskenizi takın yeter. Gömleğinizi de çıkarın."

Kokteyl salonunun adı Hadrianus'un Duvarı'ydı. Hadrianus bir Roma imparatoruydu, adını ondan alan duvar da, Romalı yerleşimcileri barbar kabilelerden korumak için İngiltere'nin kuzeyi boyunca inşa edilmiş taş bir engeldi. Adının bir önemi varsa bile aklımdan çıkmış olabilir. Salonun dekoru pahalı ve kaliteliydi kırmızı deri sıralar ve siyah mika masalar vardı. Işık loştu ve dolaylı yansıtılmıştı, müzik ise belli belirsiz duyuluyordu. Oraya beş dakika erken gittim, bir masaya oturup Perrier söyledim. Olga on dakika geç geldi, lobiden girdi, kapının hemen kenarında durarak bakınmaya başladı. Beni bulmasını kolaylaştırmak için ayağa kalkınca Olga masaya hiç tereddüt etmeden yürüdü. "Umarım çok bekletmemişimdir" dedi. "Ben Olga Stettner."

"Matthew Scudder."

Elini uzattı, tokalaştık. Eli yumuşak ve soğuktu, elimi I sıkıca tuttu. Kadife eldiven içinde demir bir el olduğunu düşündüm. Tırnakları uzundu ve kırmızı ojesi rujuyla aynı renkti.

Videoda göğüs uçlarına da aynı renk ruj sürmüştü.

İkimiz de oturur oturmaz garson yanımızda bitti. Olga garsona adıyla hitap ederek bir bardak beyaz şarap istedi. Ben de garsona bir Perrier daha getirebileceğini söyledim. Garson içkileri getirip uzaklaşana kadar ikimiz de konuşmadık. Sonra Olga, "Sizi daha önce görmüştüm" dedi.

"Size karşılaştığımızı söylemişim."

"Nerede?" Kaşlarını çattı, sonra, "Elbette. Arenada. Alt katta. Ortalıkta dolanıyordunuz."

"Erkekler tuvaletini arıyordum."

"Öyle demiştiniz." Şarap kadehini kaldırarak küçük bir yudum aldı, yalnızca dilini ıslatmakla yetindi. Koyu renk bir ipek bluz giymiş biçimli bir ipek eşarp tıkmıştı. Eşarby boynuna mücevherli bir iğneyle tutturmuştu. Taş lalise benziyordu ve Olga'nın gözleri de maviydi ama loş salonda renkleri seçmek zordu.

"Bana ne istediğinizi söyleyin" dedi.

"Neden önce elimde ne olduğunu anlatmıyorum?"

"Tamam."

Konuşmaya eski bir polis olduğumu söyleyerek başladım, bu da onu şaşırtmadı. Sanırım polise benzer bir görünümüm var. Times Alanı'nı temizlemeye karar verdiklerinde içeri aldıkları zaman Arnold Leveque adlı bir adamla tanışmışım. Leveque bir kitapçıda çalışıyordu dedim ve onu müstehcen kitaplar bulundurup sattığı için tutuklamıştık.

"Daha sonra" dedim, "bir şey oldu ve polislikten ayrılmak zorunda kaldım. Geçen yıl özel çalıştığımı öğrenen Leveque beni aradı. Eh, Arnie'yi yıllardır görmemişim. Hiç değişmemişti. Daha kiloluydu ama hemen hemen aynıydı."

"Onu hiç tanımadım."

"Öyle olsun. Bir araya geldik, kurnazlaşmıştı. Bir yerin alt katında 'bir film yaptıklarını anlattı, profesyonel görüntüsü verilmek istenen ev yapımı bir film. Kendisi kameraman olarak tutulmuştu. Şahsen Arnie gibi bir adamın beni izlemesini pek istemem ama bu sizi engellemedi sanırım, öyle değil mi?"

"Neden söz ettiğinizi hiç bilmiyorum."

Dinleyici takmamıştım ama üzerimde kocaman bir ses tesisi olsaydı bile bir şey fark etmezdi. Olga bana hiçbir şey söylemeyecekti. Gözleri söylediğim her şeyi takip ettiğim açıkça gösteriyordu ama ağzından bir şey kaçırmamaya, kaydedilecek bir şey söylememeye de çok dikkat ediyordu.

"Dediğim gibi" diye sürdürdüm, "Arnie kurnazlık yapıyordu. Kasetin bir kopyası elindeydi ve karşılığında çok para alacak bir iş çeviriyordu ama paranın ne kadar olduğunu söylememeye dikkat etti elbette. Aynı zamanda da alıcının bir zarar vereceğinden korkuyordu, bu nedenle beni aramıştı. Ona destek olmam, alıcının onu aldatmasını önlemem gerekiyordu."

"Bunu yaptınız mı?"

"İşte burada Arnie kendini fazla akıllı zannetti" dedim. "Bakın, bir yardımcı arıyordu ama ortak istemiyordu. Her şeyi sadece kendisi alacaktı. Belki bana zahmetim için bir şey verirdi. Bu nedenle kendisini benden

korumak için fazla açıklama yapmadı ve bu arada da kendisini alıcıdan korumayı unuttu çünkü Cehennem Mutfağı'ndaki bir geçitte bıçaklanarak öldürüldü."

"Onun için çok kötü."

"Eh, böyle şeyler oluyor. Ne derler biliyorsunuz, bazen itin iti yediği bir dünyadır, bazen de tam tersi olur. Başına neler geldiğini öğrenir öğrenmez evine gittim, yöneticiye birkaç papel vererek içeriye aradım. Fazla bir şey bulmayı beklemiyordum çünkü polisler orayı aramışlardı. Üstelik onların eve ilk giren olduğunu sanmıyorum çünkü cesedini bulduklarında Arnie'nin anahtarları üzerinden çıkmadı. Bu yüzden, cinsel ima için özür dilerim Bayan Stettner, giren ikinci olduğumu sanmıyorum."

Olga bana baktı.

"Olay şu" dedim, "Arnie'nin kasetin bir kopyasını sakladığını biliyordum çünkü bunu bana söylemişti. Bu yüzden evindeki bütün kasetleri aldım. Kırk kadar kaset vardı, hepsi de televizyonda görünce kapattığınız eski filmlerden. Eski filmleri yalayıp yutmuştu. Ne yaptım, televizyonun önüne kurularak videomu çalıştırdım ve hepsini izledim. Şaşırtıcıdır, kasetlerden biri olması gereken kaset değildi. Hızlı ileri sarma düğmesiyle kaseti tarıyordum, diğerlerinde de yaptığım gibi.

Birdenbire etikette yazan film kayboldu ve kendimi ergenlik çağındaki bir oğlanın Engizisyon'dan fırlamış bir çerçeveye bağlandığı bir odada buldum. Deri pantolon, eldivenli ve yüksek topuklardan başka üzerinde hiçbir şey olmayan güzel bir kadın vardı. Bugün gene deri pantolon giydiğinizizi fark ettim ama aynı pantolon olduğunu sanmam çünkü kasetteki pantolonun kasık bölgesi açıktı."

"Bana filmi anlatın."

Filmi izlediğimi kesin olarak belirtecek kadar çok şey anlattım. "Çoğu plana göre yapılmamıştı" dedim, "ama sonu olağanüstüydü, son sembolik çekimde yerdeki deliğe akan kan görünüyordu. Arnie burada çok yaratıcıydı, hakkını vermek gerekir. Siyah-beyaz karolar Maspeth'in bodrum katındakiyle aynıydı, ne büyük bir rastlantı değil mi?"

Olga dudaklarını büzdü, sessiz bir ıslık gibi iç geçirdi. Bardağının yarısı doluydu ama Olga şarabına dokunmadı, tara tersine benim Perrier bardağını aldı. Bir yudum içerek bardağı aldığı yere bıraktı. Bu hareket tuhaf bir biçimde samimiydi.

"Richard Thurman'dan söz ettiniz" dedi.

"Eh, olay da bu işte" dedim. "Bakın, elimde Arnie'nin kaseti vardı ama onunla ne yapacaktım? Orospu çocuğu bunların kim olduğunu bana hiç söylememişti. Kaseti geri versem baş oyuncular çok mutlu olacaktı ve bu değerli hizmetim karşılığında ben de çok şey alabilecektim ama onları nasıl bulabilirdim? Gözlerimle kulaklarımı dört açarak arandım ama kamışı içinden saikan kauçuk takımlı bir adama sokakta tesadüf etme ihtimalim sıfırdı."

Perrier'imi alarak bardağı çevirdim ve Olga'nın dudaklarının bardağa değdiği yerden içtim. Temsili öpücük, böyle denilebilirdi.

"Sonra Thurman ortaya çıktı" dedim. "Ölü bir eşle ve bu cinayetle ilgisi olup olmadığına emin olamayan bir kamuoyuyla birlikte. Ona bir barda rastladım ve televizyonda çalıştığı için Arnie konusu açıldı. Arnie de daha önce televizyon kanallarından birinde çalışmıştı. Sonra çok tuhaftır, sizin adınızdan söz edildi."

"Benim mi?"

"Sizin ve kocanızın. Çok belirgin adlar, barda geçirilen uzun bir geceden sonra bile hatırlaması kolay. Thurman benden daha çok içmişti ve tatlı tatlı konuştu, birçok ima, birçok cinsel kinaye. Daha sonra tekrar konuşabileceğimizi umdum ama arkamı döndüm ki ölmüş. Kendini öldürdüğünü söylüyorlar."

"Çok üzücü."

"Trajik de, telefonda söylediğiniz gibi. Öldürüldüğü gün ben Maspeth'daydım. Onunla orada buluşacaktım ve bana kocanızı gösterecekti. Thurman gelmedi, sanırım o sırada çoktan ölmüştü ama kocanızı bana göstermesi gerekmiyordu çünkü ikinizi de tanıdım. Sonra alt kata inerek yer karolarını tanıdım. Filmi yaptığınız odayı bulamadım ama belki kilitli odalardan biriydi. Ya da belki filminden sonra yeniden dekore edilmişti." Omuzlarımı silktim. "Önemli değil. Thurman'ın bu işle ilgisi olup olmadığı da önemli değil, ayrıca pencereden atlarken ne tür bir yardım gördüğünü de önemli değil. Önemli olan bana büyük iyilik yapacak konumdaki birine yararlı bir şey yapabilme gibi şanslı bir durumda olmam."

"Ne istiyorsunuz?"

"Ne mi istiyorum? Bu çok kolay. Temel olarak Arnie'nin istediğini istiyorum. Herkesin istediği de bu değil mi?" Eli masanın üstünde, benimkinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Bir parmağımı uzatıp elinin üstüne dokundum. "Ama sonunda aldığını almak istemiyorum" dedim. "Hepsi bu."

Olga uzunca bir an masanın üstündeki ellerimize baktı. Sonra eliyle elimi tuttu ve sıktı. Artık mavi gözlerini görebiliyordum, bakışlarındaki yoğunluktan kendimi alamadım.

"Matthew" dedi adımı dilinde denermiş gibi. "Hayır, sana yalnızca Scudder diyeceğim."

"Nasıl istersen."

Ayağa kalktı. Bir an gideceğini düşündüm ama tatil tersine masanın etrafından dolarak hemen soluma geldi. Yanıma oturarak tekrar elini benim elimin üstüne koydu.

"Şimdi aynı yandayız" dedi.

Fazla parfüm sürmüştü. Çiçek kokuyordu, buna da şaşırmadım. Çam ağacı gibi kokarak dolanacağını sanmıyordum.

"Konuşması zor" dedi. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi Scudder? " Aksanlı mı konuşuyordu bilmiyorum ama konuşmasında hafif bir Avrupa etkisi vardı. "Ne diyebilirim ki? Beni kandırıyor olabilirsin, söylediğim her şeyi kaydeden bir alıcı takmış olabilirsin."

"Alıcı takmadım."

"Bunu nasıl bilebilirim?" Bana doğru dönerek elini kravatımın düğümünün hemen altına koydu. Kravatın uzunluğu boyunca elini kaydırarak ceketimin içine soktu. Gömleğimin ön kısmını bütünüyle okşadı.

"Sana söylemiştim" dedim.

"Evet, bana söylemiştin" diye mırıldandı. Ağız kulağımın hemen yanındaydı ve yüzümde sıcak soluşunu hissediyordum. Eli bacağıma inerek kasiğimi yukarıya doğru okşadı. "Kaseti getirdin mi?" diye sordu.

"Bir banka kasasında."

"Ne yazık. Yukarıya çıkıp izleyebilirdik, izlediğinde sana neler hissettirdi?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Bu nasıl bir cevap böyle? Elbette biliyorsun. Kızıştırdı, değil mi?"

"Öyle sanırım."

"Öyle sanırmış. Şimdi de kızıştın, Scudder. Sertleştin. Şimdi seni getirebilirim yalnızca dokunarak. Bu hoşuna gider mi?"

Bir şey söylemedim.

"Ben de kızıştım ve ıslağım" dedi. "İçimde külot yok. Dar dert pantolonun içine külot giymemek harika bir şey, derinin içi sırlıklam oluyor. Benimle üst kata çıkmak ister misin? Muamelemlerini seni aptallaştırabilirim. O oğlana ne yaptığını hatırlıyor musun?"

"Onu öldürdün."

"O kadar kötü mü oldu sence?" Bana daha da yaklaştı, kulak mememi dişlerinin arasına aldı. "Üç gün boyunca beynini düzdük, Bergen'le ben. Onu düzdük, emdik ve istediği bütün uyuşturucuları verdik. Ömür boyu yetecek bir zevk yaşadı."

"Son kısmı fazla sevmedi."

"Yani acı duydu. Ne olmuş yani?" Kelimeleriyle eşzamanlı olarak eliyle beni okşuyordu. "Böylece yüz yıl yaşamadı, yaşlı bir adam olmadı. Kim ihtiyar olmak ister?"

"Sanırım mutlu öldü."

"Bu onun adıydı, Mutlu."

"Biliyorum."

"Bunu da mı biliyordun? Sen çok şey biliyorsun, Scudder. Oğlana aldırıldığını mı düşünüyorsun. Ona bu kadar aldırırsan şu an nasıl dikleşebiliyorsun?"

İyi bir soru. "Ona aldırıldığını hiç söylemedim."

"Neye aldırıyorsun?"

"Kaset karşılığında para almaya. Ve bu parayı harcayacak kadar uzun yaşamaya."

"Peki başka?"

"Şimdilik bu kadar yeter."

"Beni istiyorsun değil mi?"

"Cehennemdeki insanlar buz gibi su ister."

"Ama alamazlar. Sen istersen beni alabilirsin. Hemen şimdi üst kata çıkabiliriz."

"Sanmıyorum."

Tekrar yerine oturdu. "Tanrım, çetin cevizsin" dedi.

"Özellikle değil."

"Richard olsa şimdi masanın altında olurdu, pantolonun içinden beni emmeye çalışırdı."

"Bunun onu nereye götürdüğüne bir bak."

"O kadar da kötü değildi."

"Biliyorum" dedim. "Kim ihtiyar olmak ister? Bak, beni sertleştirmiş olman beni yönlendirebileceğin anlamına gelmez. Elbette seni istiyorum. Kasette ilk gördüğüm zaman da istemiştin." Elini alıp kucağına geri koydum.

"İşimizi bitirdikten sonra" dedim, "seninle yatacağım."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle düşünüyorum."

"Bana kimi hatırlatıyorsun biliyor musun? Bergen'i."

"Siyah kauçuk giysi içinde güzel görünmem."

"O kadar emin olma."
"Ve sünnetliyim."
"İçin de dışın gibi, aynı sertlik. Sen polistin."
"Doğru."
"Kimseyi öldürdüğün oldu mu?"
"Neden?"
"Öldürmüşsün. Cevap vermene gerek yok, bunu hissedebiliyorum. Hoşuna gitti mi?"
"Özel olarak değil."
"Gerçek konusunda bu kadar emin misin?"
"Gerçek nedir?"
"Ah, yüzyıllar kadar eski soru. Ama karşı tarafa geçsem iyi olacak. İş konuşacaksak birbirimizin yüzünü görebilmeliyiz."

Ona ağgözlü olmadığını söyledim. Elli bin dolarlık tek bir ödeme istiyordum. Leveque'e bu kadar ödemişlerdi, gerçi parayı elinde tutmasına izin vermemişlerdi. Aynı miktarı bana da ödeyebilirlerdi. Olga, "Sen de onun gibi yapmış olabilirsin" dedi. "Bir kopya daha yapmış, üstelik yapmadığına yemin etmişti."

"Leveque aptaldı."

"Kopyasını çıkardığı için mi?"

"Bu konuda yalan söylediği için. Elbette bir kopya daha çıkardım. Hatta iki kopya çıkardım. Biri bir avukatta. Diğeri özel bir detektifin kasasında. Bir geçitte saldırıya uğrar ya da bir pencereden düşersem diye."

"Kopyasını çıkardıysan bizden daha çok para çekebilirsin."

Başımı hayır anlamında salladım. "Kasetler benim sigortam. Zekâm da sizin sigortanız. Kaseti size bir kere satmakla sizi soymuş olmuyorum. Size bir iyilik yapıyorum. İkinci kez dersenem beni öldürmeniz daha iyi olur ve bunu bilecek kadar da akıllıyım."

"Ya birinci seferinde ödemezsek? Polise mi gidersin?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü kaset sizi içeri atmaya yetmez. Hayır, basına giderim. Boyalı basın hikâyeyi basabilir. Bir tazminat davası açamayacak kadar ellerinizin kana bulaştığını bilirler. İşleri sizin için çok zorlaştırabilirler. Hakkınızda hiçbir zaman ceza davası açılmaz ama sizi rahatsız edecek kadar çok ilgi çekersiniz. Kocanın California'daki arkadaşları sizi böyle sahne ışıkları altında görmekten fazla mutlu olmaz, komşularınız da asansörde size tuhaf tuhaf bakarlar. Bu tür bir popülerlikten kaçmak için elli papel ödersiniz, değil mi? Boş versene, herkes öder."

"Çok para bu."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Gazetelerden bu kadar para alabilir miyim bilmiyorum ama yarısını alabilirim. Böyle bir hikâyeyle bile gazetelerini satamazlarsa yanlış işler demektir. Bu öğleden sonra bir gazeteye giderek yirmi beş bin dolarlık bir çekle dışarı çıkabilirim ve kimse de şantajcı olduğumu söyleyemez. Beni kahraman bir araştırmacı olarak görürler ve muhtemelen daha fazla pisiği ortaya çıkarmam için bana görev verirler."

"Bergen ile konuşmam gerekecek. O kadar çok para değil diyorsun ama bu parayı denkleştirmek zaman alır."

"Hiç de almaz" dedim. "Bir insan kara para aklama işindeyse, elinde biraz nakit tutmaması mümkün değil. Evinizde herhalde bunun beş katı vardır."

"İşlerin nasıl yürüdüğü konusunda tuhaf düşüncelerin var."

"Yarın gece parana olacağından eminim" dedim. "Parayı yarın gece istiyorum."

"Tanrım" dedi, "Bergen'e ne kadar da benziyorsun."

"Zevklerimiz farklı."

"Öyle mi düşünüyorsun. Tabağındaki herşeyin tadına bakana kadar zevklerinden o kadar da emin olma. Henüz tatmadın hepsini değil mi?"

"Çok fazla yemek kaçırmadım."

"Bergen seninle tanışmak isteyecek."

"Yarın akşam, değiş-tokuşu yaparken. Kaseti getireceğim, böylece ne satın aldığınızı görebilirsiniz."

Maspeth'da video var mı?"

"Değiş-tokuşu orada mı yapmak istiyorsun? Arenada mı?"

"Her iki taraf açısından en güvenli yer orası herhalde."

"Evet" dedi. "Perşembe akşamları dışında bütün alan bomboştur. Perşembe'leri bile fazla kalabalık olmaz. Yarın ne, Çarşamba mı? Sanırım mümkün olur. Elbette Bergen ile konuşmam gerek."

"Elbette."

"Hangi saati tercih ederdin?"

"Geç bir saatte" dedim. "Ama daha sonra ararım ve ayrıntıları konuşuruz."

"Evet." Saatine baktı. "Beni dörtte ara."

"Arayacağım."

"İyi." Çantasını açtı, masanın üzerine içkiler için para bıraktı. "Sana bir şey söyleyeceğim, Scudder. Seninle az önce gerçekten üst kata çıkmış olmayı istedim. Sırılsıklamım. Rol kesmiyorum."

"Kestiğini düşünmemiştim."

"Sen de beni en az bu kadar istiyorsun. Ama bir şey yapmadığımıza memnun oldum. Nedenini biliyor musun?"

"Sen söyle."

"Çünkü böylece aramızdaki cinsel gerginliği koruyabiliriz. Bunu hissedebiliyor musun?"

"Evet."

"Yok olması da gerekmez. Yarın gece var önümüzde. Belki Maspeth'da kasiği açık pantolonu giyerim. Bu hoşuna gider mi?"

"Belki."

"Ve uzun eldivenler, yüksek topuklar." Bana baktı. "Ve bluz yok."

"Göğüs uçlarında da dudak boyası."

"Ruj."

"Ama ojenle aynı renk."

"Belki de bunu oynarız" dedi. "Değiş-tokuştan sonra. Belki de eğleniriz, üçümüz."

"Bilmiyorum."

"Parayı geri almaya mı çalışacağız sence? Kasetin kopyaları hâlâ sende olacak. Biri avukatta, biri özel detektifte."

"Bu değil."

"Öyleyse ne?"

"'Üçümüz.' Kalabalıktan hoşlanan biri olmadım hiç."

"Kalabalık olmayacak" dedi. "İstedığın kadar yer olacak."

21

Saat dörtte aradım. Olga telefonun yanında oturuyor olmalıydı. İkinci çalışta açtı.

"Ben Scudder" dedim. "Çok dakıksın" dedi. "Bu iyi bir işaret."

"Neyin işareti?"

"Dakikliğin. Kocamla konuştum. Koşullarını kabul ediyor. Yarın gece uygun. Zaman açısından geceyarısını öneriyor."

"Saat bir diyelim."

"Gece bir mi? Bir dakika."

Bir sessizlik oldu, sonra telefonu Stettner aldı. "Scudder" dedi. "Ben Bergen Stettner. Gece bir uygun."

"İyi."

"Seninle tanışmayı çok istiyorum. Karımın üzerinde etkileyici bir izlenim bırakmışsın."

"Asıl o çok etkileyici."

"Ben de hep öyle düşünmüşümdür. Bu arada, karşılaştık sanırım. Sen yanlış yerlerde tuvalet arayan boks hayranıydın, itiraf etmeliyim ki neye benzediğini hiç hatırlamıyorum."

"Beni görünce hatırlarsın."

"Seni şimdiden tanıdığımı hissediyorum. Olga'nın anlattığına göre düzenleme konusunda bir sorun var. Bir avukatta ve bir ajansta başka kopyalar da var, doğru mü?"

"Bir avukatta ve bir özel detektifte."

"Ölümün halinde onlar tarafından açılmak üzere ve yapılmasını istediğin bazı özel isteklerle. Doğru mu?"

"Doğru."

"Anlaşılabilir bir önlem. Seni temin ederim ki böyle bir Şeye gerek kalmayacak ama bu seni rahatlatmayabilir."

"Tam olarak değil."

"Eşeğini sağlam kazığa bağla.' Öyle demezler mi? Benim ikilemim şu, Scudder. Diyelim ki değiş-tokuşumuz ilgili herkesi memnun ederek sonuçlandı ve sen kendi yoluna gittin, biz de kendi yolumuza- Bundan beş yıl sonra, kaldırımdan ayağını attın, üzerinden bir otobüs geçti. Nereye varmak istediğimi anladın mı?"

"Evet."

"Çünkü sana güvenmeye devam edersem..."

"Anladım" dedim. "Benzer bir durumda olan bir arkadaşım vardı. Bana bir dakika verin, nasıl çözdüğünü hatırlayabilecek miyim bir bakalım." Bir dakika kadar düşündüm. "Tamam" dedim. "Bakalım size nasıl gelecek. Her iki tarafa da, bugünden bir yıl kadar falan sonra ölürsem, özel koşullar bulunmadığı sürece kendilerine bırakılan malzemeyi yok etmelerini söyleyeceğim."

"Ne tür özel koşullar?"

"Bir komplo sonucu öldüğüme dair güçlü bir şüphe varsa ve katil teşhis edilmemiş ya da tutuklanmamışsa. Diğer bir deyişle otobüs tarafından ezilir ya da kıskanç bir âşık tarafından vurulursam temize çıkarsınız. Bilinmeyen kişi ya da kişilerce öldürülürsem ayvayı yersiniz."

"Ya ilk yıl içinde ölürsen?"

"Gene sorunla karşılaşsınız."

"Otobüs çarpsa bile mi?"

"Kalp krizi olsa bile."

"Tanrım" dedi, "bundan fazla hoşlanmadım."

"Yapabileceğim en iyi şey bu."

"Allah kahretsin. Sağlığın nasıl?"

"Fena değil."

"Umarım fazla kola çekmiyoursundur."

"Kabarcıkları nedeniyle fazla içemiyorum."

"Çok komik. Paraşütle atlama falan yapmıyorsun, değil mi? Kendi uçağın var mı? Hay Allah, sigorta araştırmacısı gibi konuşuyorum. Eh, kendine çok dikkat et, Scudder."

"Ederim."

"Edersin" dedi. "Biliyor musun, galiba Olga haklı olabilir, senden hoşlanacağım galiba. Bu gece ne yapıyorsun?"

"Bu gece mi?"

"Bu gece. Neden yemekte bize katılmıyorsun? Biraz şampanya içer, biraz gülerdik. Yarın iş günü ama bu gece görüşmememiz için bir neden yok."

"Gelemem."

"Neden?"

"Başka planlarım var."

"İptal et! İptal edemeyeceğin kadar önemli ne olabilir ki, ha?"

"Bir AA toplantısına gitmem gerek."

Uzun uzun güldü. "Ah, bu harika" dedi. "Evet, şimdi sen bundan söz ettiğine göre bizim de planlarımız var. Olga bir okul dansında şaperonluk yapacak, ben de, ah..."

"İzci Konseyi'ne gitmek zorundasın" diye önerdim.

"Evet, kesinlikle. İzci Konseyi bölge toplantısının yıllık ödül yemeği. Bana madalya takacaklar, en çok istenen ödüllerden biridir bu. Tuhaf bir adamsın, Scudder. Bana çok paraya patlıyorsun ama hiç değilse biraz kahkaha atabiliyorum."

Telefonu kapadıktan sonra bölgedeki bir araba kiralama bürosunu arayarak bir araba ayırttım. Otomobili hemen almadım, tam tersine Coliseum Kitapçısı'na giderek bir Hagstrom Queens haritası aldım. Kitapçıdan çıkarken, orijinal Ray Galindez resimlerini çerçevelemeleri için bıraktığım galeriden yalnızca bir sokak ötede olduğumu fark ettim. Güzel çerçeveler yapmışlardı. Mat camın ardındaki karakalem çizimlere bakarken bunları yalnızca sanat olarak görmeye çalıştım. Hiç başarılı olamadım. İki ölü çocuğu ve onları öldüren adamı görüyordum sürekli.

Çerçeveleri paketlediler, kredi kartımla ödeme yaparak paketi otele götürdüm. Dolaba koyduktan sonra birkaç dakika Queens haritasını inceledim. Dışarı çıkıp bir sandviç ve kahve aldım, gazete okuduktan sonra geri dönerek haritaya biraz daha baktım. Saat yedi sularında otomobil kiralama yerine giderek kredi kartımı, tekrar kullandım. Bana saatte yüz yirmi kilometre hız yapan gri bir Toyota Corolla verdiler. Depo tam doluydu, kül tablaları da boştu ama otomobilin içini kim temizlemişse biraz kaytarmıştı.

Yanımda harita vardı ama oraya haritaya hiç bakmadan, Midtown Tüneli ve Long Island Ekspres Yolu'nu kullanarak, BQE kavşağından hemen sonra yoldan ayrılarak vardım. LIE'de biraz trafik vardı ama fazla değildi, çalışanların çoğu artık televizyonlarının önüne kurulmuşlardı. Bölgede dolaştım ve New Maspeth Arena'ya varınca yavaşça bir blok dönerek park edecek bir yer buldum.

Orada bir iki saat tembel bir polis eskisi gibi oturdum. Bir ara çişim geldi ve yıllar önce öğrendiğim gibi yanımda boş bir kavanoz getirmemiştım. Ortalık ıssız olduğu ve son yarım saatte tek bir kişiyi görmediğim için her şeye boş verdim ve iki blok öteye gidip tuğla bir duvarın dibine rahatça işedim. Blokun çevresini dolaşarak arenanın bir sokak ötesinde başka bir yere park ettim. Sokak otomobil sahiplerinin rüyasıydı, her yer boş park yeri idi.

Saat dokuz sularında ya da biraz geçte Toyota'dan inerek arenanın çevresini dolaştım. Oyalana oyalana yürüyor, her şeye dikkat ediyordum, otomobile dönünce defterimi çıkarıp bazı çizimler yaptım. Okuma ışığına açmıştım ama fazla açık tutmadım.

Saat onda farklı bir yol seçerek kente döndüm. Garajdaki çocuk benden tam gün parası almak zorunda olduklarını söyledi. "Dolayısıyla bu gece de sizde kalabilir" dedi. "Yarın öğleden sonra getirirseniz bir kuruş bile fazla para vermezsiniz."

Ona otomobile daha fazla ihtiyacım olmayacağını söyledim. Garaj Elli Yedinci ile Elli Sekizinci sokaklar arasında, On Birinci Cadde'deydi. Bir blok doğuya, sonra güneye yürüdüm. Pete'in Yeri'ni tanıdım ve ne cehenneme bilmiyorum ama Durkin orada mı diye kapıdan içeriye baktım. Orada değildi. Onunla birkaç gün önce konuşmuştum, saçma sapan konuşmadığını umduğunu söylemişti. Mükemmel bir beyefendi olduğu konusunda onu ikna etmiştim.

"Bu ilk kez oldu" dedi. "Bunu alışkanlık haline getirmiş değilim ama arada bir insan kendini kapıp koyveriyor ve şeytani dışarı çıkarıyor." Ona ne demek istediğini anladığımı söyledim.

Mick, Grogan'da değildi. Burke, "Herhalde geç saatlerde gelir" dedi. "Şimdi ile kapanma saati arası bir zamanda."

Cola alarak barda oturdum, Cola bitince sodaya geçtim. Bir süre sonra Andy Buckley geldi. Burke ona yarımılık bir Guinness verdi. Andy de yanımdaki tabureye oturup basket-boldan söz etti. Eskiden basket maçlarını izlerdim ama son birkaç yıl pek ilgilenmiyordum. Andy bütün konuşmayı kendisi yapmaya hazırlandığı için buna aldırmadı. Bir gece önce Garden'a gitmişti ve Knicks üç farkla oyunu almış, bahsi kazanmasını sağlamıştı.

Dart oyunundan konuşmasına izin verdim ama onunla bahse girecek kadar aptal değildim. Sol eliyle oynayıp beni yenerdi. İki oyun oynadık, sonra ben bara geri dönüp bir Cola daha içtim, televizyon izledim, Andy de dart köşesinde kalarak yeteneklerini keskinleştirdi.

Bir ara geceyarısı toplantısına gitmeyi düşündüm. İçkiyi ilk bıraktığımda Lexington ile On Üçüncü Sokak'taki Moravya kilisesinde her gece saat on ikide bir toplantı vardı. Sonra toplantı yeri ellerinden gitti, grup da Alanon Evi'ne taşındı-, burası tiyatro bölgesinde çeşitli yerleri olan ve şimdi Batı Kırk Altıncı Sokak'ta üç katlı bir apartmanda üslenen bir AA kulübüdür. Bir ara Alanon Evi çeşitli yerlere dağıldı ve bazıları Varick yakınlarındaki Houston Sokağı'nda yeni bir geceyarısı toplantısı başlattılar. Bu grup başka toplantılar da koydu, bunların arasında uykusuzlar için her gece saat ikide özel bir toplantı da vardı.

Yani birden çok seçeneğim vardı ve Burke'den, Mick'e onu aradığımı ve en geç bir buçukta geri döneceğimi söylemesini isteyebilirdim. Ama bir şey beni durdurdu, bir şey taburede oturup bardağım boşalınca bir Cola daha istememe neden oldu.

Mick bire biraz kala ortaya çıktığında tuvaletteydim. Tuvaletten döndüğümde JJ&.S şişesi ve Waterfold kadehiyle barda oturuyordu. "İyi adam" dedi. "Burke senin burada olduğunu söyledi, ben de kahve koymasını istedim. Umarım uzun bir gece için buradasındır."

"Bu gece az kalacağım" dedim.

"Eh" dedi. "Belki fikrini değiştirmeni sağlayabilirim."

Her zamanki masamıza oturduk. Mick bardağını doldurarak ışığa tuttu. "Allahım, ne güzel renk" dedi ve içkisini yudumladı.

"Bir gün içkiyi bırakırsan" dedim, "hemen hemen aynı renkte krem soda yaparlar."

"Bu doğru mu?"

"Evet, ancak hemen içmen gerekir" dedim. "Yoksa rengi bulanır."

İçkisini içip içini çekti. "Gerçekten de krem soda" dedi. Biraz ondan biraz bundan söz ettik. Sonra öne doğru eğilip, "Hâlâ paraya ihtiyacın var mı, Mick?" diye sordum.

"Ayakkabılarım delik değil" dedi.

"Hayır."

"Ama her zaman paraya ihtiyacım var. Sana geçen gece anlatmıştım."

"Anlatmıştın."

"Neden?"

"Nereden para bulabileceğini biliyorum" dedim.

"Ah" dedi. Bir an sessiz kaldı, sonra şöyle bir gülümsedi, bir daha gülümsedi. "Ne kadar para?"

"En az elli bin. Büyük ihtimalle çok daha fazla."

"Kimin parası?"

İyi soru. Joe Durkin bana paranın sahip tanımadığını hatırlatmıştı. Bu, demişti, bir kanun ilkesidir.

"Stettner adlı bir çiftin" dedim. "Uyuşturucu satıcıları mı?"

"Buna yakın. Dövizle uğraşılıyor, Los Angeles'tan İranlı iki kardeş için para akıyor."

Rahatlayarak, "İranlılar" dedi. "Peki, tamam. Belki bana daha çok şey anlatman gerekiyor."

Yirmi dakika kadar konuşmuş olmalıyım. Defterimi çıkarıp Maspeth'ta yaptığım çizimleri gösterdim. Anlatacak fazla şey yoktu ama çeşitli noktaların üzerinden geçmem, her şeyi ayrıntıyla anlatmam gerekti. Mick bir iki

dakika hiçbir şey söylemedi, sonra bardağını viskiyle doldurarak sıcak bir öğleden sonrası soğuk su içiyormuşçasına başına dikti.

"Yarın gece" dedi. "Dört adam, tamam mı? İki kişi, ben ve direksiyonda Andy. Adamlardan biri Tom olur, diğeri de ya Eddie ya da John. Tom'u tanıyorsun. Eddie ya da John'u tanıımıyorsun."

Tom gündüz gelen barmendi; Belfastlı, soluk yüzlü, ince dudaklı bir adam. Akşamları ne yaptığını hep merak ederdim.

"Maspeth" dedi. "Maspeth'ta iyi bir şey çıkabilir mi?, Orada oturup zencilerin birbirlerini dövmesini izledik ve bütün o zaman zarfında ayaklarımızın altında para aklanıyordu. Bu nedenle mi oraya gittik? Beni yanında yalnız kalmamak için mi götürdün?"

"Hayır, oraya iş nedeniyle gitmiştim ama o sırada başka bir iş üzerinde çalışıyordum."

"Ama gözlerini dört açtın."

"Öyle diyebilirsin."

"Ve ikiyle ikiyi topladın" dedi. "Peki, bu yararlanabileceğim bir durum. Beni ne kadar şaşırttığını söylemek zorundayım."

"Nasıl?"

"Bu işi bana getirerek. Senin yapacağın bir şey gibi görünmüyor. Bir insanın dostluk için yapabileceğinden daha öte bir şey."

"Ücretimi ödersin" dedim. "Değil mi?"

"Ah" dedi ve gözlerine tuhaf bir ışık yerleşti. "Bunu yaparım" dedi. "Yüzde beş."

Telefon etmek için izin istedi. Mick masada yokken oturup şişeye bardağa baktım, Burke'nin yaptığı kahveden alabilirdim ama canım içmek istemiyordu. İçki içmek de istemiyordum.

Mick geri dönünce, "Yüzde beş yeterli değil" dedim.

"Ya?" Mick'in yüzü sertleşti. "Allahım, bu gece sürprizlerle dolusun, değil mi? Seni tanıdığımı sanırdım. Yüzde beş kötü mü, ne kadar alman gerektiğini düşünüyorsun?"

"Yüzde beş kötü falan değil" dedim. "İşi getirenin payı olarak kötü değil. Pay falan istemiyorum."

"İstemiyor musun? Peki, hangi Allahın belasını istiyorsun?"

"Tam pay" dedim. "Ben de oyuncu olmak istiyorum. İşin içine katılmak istiyorum."

İskemleye oturup bana baktı. Bardağa içki koydu ama elini bile sürmedi, derin derin nefes aldı ve bana biraz daha baktı.

"Peki, kahrolayım ki olur" dedi sonunda. "Peki, Allah belamı versin ki olur."

22

Sabahleyin, The Dirty Dozen kasetini sonunda banka kasasına koydum. Maspeth'a götürmek için sıradan bir Dirty Dozen kaseti aldım, sonra ters gidebilecek şeyleri düşünmeye koyuldum. Bankaya geri dönerek gerçek kaseti aldım ve daha sonra karıştırmamak için yeni aldığım kaseti kasaya koydum.

Maspeth'ta öldürülürsem Joe Durkin kaseti defalarca izleyerek gizli bir anlam çıkarmaya çalışabilirdi.

Gün boyunca toplantıya gitmem gerektiğini düşünüp durdum. Pazar akşamından beri gitmemiştim. Öğle saatinde gitmeyi düşündüm ama gitmedim, sonra beş buçuktaki iş çıkışı sonrası toplantısına gitmeyi düşündüm ve sonunda hiç değilse St. Paul'deki her zamanki toplantının ilk yarısını yakalarım diye tahmin ettim. Ama hep başka şeyler buldum sürekli.

Saat on buçukta Grogan'a gittim.

Mick oradaydı, arkadaki bürosuna geçtik. Orada eski bir tahta masa, bir kasa, birkaç eski tip tahta büro iskemlesi ve Naugahy'de uzanma koltuğu var. Yeşil renkli eski bir kanepede de var, bazen Mick orada birkaç saat uyuyor. Bir keresinde bana kentte üç dairesi olduğunu, her birinin başka isimle kiraya verildiğini ve tabii kent dışındaki çiftliğini anlatmıştı.

"İlk gelen sen oldun" dedi. "Tom ile Andy saat on birde burada olacaklar. Matt, bunu düşündün mü?"

"Biraz."

"İkinci kez düşündün mü adamım?"

"Neden düşünüyem ki?"

"Düşünmenin bir zararı olmaz. Kanlı olacak gibi görünüyor. Dün gece sana söylemiştim."

"Hatırlıyorum."

"Silah taşımak zorundasın. Ve silah taşırsan da..."

"Kullanmaya hazır olmalı insan. Bunu biliyorum."

"Ah Allahım" dedi. "Buna cesaretin olduğundan emin misin adamım?"

"Göreceğiz, değil mi?"

Mick kasasını açarak bana birkaç silah gösterdi. Tavsiye ettiği silah bir SIG Sauce 9 mm otomatikti. Çok ağırdı, bununla kaçak bir treni bile durdurabileceğini düşündüm. Silahla oynadım, sürgüsünü çıkardım, şarjörü çıkarıp taktım, silahın verdiği duygu hoşuma gitti. Güzel bir silahtı ve çok yıldırıcı bir görüntüsü vardı. Ama sonunda silahı geri verip yerine 38'lik S&W kısa namlulu bir tabanca seçtim. Bunda SIG Sauer'in

tehlikeli görüntüsü yoktu, durdurucu gücünden ise hiç söz etmeyelim ama belimin arkasına rahatça giriyordu. Daha da önemlisi polisten yıllarca taşıdığıma çok benziyordu.

Mick kendisi için SIG'i seçti.

Saat on birde Tom ile Andy geldiler, her ikisi de büroya geçerek birer silah seçtiler. Büro kapısını kapalı tutuyorduk elbette; odanın içinde dolanıyor, havanın güzelliğinden söz ediyor ve işin peynir ekmek kadar kolay olacağını söylüyorduk. Sonra Andy dışarıya çıkarak otomobili getirdi ve hepimiz Grogan'dan çıkarak otomobile bindik.

Otomobil bir Ford'du, beş yıllık büyük bir LTD Crown Victoria. Uzun ve genişti, büyük bir bagajı ve güçlü bir motoru vardı. Başta otomobilin bu iş için çalınmış olduğunu sandım ama sonra Ballou'nun bir süre önce satın aldığı bir otomobil olduğu ortaya çıktı. Andy Buckley otomobili Bronx'daki bir garajda tutuyor, bu tür işlerde kullanıyordu. Plaka sahte değildi ama araştırma bir sonuç vermezdi; kayıtlardaki ad ve adres sahteydi.

Andy Elli Yedinci Sokak'tan geçerek Elli Dokuzuncu Sokak Köprüsü'nden Queens'e doğru yöneldi. Bu yolu geçen sefer kullandığım yoldan daha çok sevdim. Otomobilin içine girdiğimizden beri kimse fazla konuşmamıştı ve köprüyü geçtikten sonra sessizlik çok az bozulur oldu. Belki bir şampiyonluk maçına birkaç dakika kala oyuncuların soyunma odaları böyle olurdu. Belki de olmazdı; sporda kaybedenleri vurmuyorlar. Yolculuğun yarım saatten fazla sürdüğünü sanmam. Fazla trafik yoktu ve Andy yolu iyi biliyordu. Yani oraya vardığımızda saat geceyarısına yaklaşmış olmalı. Andy fazla hızlı sürmüyordu, saatte kırk kilometre hızla gidiyordu şimdi. Binaya bakıp yanından geçtiğimiz bölgeyi inceledik.

Bir sokaktan öbürüne girip çıkıyor, zaman zaman da iyice göz atmak için arenanın yanından geçiyorduk. Sokaklar bir gece önceki kadar boştu ve gecenin bu geç saatinde sokaklar daha da ıssızlaşmıştı. Yirmi dakika kadar dolandıktan sonra Mick Andy'ye aracı biraz dinlendirmesini söyledi.

"Böyle ileri geri gitmeye devam edersen Allahın belası bir polis yanımıza gelip kaybolup kaybolmadığımızı sorabilir."

Andy, "Köprüyü geçtiğimizden beri tek bir polis bile görmedim" dedi.

Mick önde, Andy'nin yanında oturuyordu. Ben Tom'la birlikte arkadaydım. Tom, Mick'in bürosundan çıktığımızdan beri tek kelime bile etmemişti.

Andy, "Erken geldik" dedi. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Arenanın yakınına park et ama önüne değil" dedi Mick. "Oturup bekleyeceğiz. Biri bizi basarsa, eve dönüp sarhoş oluruz."

Arenadan yarım blok ötede, sokağın karşı tarafına park ettik. Andy motoru susturup ışıkları kapadı. Hangi bölgede olduğumuzu tahmin etmeye çalıştım, bölgeyi bulursam kimin bizi basabileceğini de bilirdim. Ya 108. ya da 104. bölgede olmalıydık, sınırın nereden geçtiğini, hangisine ait olduğumuzu hatırlayamadım. Orada ne kadar süre kaşlarımı çatarak, aklımda Queens haritasını canlandırmaya çalışarak, haritaya bölgeleri yerleştirmeye çalışarak oturduğumu bilmiyorum. Bundan daha önemli şeyler vardı belki ama zihnim bu soruyla, dünyanın kaderi bunun yanıtına bağılıymış gibi meşgul olup duruyordu.

Mick bana dönüp saatini gösterdiğinde hâlâ cevabı bulabilmiş değildim. Saat birdi. İçeriye girme zamanı gelmişti.

İçeriye tek başına girmek zorundaydım. Bu işin en kolay kısmı gibi görünüyordu ama yapma zamanı geldiğinde kendimi bu kadar rahat hissetmedim. Beni ne tür bir karşılamanın beklediğini bilmek mümkün değildi. Bergen Stettner bana para ödemektense öldürmenin daha ucuz ve güvenli olacağına haklı olarak karar vermiş olsa, yapması gereken tek şey, ben gözlerimi çevreye alıştıramadan kapıyı aralayıp beni vurmaktır. Bir top patlatsan bile kimse duymazdı, duysa bile hiç aldırılmazdı.

Nerede olduklarını bile bilmiyordum. Zamanında gelmiştim, onlar ise saatler önce gelmişlerdi herhalde.

Evsahibi onlardı ve kendi partilerine geç gelmeleri anlamlı olmazdı. Gene de onların olduğunu tahmin ettiğim bir araba görmemişim, ayrıca arenada sokaktan görebileceğimiz bir yaşam belirtisi de yoktu.

Büyük olasılıkla binanın içinde bir garaj vardı. Binanın uzak tarafında garaja benzeyen bir yer görmüştüm.

Ben onun yerinde olsam otomobilimi içeride park etmek isterdim. Ne tür bir otomobili olduğunu bilmiyordum ama yaşam biçimine uygun bir şeyse sokakta bırakmak isteyeceğin türden bir araç olamazdı.

Zihin için egzersiz çalışması, hangi bölgede bulunduğumuzu tahmin etmek gibi. Oradaydılar ya da değildiler; beni tokalaşarak ya da mermiyle karşılayacaklardı. Gene de orada olduklarını biliyordum çünkü kapıya yaklaşırken üzerimde bakışlar hissettim. Paltomun cebinde kaset vardı, kasetin yanımda olduğundan emin olana kadar beni vurmaya kararlarını tahmin ediyordum. Daha önceden ceketimin altına, pantolonumun beline soktuğum 38'lik Smith de yanımdaydı. Şimdi silahı paltomun cebine koymuş olsam, elimin altında olurdu ama paltoyu çıkardıktan sonra da uzanabileceğim bir yerde olmasını istemişim ve...

Beni gözlüyorlardı, tamam. Kapı ben daha vurmadan açıldı. Bana yöneltilmiş bir silah yoktu. Yalnızca Bergen Stetmer, Perşembe akşamı gördüğüm gibi süet spor ceket giymiş. Bu kez pantolonu haki renkliydi ve ordu

malı gibi duruyordu. Paçalarını botunun içine sokmuştu. Tuhaf bir giysiydi ve birbirine uymuyordu ama bir biçimde güzel durmuştu.

"Scudder" dedi. "Zamanında geldin." Bana elini uzatınca sıktım. Tokalaşması sertti ama onunla yarışmadım, kısaca sıkarak bıraktım.

"Şimdi seni tanıdım" dedi. "Seni hatırlıyordum ama zihnimde görüntün yoktu. Olga senin ona beni hatırlattığını söylüyor. Fiziksel olarak değil, sanmıyorum. Yoksa benziyor muyuz, senle ben?" Omuzlarını silkti. "Ben bir benzerlik göremedim. Peki, alt kata inelim mi? Güzel bayan bizi orada bekliyor."

Sanki görünmeyen izleyiciler tarafından izleniyormuşuz gibi performansında doğal olmayan bir şey vardı. Bizi kameraya mı çekiyordu? Bunun için bir neden olduğunu sanmıyordum.

Dönüp kapı kolunu tuttum ve kapadım. Elimde çiklet vardı, kapının kilit mekanizmasına soktum, böylece kapı kapandığında yaylı kilit açık kalacaktı, işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum, bunun gerekli olduğunu bile sanmıyordum; Ballou kapıyı tekmeleyerek açabilir, gerekirse kilide ateş edebilirdi.

Stettner, "Kapıyı bırak yeter" dedi. "Otomatik olarak kilitlenir." Kapıyı bıraktım, Bergen merdivenin başında, hem nazik, hem de alaycı bir ifadeyle beni bekliyordu.

"Buyrun" dedi.

Onun önünden merdiveni indim, bodruma vardık. Bergen kolumdan tutarak beni koridordan geçirdi; daha önce göz attığım odaların yanından geçirek en sondaki açık bir kapıya kadar yürüttü. Odanın içi binanın geri kalan kısmıyla taban tabana zitti ve kesinlikle meşhur filmlerinin çekim yeri olarak kullanılmamıştı. Çok büyük bir odaydı, belki dokuz metre boyunda, altı metre genişliğinde. Yerde kalın bir gri halı, beton blok duvarların soğukluğunu yumuşatan beyaz kumaş kaplı mobilyalar vardı.

Odanın ucunda battal boy bir su yatağı gördüm. Üzerinde zebra derisine benzer bir örtü vardı. Yatağın başucuna geometrik soyut biçimlerle yapılmış bir resim asılmıştı. Resimde dik açılar, düz çizgiler ve temel renkler görünüyordu.

Kapının yanında büyük bir kanep ve iki koltuk, büyük boy bir televizyon ve videonun önüne dizilmişti. Kanep ve koltuklardan biri koyu griydi, halıdan birkaç ton daha koyuydu. Diğer iskemle beyazdı, üzerinde deri evrak çantası vardı.

Duvar kenarında modüler bir müzik sistemi vardı, onun yanında da Mosler kasa. Kasanın eni de boyu da çok genişti. Müzik setinin hemen üstünde bir resim daha vardı; gür, koyu yeşil yapraklı bir ağacın yağlı boya resmi. Duvarın başka bir yerinde aynı tip oymalı ve yıldızlı çerçeveler içinde bir çift Erken Dönem Amerika portreleri asılıydı.

Portrelerin altında, bir büfenin üzerine bar kurulmuştu^ Olga elinde bir bardakla bardan bize döndü; ne içmek istediğimi sordu.

"Hiçbir şey, teşekkür ederim."

"Ama bir şey içmelisin" dedi. "Bergen, Scudder'a bir şey içmesi gerektiğini söyle."

Stettner, "Bir şey istemiyor" dedi.

Olga surat astı. Söz verdiği gibi filmde giydiği elbiseyi, uzun eldivenleri, yüksek topuklu ayakkabıları ve kasık kısmı açık pantolonu giymişti ve meme uçları rujluuydu. Bardağını elinde tutarak bize doğru yürüdü; bardağın içinde buzlu açık renk bir içki vardı. Sormama fırsat vermeden alkollü olduğunu söyledi, istemediğimden emin miydim? Emin olduğumu söyledim.

"Burası hayli büyük" dedim.

Stettner güldü. "Şaşırdın, ha? Burada, bu gizli binada, ıssız bir semtin en ıssız yerinde bir sığınağımız, gizli bir uygarlığımız var. Burada yalnızca tek bir değişiklik yapmak isterdim."

"Nasıl?"

"Bir kat daha aşağıya inmek isterdim" dedi. Şaşırmış ifademe gülümsedi. "Kazardım" diye açıkladı. "İkinci bir bodrum katı kazardım, bina boyunca uzanan bir alan yarattım. İstediğim kadar derine kazardım, yüksek tavanlı yapardım. Ve tabii ki girişi gizlerdim. İnsanlar burayı canlarının istediği gibi araştırırlar ve altlarında lüks bir dünyanın olduğunu asla anlayamazlardı."

Olga gözlerini devirince Bergen güldü. "Olga benim deli olduğumu düşünüyor" dedi. "Belki de öyleyimdir. Ama istediğim gibi yaşıyorum, biliyor musun? Her zaman yaşadım. Her zaman yaşayacağım. Paltonu çıkar. Pişiyor olmalısın."

Paltomu çıkardım, kaseti cebinden aldım. Stettner paltomu alarak kanepenin arkasına attı. Kasete hiç değinmedi, ben de evrak çantasından bahsetmedim. Her ikimiz de içinde bulunduğumuz ortam kadar medeni davranıyorduk.

"Şu resme bakıp duruyorsun" dedi. "Ressamı tanıyor musun?"

Bir manzara resmiydi, bir ağaç. "Corot'ya benziyor" dedim.

Bergen etkilenerek kaşlarını kaldırdı. "İyi bir gözün var" dedi.

"Orijinal mi?"

"Müze öyle düşünüyordu. Onu oradan alan hırsız da öyle. Satın alma koşullarına bakılacak olursa orijinal olup olmadığını öğrenmek için eksper getirmem zordu." Gülümsedi. "Bugünkü koşullarda belki satın aldığım şeyin orijinal olup olmadığını öğrenmem gerek. Mahzuru var mı?"

"Yok" dedim.

Ona kaseti verdim. Bergen etiketi yüksek sesle okuyarak güldü. "Demek Leveque mizah duygusundan yoksun bir adam değilmiş" dedi. "Ömrü boyunca iyi saklamış. Sen de emin olmak istersen evrak çantasını aç."

Kilitleri kaldırarak kapağı açtım. Çantanın içinde lastiklerle tutturulmuş yirmi dolarlık desteler vardı.

"Umarım yirmi dolar olmasına aldırılmazsın" dedi. "Özel bir talepte bulunmamıştın."

"İyidir."

"Elli deste, her destede elli yirmilik var. Neden saymıyorsun?"

"Sana güveniyorum."

"Ben de aynı nezaketi gösterip, bu kasetin Leveque'in yaptığı kaset olduğuna güvenmem gerek. Ama emin olmak için oynatacağım."

"Neden olmasın. Ben çantayı açtım."

"Evet, bu bir güven işareti olurdu, değil mi? Çantayı açmadan almak. Olga, haklıydın. Bu adamı sevdim."

Eliyle omzuma vurdu. "Biliyor musun, Scudder? Dost olacağımızı düşünüyorum, senle ben. Kaderimiz çok yakın olmamızı gerektiriyor diye düşünüyorum."

Richard Thurman'a söylediğini hatırladım. "Yakından da yakınınız, senle ben. Kan ve sperm kardeşiyiz"

Bergen kaseti çalıştırıp sesi kıstı. Baş kısmını hızlı ileri sardı, bir an aklıma bankada kasetleri karıştırdığım ve bildiğimiz The Dirty Dozen kasetini izleyeceğimiz geldi. Mick Ballou kışını kaldırıp kapıyı açsa kasette ne olduğu önemli olmayacaktı ama biraz oyalanıyormuş gibi görünüyordu.

Stettner, "Ah" dedi.

Rahatladım çünkü şimdi yaptıkları filmi izliyorduk. Stettner elleri kalçalarında ayakta duruyor, ekrana ilgiyle bakıyordu. Televizyon Elaine'inkinden daha büyüktü ve bu yüzden görüntü nedense daha etkileyiciydi.

İsteğime karşın ilgi gösterdiğimi fark ettim. Kocasına yaklaşmış olan Olga da hipnotize olmuş gibi izliyordu. Stettner ona, "Ne kadar güzel bir kadınsın" dedi. Bana dönerek, "Yanımda canlı duruyor ama ne kadar güzel olduğunu görmek için onu ekranda izlemem gerek. Ne tuhaf, öyle değil mi?"

Bir cevap vermiş olsam bile binanın içinde ateşlenen bir silah sesiyle zaten duyulmayacaktı. Ardı ardına iki silah sesi geldi, sonra bir dizi karşılıklı silah sesleri. Stettner, "Aman Allahım!" diyerek kapıya doğru döndü.

Sesleri duyar duymaz ben de hareket etmişim. Geriye doğru çekilerek sol elimle ceketimin arkasını kaldırıp silahı sağ elime aldım. Silah elimdeydi, parmağım tetiğe gitti, baş parmağım çekicin üzerindeydi. Sırtım duvara dayalıydı ve aynı anda hem onları, hem de kapıyı görebiliyordum.

"Kıpırdamayın" dedim. "Kimse kıpırdamasın."

Ekranda Olga oğlanın üstüne oturmuş penisini içine sokuyordu. Hızlı hızlı, gidip geliyordu. Gözümün ucuyla performansını görebiliyordum ama artık Bergen ile Olga izleyecek durumda değildi. Yan yana durarak bana ve elimdeki silaha bakıyorlardı. Üçümüz de ekrandaki çift kadar sessizdik.

Tek bir silah sesi sessizliği bozdu. Sonra tekrar sessizlik ve ardından merdivenlerdeki ayak sesleriyle sessizlik tekrar bozuldu.

Koridorda ayak sesleri ve kapıların açılıp kapanma sesleri vardı. Stettner bir şey söyleyecekmiş gibi duruyordu. Sonra Ballou'nun adımı seslendiğini duydum.

"Buradayım" diye bağırdım. "Koridorun sonunda."

Odaya uçarcasına geldi, büyük otomatik silah kocaman elinde çocuk oyuncuğu gibi duruyordu. Babasının önlüğünü takmıştı. Yüzü öfkeyle kararmıştı.

"Tom vuruldu" dedi. "Kötü mü?"

"Çok kötü değil ama vuruldu. Allanın belası bir tuzak, kapıdan içeriye girdik, gölgelerin arasında elleri silahlı iki kişi vardı. Kötü nişancılar olmaları çok iyi ama ben onları deviremeden Tom bir mermi yedi." Derin derin soluk alıyordu. "Birini öldürdüm, diğerinin karnına iki el ateş ettim. Biraz önce de ağzına namluyu sokup boktan kafasını havaya uçurdum. Pislik orospu çocuğu, pusu kurmuş ateş ediyor."

Stettner kapıyı açtığında bu nedenle rol kesiyor gibi görünüyordu. İzleyicileri vardı elbette, karanlıkta gizlenmiş muhafızlar.

"Para nerede adamım? Haydi alalım ve Tom'u bir an önce doktora götürelim."

Stettner acı bir sesle, "Paran burada" dedi. Hâlâ açık duran evrak çantasını gösterdi. "Alıp gidebilirsiniz. Bunların hiçbirine gerek yoktu."

"Pusuya yatmış adamların vardı" dedim.

"Bir önlem olarak yalnızca ve öyle görünüyor ki önlem almakta haklıymışım. Gerçi pek de işe yaramadı, değil mi?" Omuzlarını silkti. "İşte paran" dedi tekrar. "Al ve buradan defol."

Ballou'ya, "Elli bin" dedim. "Ama kasada daha fazlası var."

Mick önce büyük Mosler'a, sonra Stettner'e baktı. "Kasayı aç" dedi.

"İçinde hiçbir şey yok."

"Şu Allahın belası kasayı aç!"

"Hiçbir şey yok, yalnızca kasetler, gerçi hiçbiri şu anda oynayan kadar başarılı değil. İlginç bir film, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Ballou televizyona baktı, filmi ilk kez görüyordu. Sessizlik içinde oynayan filmde olanları anlaması bir iki saniye sürdü, sonra SIG Sauer'i ateşledi; büyük eli silahın geri tepmesine rağmen kıpırdamadan kaldı. Televizyonun tüpü patladı, çıkan gürültü kulakları sağır edecek düzeydeydi.

"Kasayı aç" dedi.

"Burada para tutmam. Bir kısmını bankada, bir kısmını da büromdaki kasada tutarım."

"Aç, yoksa ölürsün."

Stettner soğukkanlı bir tavırla, "Açabileceğimi sanmıyorum" dedi. "Şifreyi asla hatırlayamam."

Ballou onu gömleğinin önünden tutarak duvara savurdu, elinin tersiyle vurdu. Stettner soğukkanlılığını hiç kaybetmedi. Burnundan biraz kan akıyordu ama bunun farkında olsa bile hiç belli etmedi.

"Bu aptallık" dedi. "Kasayı açmayacağım. Açarsam bizi öldürürsünüz."

Ballou, "Açmazsan öldürürüz" dedi.

"Ancak aptalsanız. Canlı kalırsak daha fazla para verebiliriz. Ölürseniz bu kasayı asla açamazsınız."

Olga, "Her durumda öleceğiz" dedi.

Stettner ona, "Hiç sanmıyorum" diye cevap verdi. Ballou'ya, "İstersen bizi öldürebilirsin" dedi. "Silahın var, kontrol sende. Ama bunun anlamsız olduğunu görmüyor musun? Bu arada adamın Tom yukarıda kan kaybediyor. Sen beni boş bir kasayı açmaya ikna etmeye çalışırken ölebilir. Neden zamandan kazanıp elli bini almıyor ve adamını doktora götürmüyorsun?"

Mick bana baktı. Kasada ne olduğunu tahmin ettiğimi sordu. "İyi bir şey" dedim, "yoksa şimdiye kadar çoktan açmıştı."

Mick başıyla onayladı, sonra SIG Sauer'i evrak çantasının yanına koydu. 38'lik Smith'le ikisini hâlâ kontrol altında tutuyordum. Mick kasap önlüğünün cebinden, bıçak kısmı deri bir kılıfa sokulu bir satır çıkardı. Kılıfından çıkardı. Bıçak çeliktendi, yıllarca kullanılmaktan rengi atmıştı. Bana yeterince göz korkutucu görünüyordu ama Stettner belirgin bir küçük görmeye satıra baktı.

Ballou ona, "Kasayı aç" dedi. "Sanmıyorum."

"Karıның güzel memelerini keserim" dedi. "Kedi maması biçiminde doğrarım."

"Bu parayı cebine sokmaz, değil mi?"

Jamaica Estates'teki uyuşturucu satıcısını ve rahatça gördüğü blöfü düşündüm. Mick'in blöf yapmayı yapmadığını bilmiyordum ve bunu öğrenmeye de istekli değildim.

Mick, Olga'yı kolundan tutarak kendine çekti.

"Bekle" dedim.

Mick gözleri parlayarak bana baktı.

"Resimler" dedim.

"Neden söz ediyorsun adamım?"

Küçük Corot resmini gösterdim. "Bu resim kasadaki paradan daha çok eder" dedim.

"Allahın belası bir resmi satmaya çalışmak istemem." "Ben de istemem" dedim ve silahımı ateşleyerek resmin bir-iki santim yanını vurdum. Mermi betonu deldi ve Stettner'in soğukkanlılığında bir gedik açtı. "Resmi vururum" dedim. "Diğerlerini de." Silahı portrelere doğru çevirerek nişan almadan tetiği çektim. Mermi kadın portresine girerek alnında küçük bir delik açtı.

Stettner, "Aman Allahım" dedi. "Siz barbarsınız."

"Yalnızca boya ve bez" dedim.

"Aman Allahım. Kasayı açacağım."

Şifreyi hemen ve güvenli bir tavırla çevirdi. Kadranın dönme sesi duyabildiğimiz tek sestti. Smith'i tutuyor ve barut kokusunu duyuyordum. Silah ağırdı, elim biraz ağrıyordu. Silahı indirmek istedim. Birine doğrultmanın gereği yoktu. Stettner kasayla uğraşıyordu, Olga ise dehşet içinde donmuş, hiç hareket edemiyordu. Stettner son rakamı çevirdi, kolu döndürdü ve kapağı açtı. Hepimiz para destelerine baktık. Ben yandıydım, görüş açımı diğer iki adam engelliyordu. Stettner'in elini açık kasaya soktuğunu görerek, "Mick, silahı aldı!" diye bağırdım.

Bir filmde bu sahneyi yavaş çekimle gösterirlerdi, bu biçimde hatırlamam ne tuhaf. Stettner'in eli içeriye uzandı, küçük mavimsi çelikten otomatik bir silah çıkardı. Mick'in kocaman satırı tutan eli yukarıya kalktı, sonra ölümcül bir açıyla aşağıya indi. Satırın bıçağı bilekten aşağıya ameliyat edermiş gibi indi. El koldan kurtulmuş gibi ileriye doğru, bıçaktan uzağa sıçradı.

Stettner çevresinde dönerek açık kasadan uzaklaştı, bize doğru döndü. Yüzü bembeyazdı, ağzı dehşetle açılmıştı. Kolunu önünde bir kalkan gibi tutuyordu. Kolundan kan fışkırıyordu, gündoğumu kadar parlak bir kan, kesilen koldan oluk gibi kan akıyordu. Stettner öne doğru eğildi, ağzı ses çıkarmadan oynuyordu, kolundan üstümüze kan fışkırıyordu. Sonunda Ballou boğazının derinliklerinden çirkin bir ses çıkararak satırı bir kez daha indirdi ve Stettner'in boynuyla omuzunun bittiği yere vurdu. Darbe adamı diz üstü çökertti geriye kaçtık. Stettner boylu boyunca uzanarak hareketsiz kaldı, gri halıya oluk oluk kan akıyordu. Olga hareketsiz duruyordu. Hiç hareket ettiğini sanmıyorum. Ağzı açıktı, elleri göğüslerinin iki yanında, ojesi göğüs uçlarındaki renkle aynıydı. Önce ona, sonra Ballou'ya baktım. Mick şimdi ona doğru yönelmişti, önlüğünün önü taze kanla kıpkırmızıydı, eli satırın sapını sıkı sıkı kavramıştı. Smith'i ateşledim. Bir an bile tereddüt etmedim. Tetiği çektim ve silah elimde sıçradı.

23

İlk atış hedeften çok uzaktı. Olga'yı sağ omzundan vurdum. Dirseğimi kaburgalarımın batırarak ikinci kez ateş ettim ve üçüncü kez. Her ikisi de göğsünün ortasına, rujlu göğüslerinin arasına saplandı. Yere düşerken gözlerinin ferisi söndü.

"Matt."

Orada durmuş ona bakıyordum, Mick de adımları söylüyordu. Elini omzumda hissettim. Oda ölüm kokuyordu; silah, kan ve vücut kokusu birleşip havayı kirletmişti. Kötü bir yorgunluk hissettim, boğazıma bir şey tıkanmış gibiydi.

"Haydi gel adamım. Buradan çıkmamız gerek."

Hemen hareketsiz durumumdan sıyrıldım. Mick kasayı boşaltıp paraları kumaş torbalara koyarken, bırakabileceğimiz parmak izlerini sildim. Videodan kaseti çıkardım, paltomun cebine koydum ve paltoyu da koluma attım. 38'liği belime taktım, Mick'in SIG Sauer'ini de cebime koydum. Evrak çantasını alarak Mick'in peşinden merdiveni çıktım.

Tom kapının hemen yanında, duvara yaslanmış oturur gibi duruyordu. Yüzünden kan çekilmişti ama zaten her zaman solundu. Mick torbaları bıraktı, Tom'u kollarının arasına alarak arabaya taşıdı. Andy kapıyı açınca Mick, Tom'u arka koltuğa koydu.

Andy bagajı açarken Mick paraları almak için geri döndü. Üstümdeki her şeyi otomobilin bagajına attım. Mick geri dönüp bagaja para torbalarını attı, kapağını sıkıca kapattı. Arenaya geri dönerek ikisini öldürdüğümüz odayı kontrol ettik. Her ikisi de ölmüştü, ihmal ettiğim bir şey göremedim. Merdivenin üstünde iki muhafızı gördük, ikisi de ölmüştü.

Tom'un parmak izi bırakabileceğini düşünerek oturduğu yeri temizledim, kilitteki çikletin büyük kısmını da çıkardım ki kapı kilitlenebilsin. Kilidi ve kapının dokunmuş olabileceğimiz diğer yerlerini sildim.

Otomobilden bana işaret ediyorlardı. Çevreme bakındım. Bölge eskisi kadar ıssızdı. Kaldırım taşlı yoldan koştum. Ford'un ön kapısı açık, ön yolcu koltuğu boştu. Mick arkada Tom'un yanına oturmuş yumuşak bir sesle onunla konuşuyor, yaralı omzuna hafifçe tampon yapıyordu. Kanama durmuş görünüyordu ama ne kadar kan kaybetmiş olduğunu bilmiyordum.

İçeriye girdim, kapıyı kapadım. Motor zaten çalışıyordu, Andy otomobili hemen sürdü. Mick, "Nereye gideceğimizi biliyorsun, Andy" dedi.

"Biliyorum, Mick."

"Ceza yemek istemeyiz, Allah biliyor ya, ama gidebildiğin kadar hızlı git."

Mick'in Ulster County'de bir çiftliği var. En yakın kasaba Ellenville. County Westmeath'den bir karı koca, Bay ve Bayan O'Mara orayı yönetiyorlar, tapuda da onların adları var. İşte bu çiftliğe gittik, saat üçle üç buçuk arasında oradaydık. Andy radar detektörünü açık tutarak sürdü otomobili ama bu durumda bile hız limitini fazla aşmadı.

Tom'u içeriye sokup verandadaki bir şezlonga yatırdık. Mick, Andy ile dışarıya çıkıp tanıdığı bir doktor buldu: Elinin üstünde lekeler olan ekşimiş suratlı, ufak tefek bir adam. Neredeyse bir saat Tom'un yanında kaldı, dışarıya çıkınca mutfak lavabosunda uzun uzun ellerini yıkadı. "Bir şeyi yok" dedi. "Sıkı bir orospu çocuğu, değil mi? 'Daha önce de vurulmuştum' dedi bana. 'Peki çocuğum' dedim, 'eğilmeyi hiç öğrenmeyecek misin?' Tek bir kez bile gülümsemedi ama anlaşılana kadar sık gülümsemiyor. Ama bir şeyi yok, başka bir gün tekrar vurulana kadar yaşayacak. Yaratan'la konuşuyorsanız ona penisilin için teşekkür etmek isteyebilirsiniz. Böyle bir yara insanı bir hafta on gün içinde öldürebilirdi eskiden. Artık öyle değil."

Doktor işini yaparken biz mutfaktaki masada oturduk. Mick yarımlik bir viski çıkarmıştı, Andy doktoru evine götürürken şişenin çoğu bitmişti bile. Andy birasını olabildiğince yavaş içti, sonra bir tane daha aldı.

Buzdolabının arkasında bir şişe zencefilli gazoz bularak içtim. Mutfakta oturup fazla konuşmadık.

Andy doktoru bıraktıktan sonra bizi geri götürmeye geldi. Otomobili evin önüne çekerek kornayı çaldı. Mick öne oturdu, ben de arkaya. Tom çiftlikte kaldı; doktor onun birkaç günü yatakta geçirmesini istemişti ve hafta sonunda yâ da ateşlenirse daha önce, bir kez daha görmeyi planlıyordu. Bayan O'Mara, Tom'a bakacaktı. Bu tür işleri daha önce de yaptığını tahmin ettim.

Andy, otoyola çıkarak rotamıza geri döndü. Saw Mill ve Henry Hudson'dan geçerek Grogan'ın önünde durduk. Sabahın altı buçuğu olmuştu ama yaşamımda hiç bu kadar uyanık olduğumu hatırlamıyorum. Para torbalarını içeri taşıdık, Mick onları kasaya kilitleti. Andy'ye silahlarımızı, ateş ettiğimiz silahları verdik; Andy eve giderken onları nehre atacaktı.

Mick ona, "Bir iki gün içinde hesaplaşırız" dedi. "Hepsini sayar, paylarımızı hesaplarım. İyi bir gecenin sonunda iyi bir pay olacak."

Andy, "Buna şüphem yok" dedi.

Mick, "Şimdi eve git" dedi. "Annene sevgiler, harika bir kadın o. Sen de harika bir şoförsün, Andy. En iyisisin."

Tekrar aynı masaya oturduk. Kapılar kilitliydi ve yalnızca yeni doğan güneş içeriği aydınlatıyordu. Mick bir şişeye bardak aldı ama fazla içmiyordu. Ben de kendime bir Cola alarak tatlılığını almak için bir parça limon buldum. İstedğim hale getirince de kahrolası şeye elimi bile sürmedim.

Bir saat kadar neredeyse tek bir sözcük bile etmedik. Saat yedi buçuk sularında Mick ayağa kalktı, ben de arkasından gittim. Nereye gittiğimizi sormama gerek yoktu, Mick'in önlüğünü almak için arka tarafa geçmesine de gerek yoktu. Önlük hâlâ üzerindeydi. ,,

Cadillac'a binip sessizce Dokuzuncu Cadde'den On Dördüncü Cadde'ye gittik. Twomey'in önünde park ettik, merdiveni çıktık, St. Bernard Kilisesi'ne girdik. Birkaç dakika erken gelmiştik, kasap ayinini yaptıkları küçük odanın en arka sırasına oturduk.

Bu sabahki papaz gençti, asla tıraş olmasına gerek yokmuş gibi duran düzgün, pembe bir yüzü vardı. Belirgin bir Batı İrlanda aksanı vardı, oradan yeni gelmiş olmalıydı. Ama rahibe ve kasaplardan oluşan küçük topluluk önünde yeterince güvenli bir görüntüsü vardı.

Ayini hatırlamıyorum. Hem oradaydım, hem de değildim. Onlar ayağa kalktıklarında kalktım, diz çöktüklerinde diz çöktüm. Gösterilen hareketleri yaptım. Ama bunları yaparken bile kan ve barut kokusunu duyabiliyordum. Öfkeyle yukarıya kaldırılan bir satır görüyordum, kan fışkırdığını görüyordum, elimdeki silahın tepmesini hissediyordum.

Sonra tuhaf bir şey oldu.

Diğerleri aşai rabbani almak için sıraya girerken Mick'le ben olduğumuz yerde kaldık. Ama kuyruk ilerler ve herkes sırayla Amin diyerek ekmeği alırken, bir şey ayaklarımı kaldırarak sıraya girmeme neden oldu. Avuç içlerimde karıncalanma, boğazımda bir daralma hissettim.

Sıra hareket etti. Papaz, "İsa'nın Bedeni" dedi defalarca. Herkes sırayla, "Amin" dedi. Sıra hareket etti, şimdi en öndeydim, Ballou da tam arkamda.

Papaz, "İsa'nın Bedeni" dedi.

"Amin" dedim. Ekmeği dilimin üstüne koydum.

24

Dışarıda güneş parlaktı, hava canlandırıcı ve serindi. Kilise merdiveninin yarısında Mick bana yetişip kolumdan tuttu. Gülümsemesi sertti.

"Ah, şimdi kesinlikle cehennemde yanacağız" dedi. "Elimizde kanlarla kutsal ekmeği aldık. Cehenneme gitmekten bundan daha kesin bir yol var mı bilmiyorum. Otuz yıldır günah çıkarmadım, önlüğüm hâlâ orospu çocuğunun kanyla ıslak ve Allah'ın inayetine mazhar olmuşum gibi minbere çıktım." Bu düşünceyle içini çekti. "Ve sen! Katolik bile değilsin, hiç vaftiz falan oldun mu?"

"Sanmam."

"Güzel Allahım, minberde Allahın belası bir dinsiz, ben de onun peşinden Meryem'in kaybolmuş kuzusu gibi gidiyorum. Sent buna iten neydi adamım?"

"Bilmiyorum."

"Geçen gece sürprizlerle doluydun. Tanrım, senden hiç beklemezdim. Haydi gel."

"Nereye gidiyoruz?"

"İçki içmek istiyorum" dedi. "Ve arkadaşlığını istiyorum."

On Üçüncü Sokak ile Washington'un köşesindeki bir kasap barına gittik. Oraya daha önce de gitmiştim.

Zeminde talaş vardı. Hava barmenin sigara dumanıyla ağırlaşmıştı. Onun önünde viski, benim önümde de sert şekersiz kahveyle bir masaya oturduk.

Mick, "Neden?" diye sordu.

Biraz düşünüp başımı salladım. "Bilmiyorum" dedim. "Hiç planlamadım. Bir şey beni ayağa kaldırıp minberin önüne attı."

"Kastettiğim bu değil."

"Ah."

"Eee?" Soğutmak için kahveyi üfledim. "Bu iyi bir soru" dedim.

"Bana sakın para için olduğunu söyleme. Yalnızca kaseti ona vererek de elli bin dolar alabilirdin. Payın ne olacağını bilmiyorum ama elli bin dolar tutmaz. Neden daha küçük bir ödül için riski ikiye katladın?"

"Paranın bununla fazla bir ilgisi yoktu."

"Paranın hiçbir şeyle ilgisi yoktur" dedi. "Ne zaman paraya önem verdin ki? Hiçbir zaman vermedin."

içkisinden bir yudum aldı. "Sana bir sır vereceğim. Ben de hiç aldırmmam. Her zaman ihtiyaç duyarım ama gerçekte aldırmmam."

"Biliyorum."

"Onlara kaseti satmak istemiyordun, değil mi?"

"Hayır" dedim. "Ölmelerini istiyordum."

Mick başını salladı. "Geçen gece kimi düşündüğümü biliyor musun? Bana anlattığın şu eski polis, işe ilk başladığında birlikte çalıştığın yaşlı İrlandalı."

"Mahaffey."

"Evet, o. Mahaffey'i düşündüm."

"Neden düşündüğünü biliyorum."

"Sana söylediklerini düşündüm. 'Senin için bu işi yapacak biri varsa, asla sen yapma.' Öyle değil miydi?"

"Öyleydi."

"Kendi kendime bunun yanlış olmadığını düşündüm. Cinayeti neden kanlı önlük takanlara bırakmayalım ki? Ama sonra işi getirenin payından daha fazlasını istediğini söyledin, o anda seni yanlış tanıdığımı sandım."

"Biliyorum. Ve bu seni rahatsız etti."

"Evet, rahatsız etti çünkü seni paraya aç bir insan olarak göremiyordum. Tanıdığım insan bu değildi ve bu beni rahatsız etti. Ama hemen sonra havayı tekrar temizledin. Tam pay kazanmak istediğini, silahla gitmek istediğini söyledin."

"Evet."

"Neden?"

"Bu biçimde daha kolay geldi bana. Beni bekliyordardı, bana kapıyı açacaklardı."

"Nedeni bu değil."

"Hayır, bu değil. Mahaffey'in yanıldığına ya da tavsiyesinin bu duruma uygun olamayacağına karar verdim. Pis işi başkalarına bırakma hakkını kendimde bulmadım. Birine ölüm cezası veriyorsam, en azından infazda orada bulunmalıydım."

Mick içki içti ve somurttu. "Sana söylüyorum" dedi. "Kendi barımda daha iyi viski servisi yaparım."

"İyi değilse içme."

Emin olmak için tekrar içti. "Kötü diyemem" dedi. "Biliyorsun, bira ya da şaraptan fazla hoşlanmam ama her ikisinden de fazlasıyla içtim. Sudan daha hafif bira ve sirkeleşmiş şarap içtim. Bozulmuş et ve yumurta yedim, kötü pişirilmiş, kötü yapılmış ve ekşmiş yemekler yedim. Ama ömrüm boyunca kötü viski içtiğimi sanmıyorum."

"Hayır" dedim. "Ben de hiç içmedim."

"Şimdi kendini nasıl hissediyorsun, Matt?"

"Nasıl mı hissediyorum? Nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Ben bir alkoliğim, nasıl hissettiğimi asla bilemem."

"Ah."

"Kendimi ayık hissediyorum. İşte böyle hissediyorum."

"Bahse girerim öyle hissediyorsundur." Bardağının üstünden bana baktı. "Onların öldürülmeyi hak ettiklerini söyleyebilirim" dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Eğer ölmeyi hak eden birileri varsa, onlardı."

"Sanırım hepimiz ölmeyi hak ediyoruz" dedim. "Belki bu nedenle kimse buradan sağ çıkmıyor. Kimin ölmeyi hak ettiğine, kimin hak etmediğine nasıl karar verdiğimi bilmiyorum. Orada arkamızda dört ölü bıraktık ve ikisiyle hiç tanışmamıştık. Onlar da ölmeyi hak ettiler mi?"

"Ellerinde silahlar vardı. Kimse onları bu savaşa çekmedi."

"Ama bunu hak ettiler mi? Hepimiz hak ettiğimiz şeyi alacak olsak..."

"Ah, Allah saklasın" dedi. "Matt, sana bunu sormak zorundayım. O kadını neden vurdun?"

"Birinin bunu yapması gerekirdi."

"Bu kişinin sen olması gerekmezdi."

"Hayır." Kısa bir süre bunu düşündüm. Sonunda, "Emin değilim" dedim. "Aklıma gelen tek bir şey var."

"Duyalım bakalım adamım."

"Şey, bilmiyorum" dedim, "ama belki önlüğümde biraz kan görmek istiyordum."

Pazar günü Jim Faber'le yemek yedim. Ona bütün hikâyeyi anlattım ve o gece toplantıya gitmedik. Onlar dua ederken biz hâlâ Çin lokantasındaydık.

Jim, "Esaslı bir hikâye" dedi. "Ve sanırım mutlu bir sonu olduğunu söyleyebiliriz çünkü içki içmedin ve hapse de girmeyeceksin. Yoksa girecek misin?"

"Hayır."

"İlginç bir duygu olmalı, yargıç ve jüri olmak, kimin yaşayacağına, kimin ölmeyi hak ettiğine karar vermek. Tanrı rolü oynamak gibi diyebiliriz."

"Diyebiliriz."

"Bunu alışkanlık haline getireceğini düşünüyor musun?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Bunu bir daha yapacağımı sanmam. Ama daha önce de yapacağımı düşünmemiştim. Yıllar boyu, hem polisken, hem de ayrıldıktan sonra sıradışı şeyler yaptım. Kanıtlar uydurdum, koşulları değiştirdim."

"Bu biraz farklıydı."

"Bu çok farklıydı. Bak, o kaseti yazın izledim ve aslında hiç aklımdan çıkaramadım. Sonra yalnızca rastlantı sonucu o orospu çocuğuyla karşılaştım, bir hareketi nedeniyle, oğlanın saçını geriye doğru sıvazlamasından tanıdım. Belki de bu kendi babasının yaptığı bir şeydi."

"Bunu neden söylüyorsun?"

"Çünkü bir şey onu bir canavara dönüştürmüştü. Belki kendi babası onu taciz etmişti, belki çocukluğunda tecavüze uğramıştı. Böyle olabilir. Stettner'i anlamak o kadar zor değil. Ona sempati duymak."

"Bunu fark ettim" dedi. "Ondan söz ederken ondan nefret ettiğin duygusuna kapılmadım."

"Neden ondan nefret edeyim? Çok çekiciydi. Tavırları nazikti, akıllıydı, mizah duygusu vardı. Dünyayı iyi ve kötü insanlar olarak ikiye ayırmak istiyorsan, kesinlikle kötü olanlar arasında yer alırdı. Ama bunu yapabilir misin, bilmiyorum. Ben eskiden yapabiliirdim. Artık eskisi kadar kolay değil."

Öne doğru eğildim. "Bunları yapmayı sürdürürlerdi" dedim. "Zevk için adam öldürüyorlardı, spor olsun diye öldürüyorlardı. Bundan hoşlanıyorlardı. Bunu anlayamam ama bir boks maçını izlemekten nasıl zevk alındığını anlayamayan birçok insan var. Belki insanların yaptığı ve hoşlanmadığı şeyler, yargı dışında kalan bir alandır. Ama önemli olan şu. Bunu yapıyorlar ve paçayı sıyıyorlardı. Yaptıklarını öğrendim, şanslıyım; ne yaptıklarını, nasıl yaptıklarını, kimin yaptığını tahmin ettim ama bunun bir anlamı yoktu. Ceza yok, tutuklama yok, iddianame yok, soruşturma bile yok. Çok iyi bir polis olayı o kadar karışık buldu ki, körkütük içip kendini aptal yerine koydu. Ben bunu yapmaya hazır değildim."

Jim, "Eh, işin bu kısmını doğru yapmışsın" dedi. "Sonra karat verdin, evrenin bunu kendi tarzında halletmesine bırakmam dedin. Tanrı boka batmış durumda, dedin kendi kendine, O'na yardım etmezsem tabii."

"Tanrı" dedim.

"Eh, canın ona ne demek istiyorsa öyle de. Ulu Kudret, Evren'in Yaratıcı Gücü, Büyük Belki. Rabelais ona böyle diyordu. Büyük Belki. Büyük Belki'nin, O'nun önündeki göreve uygun olmadığını düşündün, dolayısıyla görevi üstlenmek sana kaldı.

"Hayır" dedim. "Böyle olmadı."

"Anlat bakalım."

"Bunun bu biçimde devam etmesine razı olamam, diye düşündüm. Bunu tersine çevirip olması gerektiği gibi yapabilirim. Çünkü her şey olması gerektiği gibi olur. Büyük Belki'ye inanıyor görüldüğüm günlerde bunu biliyordum ve Ulu Kudret'imın Büyük Belki Değil'e dönüştüğü dönemde hâlâ biliyorum. Ve her zaman kesinlikle bildiğim bir şey var -bir Tanrı olsun ya da olmasın, ben o değilim."

"Öyleyse neden bunları yaptın?"

"Çünkü ölmelerini istedim" dedim. "Bunu onlara yapan orospu çocuğunun da kendim olmasını istedim. Ve hayır, bunu bir daha yapmayacağım."

"Parayı aldın."

"Evet."

"Otuz beş, öyle demiştin değil mi?"

"Adam başı otuz beş. Mick'in payı çeyrek milyon dolar olmalı. Elbette döviz de var. Dövizleri nasıl elinden çıkaracağını hiç bilmiyorum."

"Aslan payını o almış."

"Doğru."

"Ya sen kendi payınla ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Şimdilik her şeyi başlatan kasetle birlikte bir banka kasasında. Büyük olasılıkla onda birini Ahit Evi'ne vereceğim. Bağışlamak için en mantıklı yer orası görünüyor."

"Hepsini Ahit Evi'ne verebilirsin."

"Verebilirim" dedim, "ama vereceğimi sanmam. Galiba geri kalanını elimde tutacağım. Neden tutmayayım ki? Bunu hak ettim."

"Sanırım hak ettin."

"Ve Elaine ile evlenirsem kendime ait bir param olması gerekir."

"Elaine ile evlenecek misin?"

"Lanet olsun, nasıl bilebilirim ki?"

"Hı-hı. Ayine neden gitmiştin?"

"Daha önce de Ballou ile gitmiştim. Galiba buna 'erkek dayanışması' diyorlar. Bildiğim tek şey, bana dostluğumuzun bir parçası gibi görünüyor."

"Neden ekmeği aldın?"

"Bilmiyorum."

"Bir fikrin olmalı."

"Hayır" dedim, "gerçekten yok. Neden yaptığımı bilmeden yaptığım birçok şey var. Gerçeği bilmek istiyorsan, zamanın yarısında neden içki içmediğimi bilmiyorum, sürekli içtiğim zaman da neden içtiğimi bilmiyordum."

"Hı-hı. Bundan sonra neler olacak?"

"Beni izle" dedim. "Sakın kanalı değiştirme."

Lawrence Block - Scudder 09 - Mezbahada Dans